

ปฐมกาล (Genesis)

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม หนังสือปฐมกาลอาจเป็นหนังสือที่เราคุ้นเคยมากที่สุดเล่มหนึ่ง ซึ่งเราจะพบเรื่องการสร้างโลก น้ำท่วมโลก เรือของโนอาห์ การถวายเป็นอัครทูต และเรื่องราวที่น่าสนใจอื่น ๆ อีกจำนวนมากในหนังสือเล่มนี้ จนอาจจะทำให้เราติดใจอยู่กับเรื่องเล่าเหล่านี้และไม่ได้อ่านหนังสือพระคัมภีร์เล่มอื่น ๆ

เราไม่ทราบว่ามีใครเป็นผู้ประพันธ์หนังสือปฐมกาล จากธรรมเนียมเราเชื่อว่าเป็นกฎหมายโมเสส (Torah) แต่นักวิชาการบางท่านก็อ้างว่าความเข้าใจดังกล่าวไม่ใช่ข้อเท็จจริง สิ่งที่สำคัญกว่านั้นก็คือ หนังสือปฐมกาลได้จัดลำดับเรื่องราวทั้งหมดในพระคัมภีร์ เริ่มต้นตั้งแต่แรกเริ่ม เราไม่สามารถย้อนเวลาไปก่อนจักรวาลได้ แต่หนังสือปฐมกาลครอบคลุมเรื่องราวก่อนประวัติศาสตร์ อย่างเป็นระเบียบ และดำเนินเรื่องไปจนถึงสมัยบรรพบุรุษของชนชาติอิสราเอล ยุคอัยกาและเชื้อสายของเขา

หนังสือปฐมกาลเหมือนหนังสือเล่มอื่น ๆ ในหมวดปัญญาบรรพ ซึ่งบันทึกเรื่องราวผ่านทางธรรมเนียมประเพณีโดยการบอกเล่าต่อกันมา และเป็นความเชื่อที่ยึดถืออย่างเหนียวแน่นนานนับศตวรรษธรรมเนียมเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้ประมาณศตวรรษที่ 10 ก.ค.ศ. และสิ้นสุดราวศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ.

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ปฐมกาล (ภาษาฮีบรู Bereshith แปลว่า เมื่อแรกเริ่ม)
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด (อาจแต่งโดยหลายท่าน)
ช่วงเวลา	ประมาณ 10-6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-11:32	ต้นกำเนิดของโลกและมนุษยชาติ
12:1-50:26	เรื่องชุดเกี่ยวกับบรรพบุรุษ
สาระสำคัญ	การสร้าง บาป การสำนึกผิด พันธสัญญา และความรักมั่นคงของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือปฐมกาลแบ่งออกเป็น 2 ภาค

ภาคแรก (ตั้งแต่บทที่ 1-11) เป็นเรื่องเกี่ยวกับยุคก่อนประวัติศาสตร์ของโลก คริสตชนสมัยแรกอ่านและตีความหนังสือปฐมกาลตามตัวอักษร พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกภายใน 7 วันจริง ๆ ตามที่บรรยายไว้ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 1 การตีความในลักษณะนี้บิดเบือนจุดประสงค์หลักของตัวบทอันที่จริงหนังสือปฐมกาลนำเสนอในลักษณะตำนานธรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายจะอธิบายความจริงทางด้านเทววิทยาที่เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ ความตาย เรื่องเพศ ความรัก ความซื่อสัตย์ และเรื่องอื่น ๆ มากกว่า

ผู้อ่านพระคัมภีร์ไม่ควรสับสนกับการใช้คำว่า "ตำนาน" ว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่ เพราะความจริงนั้นได้ฝังรากลึกอยู่ในตำนาน หนังสือปฐมกาลบอกเล่าเรื่องราวของชาวอิสราเอลในลักษณะภาพรวมของการสร้างโลก เมื่อมีเรื่องราวก่อนประวัติศาสตร์ปรากฏออกมา หนังสือปฐมกาลก็เผยแพร่เรื่องราวของชนชาติอิสราเอลเป็นลำดับต่อมา

ภาคสอง (บทที่ 12-50) เป็นประวัติศาสตร์ในยุคอัยกา เรื่องราวของบรรดาบรรพบุรุษของชนชาติยิว เริ่มจากอับราฮัมและการตอบสนองการเรียกของพระเป็นเจ้าโดยออกจากบ้านเกิด ท่านได้มอบความเชื่อและความไว้วางใจทั้งหมดแด่พระเป็นเจ้า เรื่องราวของบรรพบุรุษเผยให้เห็นถึงพระพรที่เต็มเปี่ยมของพวกเขา เรื่องราวเหล่านี้ประกอบไปด้วยความจริงที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของพวกเขาต่อพระเป็นเจ้า ตัวอย่างเช่น พระเจ้าสามารถทำให้นางซาราห์ที่เป็นหมันสามารถให้กำเนิดบุตร บ่อยครั้งความเชื่อก็ต้องมีการทดสอบ ในเรื่องของอับราฮัมและการถวายอิสอัค คนโก่งอาจเป็นเครื่องมือในการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ในเรื่องยาโคบและเอซาว ความไม่ชอบธรรมทำให้เป็นความชอบธรรม ในเรื่องของโยเซฟ เรื่องราวเหล่านี้ได้อธิบายต้นกำเนิดของชื่อและประเพณี รายละเอียดหลายอย่างหายสาบสูญไปตามกาลเวลา และอาจจะทำให้รู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง ถึงกระนั้นเรื่องราวของยุคอัยกาในหนังสือปฐมกาลก็เป็นพื้นฐานสำหรับประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอล และกล่าวถึงในหนังสือพระคัมภีร์เล่มอื่นในภาคพันธสัญญาเดิม

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือปฐมกาลมีเรื่องเล่าที่สนุกในพระคัมภีร์ และเรื่องราวเหล่านี้เป็นแรงบันดาลใจแก่บรรดาศิลปิน จิตรกร นักร้อง ผู้ผลิตภาพยนตร์ และบุคคลอื่น ๆ โดยเฉพาะพระคัมภีร์สำหรับเด็กนำเรื่องเล่าเหล่านี้มาเล่าใหม่พร้อมกับภาพประกอบที่สวยงาม

หนังสือปฐมกาลเป็นหนังสือที่รวบรวมเรื่องราวของพระเจ้าและเรื่องราวของความเชื่อ เราไม่ควรตีความหมายของคำว่า “เรื่องเล่า” อย่างผิดๆ ซึ่งหมายถึงการตีความตามตัวอักษร และไม่ควรปักใจเชื่อว่าข้อมูลบางอย่างในหนังสือปฐมกาลจะมาจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ เราควรรับประโยชน์สูงสุดในการอ่านหนังสือปฐมกาลโดยการแสวงหาความหมายทางศาสนา มากกว่าการอธิบายตามหลักเหตุผล หนังสือปฐมกาลเป็นหนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์ เพื่อจะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเป็นเจ้ากับมนุษย์ตั้งแต่ในอดีตและยังคงดำเนินอยู่เรื่อยมา

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ปฐก. 1:1 - 2:3 ซึ่งเป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับการสร้าง ที่ได้บรรยายว่าพระเจ้าทรงสร้างจักรวาลอย่างไรในหนึ่งสัปดาห์ มิได้หมายถึงข้อมูลทางวิทยาศาสตร์

เมื่ออ่านจบแล้ว ลองหลับตาและจินตนาการนึกภาพตามที่อ่าน และอธิบายว่าเห็นอะไร มีความรู้สึกต่อเรื่องเล่าเหล่านี้อย่างไร

อพยพ (Exodus)

ชื่อหนังสือมาจากคำภาษากรีก “Exodos” แปลว่า “การเดินทาง” หรือ “การออกมา” ส่วนชื่อในภาษาฮีบรูใช้คำแรกของประโยคเป็นชื่อหนังสือ “ต่อไปนี้เป็นชื่อของชาวอิสราเอลซึ่งไปอียิปต์กับยาโคบ” สารสำคัญของหนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับการได้รับอิสรภาพ และชัยชนะของพระเป็นเจ้าที่ทรงปลดปล่อยชาวอิสราเอล พ้นจากความทุกข์ยากจากการเป็นทาสในอียิปต์

หนังสืออพยพมีลักษณะเหมือนหนังสือเล่มอื่นๆ ในหมวดบัญญัติ บรรพ หนังสืออพยพเขียนโดยใช้เวลายาวนานตั้งแต่ศตวรรษที่ 10 ถึงศตวรรษที่ 7 ก.ค.ศ. หนังสืออพยพได้อธิบายถึงเหตุการณ์ช่วงประมาณปี 1,250 ก.ค.ศ. ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้รวบรวมเรื่องราวของหนังสือมาโดยตลอด มีโมเสสเป็นตัวละครศูนย์กลางของเรื่องและเป็นแรงบันดาลใจของหนังสือ แต่โมเสสไม่ใช่ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ เรื่องราวเกี่ยวกับภัยพิบัติ 10 ประการ การอพยพ บัญญัติ 10 ประการ และการทำพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชาวอิสราเอล เป็นแรงบันดาลใจ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	อพยพ (ภาษาฮีบรู : Shemoth แปลว่า “ชื่อ”)
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 10-7 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-22	ความทุกข์ยากของชาวอิสราเอลในประเทศอียิปต์
2:1 - 7:7	เรื่องราวของโมเสส
7:8 - 12:32	การต่อสู้กับกษัตริย์ฟาโรห์
12:33 - 15:21	การอพยพออกจากประเทศอียิปต์
15:22 - 18:27	ประสบการณ์ในถิ่นทุรกันดาร
19:1 - 40:38	ประสบการณ์ที่ภูเขาซีนาย
สาระสำคัญ	พันธสัญญา กฎหมายของพระเจ้า การถูกปลดปล่อยจากการเป็นทาส การเสด็จผ่านของทูตสวรรค์และการเดินทางข้ามทะเลทราย โมเสสและอาโรน

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสืออพยพประกอบด้วยเนื้อหา 6 ภาค ดังนี้

ภาคหนึ่ง อารัมภบท (1:1-22) เป็นการวางเนื้อหาสำหรับเรื่องราวต่างๆ ตลอดทั้งเล่ม ชาวอิสราเอลอยู่ภายใต้การปกครองของฟาโรห์รามเสสที่ 2 พวกเขาถูกกดขี่ข่มเหง และต้องการให้มีคนมาช่วยพวกเขาให้ได้รับอิสรภาพ

ภาคสอง (2:1 - 7:7) เป็นการเล่าถึงผู้นำที่พระเจ้าทรงเลือกคือ โมเสส ชีวิตของโมเสสเป็นชีวิตที่นำพิศวง แต่ด้วยไหวพริบที่ชาญฉลาดของมารดา ทำให้โมเสสรอดพ้นจากบัญชาของฟาโรห์ที่สั่งประหารบุตรชายชาวอิสราเอลทุกคน และโมเสสได้เติบโตเป็นคนกล้าหาญ

ภาคสาม (7:8 - 12:32) เป็นการบรรยายถึงการต่อสู้ระหว่างโมเสสกับกษัตริย์ฟาโรห์ ส่วนสำคัญของเหตุการณ์อยู่ที่ภัยพิบัติ 10 ประการที่พระเจ้าทรงลงโทษชาวอียิปต์ ภัยพิบัติประการสุดท้ายคือการสังหารบุตรหัวปีของชาวอียิปต์ ซึ่งทำให้ฟาโรห์ยอมปล่อยชาวอิสราเอลออกไป แต่ก็บังเกิดความเสียหายในเวลาต่อมา

ภาคสี่ (12:33 - 15:21) เป็นเรื่องราวการเดินทางออกจากประเทศอียิปต์ และเน้นถึงเรื่องพิธีกรรมบัพติศมา (การผ่าน) พระเจ้าได้ช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นจากความโดยของทูตสวรรค์ซึ่งสังหารบุตรหัวปีชาวอียิปต์ และกล่าวถึงเหตุการณ์หลังจากการอพยพในบทที่ 14

ภาคห้า (15:22 - 18:27) เป็นการเล่าถึงประสบการณ์ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลอดครวญถึงความยากลำบากที่ตนต้องเผชิญเมื่อได้รับอิสราภาพแล้ว พวกเขาคิดถึงที่อียิปต์แม้จะลำบากอย่างไรอย่างน้อยพวกเขาก็ยังได้รับอาหารสามมื้อ แต่พระเจ้าทรงประทานมานนา นกคุ้ม และน้ำในทะเลทรายเพื่อเลี้ยงดูพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร

ภาคหก (19:1 - 40:38) แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อชาวอิสราเอลตั้งกระโจมรอบๆ ภูเขาของพระเจ้า ซึ่งถูกเรียกเป็นสองชื่อ คือภูเขาซีนายหรือภูเขาไซเร็บ จุดสำคัญของเหตุการณ์คือการทำพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชาวอิสราเอล (24:3-8) พระเจ้าตกลงที่จะเป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาตกลงที่จะเป็นประชากรของพระองค์ การตกลงตามเงื่อนไขที่จะน้อมรับคำสั่งโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “10 ข้อ” ที่เราทราบดีคือ พระบัญญัติ 10 ประการ (20:1-17) เนื้อหาส่วนใหญ่ยังคงเกี่ยวข้องกับเรื่องพิธีกรรม กฎหมาย และกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ใช้การปกครองชาวอิสราเอล

พระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

พระนามของพระเจ้าคืออะไร? หนังสืออพยพบทที่ 3 ข้อ 14 ได้ตอบคำถามนี้คือ “เราคือเรา เป็น” ในภาษาฮีบรูได้ใช้คำที่ไม่อาจกล่าวถึงได้คือ คำว่า YHWH ถูกเรียกว่ากลุ่มอักษร 4 ตัว เพราะว่าพระนามของพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์ จึงมีการใช้คำอื่นแทนอย่างให้เกียรติ คือคำว่า “Adonai” (เจ้านาย) ในการเรียกพระเจ้า การถอดความที่ดีที่สุดของคำว่า YHWH ในภาษาอังกฤษที่เหมาะสมคือ “ยาห์เวห์ (Yahweh)” มีความเข้าใจผิดในการใช้ชื่อ เยโฮวาห์ “Jehovah” เพื่อออกเสียงสำหรับตัวอักษร 4 ตัว ในหนังสือโตราห์มีชื่ออื่นที่เรียกพระเจ้า คือ El หรือ Elohim ซึ่งชาวคานาอันในสมัยโบราณใช้เรียกพระเจ้า และชาวอียิวกลุ่มหนึ่งที่เขียนธรรมประเพณี “E” ก็ได้นำมาใช้ในการเขียนหนังสือในหมวดบัญญัติบรรพ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

คำว่า “อพยพ” ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของการเดินทางจากการถูกกดขี่สู่อิสรภาพ การเผยแสดงในหนังสือเล่มนี้ได้เปิดมุมมองกว้างขึ้น ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์และตัวแทนของผู้ถูกเอาเปรียบที่มีชัยชนะเหนือศัตรูอย่างน่าอัศจรรย์ โมเสสและพี่น้องของเขา ได้แก่อาโรนพี่ชายและมีเรียมพี่สาว แม้ว่าพวกเขาจะเป็นผู้กล้าที่มีข้อบกพร่องอยู่บ้าง สุดท้ายพวกเขาก็ได้ไปถึงจุดหมาย คือการเป็นผู้นำประชากรของพระเจ้าให้ได้รับอิสรภาพ เนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้อยู่ที่การริเริ่มของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ หนังสืออพยพทำให้เราเห็นภาพลักษณ์ของพระเจ้าในด้านที่ทำให้เกิดความทุกข์ยาก เข้มงวด และข้อเรียกร้องต่างๆ จำนวนมากด้วย พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับโมเสสเป็นการกระทำที่สำคัญที่สุด ในหนังสืออพยพพระเจ้าได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ของพระองค์ และประชากรของพระเจื่อก็ต้องรับผิดชอบในส่วนของพวกเขาด้วย พันธสัญญามีเงื่อนไขและบทลงโทษ ช่วงเวลาแห่งความล้มเหลวของชาวอิสราเอลที่ดำเนินชีวิตไม่ดีตามที่พวกเขาควรจะทำ ทำให้เกิดการกระทำบาป การลงโทษ การให้อภัยและการคืนดีกัน ซึ่งดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ในพระคัมภีร์ เนื้อหาต่างๆ ในหนังสืออพยพจะถูกกล่าวถึงซ้ำอีกหลายครั้งในธรรมเนียมประเพณีของพระคัมภีร์

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน อพย. 3:1-6 เป็นเรื่องราวที่พระเจ้าทรงเรียกโมเสส ให้เป็นผู้นำชาวอิสราเอลออกมาจากประเทศอียิปต์ ทำไมพระเจ้าจึงปรากฏแก่โมเสสในรูปพุ่มไม้ไม่ไหม้ไฟ ทำไมโมเสสจึงมีความกลัว โมเสสได้ทำอะไรที่แสดงถึงลักษณะของผู้นำที่เข้มแข็ง?

เลวีนิติ (Leviticus)

คริสตชนหลายคนพบว่า การอ่านหนังสือเลวีนิติเป็นสิ่งที่น่าเบื่อแม้ว่าจะเป็นหนังสือที่สั้นที่สุดในพันธสัญญาเดิม บางคนอาจจะคิดว่าหนังสือเลวีนิติเป็นหนังสือที่รวบรวมกฎหมายเก่าแก่ของชาวอิสราเอลมากกว่าจะเป็นพระวาจาของพระเจ้าสำหรับยุคปัจจุบัน ทุกวันนี้แม้แต่ชาวอิสราเอลบางคนก็เห็นว่ากฎหมายบางส่วนของหนังสือเลวีนิตินั้นล้าสมัย อย่างไรก็ตาม ความคิดดังกล่าวเป็นความเข้าใจผิด คำสั่งสอนโดยทั่วไปที่ส่งเสริมความศักดิ์สิทธิ์ในระหว่างประชากรของพระเจ้าที่ปรากฏในหนังสือเลวีนิติยังคงเป็นข้อความที่เหมาะสมและเป็นสากลอยู่เสมอ

ชื่อหนังสือนี้ในภาษากรีก (Leuitikon) มีความหมายถึงชนเลวีเผ่าสงฆ์ ตามความเป็นจริงแล้ว เนื้อหาในหนังสือส่วนใหญ่ไม่ได้เกี่ยวกับสมณะตระกูลเลวีมากนักสมณะ แต่ดูเหมือนจะสนใจในเรื่องที่สมณะมีความสนใจมากกว่า โดยสาระแล้วหนังสือเล่มนี้เป็นการผสมผสานเรื่องเล่าและกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติพิธีกรรมต่างๆ ของชาวอิสราเอล วันฉลองและการฉลองจำนวนมากถูกบันทึกไว้ในหนังสือเลวีนิตินี้เช่นกัน ชาวอิสราเอลนักกฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้มาใช้ตัดสินความสำเร็จและความล้มเหลวของพฤติกรรมตามมาตรฐานอย่างแท้จริง กฎหมายเป็นเครื่องมือที่จะตัดสินว่าอิสราเอลตามคำเรียกร้องของพระเจ้าให้มีความศักดิ์สิทธิ์หรือเปล่า นี่คือจุดมุ่งหมายสำคัญของหนังสือเลวีนิติ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	เลวีนิติ (ภาษาฮีบรู "Wayyiqra" แปลว่า "และพระองค์ทรงเรียก")
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่เป็นงานเขียนจากธรรมเนียมประเพณีในสมัย "P" ของอิสราเอล
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-7:38	กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการถวายบูชา
8:1-10:20	การแต่งตั้งสมณะ
11:1-16:34	กฎเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้เป็นมลทินและไม่เป็นมลทิน
17:1-26:46	กฎแห่งความศักดิ์สิทธิ์
27:1-34	กฎเกี่ยวกับการถวายแด่พระเจ้า
สาระสำคัญ:	ความศักดิ์สิทธิ์ พิธีกรรมเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ และการน้อมรับกฎของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

โครงสร้างของหนังสือเป็นเหมือนกับชุดของกฎหมายต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่โมเสส ณ ภูเขาซีนาย (1:1)

ภาคแรก (1:1-7:38) บรรยายถึงชนิดของเครื่องบูชาต่างๆ ที่ต้องถวายแด่พระเจ้า ศาสนาในพันธสัญญาเดิมเต็มไปด้วยพิธีกรรมของการบูชาและการถวาย การถวายแต่ละอย่างเป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่แตกต่างกัน ซึ่งหนังสือเลวีนิติได้รวบรวมและรักษาไว้

ภาคสอง (8:1-10:20) ประกอบด้วยการบรรยายถึงการอภิเษกหรือการแต่งตั้งอาโรนและบุตรของท่านให้เป็นสมณะ ประกอบด้วยพิธีชำระล้าง การสวมอาภรณ์ที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะ อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรมและการเจิมด้วยน้ำมัน อาโรนและบุตรของท่านเป็นที่ยอมรับว่าเป็นสงฆ์ ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหน้าที่ในพิธีกรรมและการถวายบูชา

ภาคสาม (11:1-16:34) อธิบายอย่างชัดเจนถึงกฎต่างๆ ในการรักษาความบริสุทธิ์ในชุมชน กฎเก่าแก่เหล่านี้เป็นกฎเกี่ยวกับมลทินทางกายภาพและของเหลวที่ออกมาจากร่างกาย กฎต่าง ๆ ในส่วนนี้แนะนำว่าจะหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่มีมลทินเหล่านี้อย่างไร เพื่อจะได้รักษาให้คงความบริสุทธิ์สำหรับพิธีกรรม

ภาคสี่ (17:1-26:46) กฎแห่งความศักดิ์สิทธิ์ เป็นหัวใจสำคัญของหนังสือเล่มนี้ ความศักดิ์สิทธิ์หมายถึงการแยกไว้ต่างหาก ความศักดิ์สิทธิ์เป็นคุณลักษณะของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ประทานให้ชาวอิสราเอลเพื่อเป็นลักษณะเด่นของชนชาตินี้ ในส่วนนี้ได้บรรยายถึงวิถีชีวิตของชาวยิวในหลายลักษณะซึ่งเสริมความศักดิ์สิทธิ์ เช่น การเฉลิมฉลองทางศาสนาและวันฉลองต่าง ๆ

ภาคห้า (27:1-34) ในหนังสือเล่มนี้ได้สรุปด้วยคำสั่งสุดท้ายว่าด้วยวิธีการถวายต่าง ๆ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือเลวีนิติเป็นการรวบรวมกฎเกณฑ์ต่างๆ จากหลายช่วงเวลา กฎบางกฎอาจเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่เขาได้รับ ตัวอย่างเช่น กฎห้ามกินเนื้อสุกร เป็นผลเนื่องมาจากโรคร้ายแรงจากเนื้อสุกรที่ไม่ได้ทำให้สุกก่อน กฎอื่น ๆ เช่น การฉลองปีศักดิ์สิทธิ์ (Jubilee) เป็นวิธีการเผื่อแผ่แบ่งปันให้เกิดความเสมอภาคในสังคม เมื่อมีความแตกต่างกันมากระหว่างคนรวยและคนจน อย่างไรก็ตาม กฎต่าง ๆ ถูกมองว่าเป็นกฎของพระเจ้า เพื่อจะช่วยให้ประชากรปราศจากมลทินทางพิธีกรรม บริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ เป็นมลทินหรือไม่เป็นมลทิน เป็นเรื่องหลักที่กล่าวถึงในหนังสือเลวีนิตินี้ เมื่อบุคคลหนึ่งได้ทำตนเป็นมลทินด้วยการกระทำหนึ่ง ๆ บุคคลนั้นจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข เพื่อที่จะทำให้ความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชนและกับพระเจ้ากลับคืนมา นี่คือหน้าที่ในการรักษาศักดิ์ศรีและความซื่อสัตย์

ประเด็นสำคัญของหนังสือเลวีนิติคือความศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งแท้ ส่วนประชากรของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์โดยอาศัยความสัมพันธ์กับพระเจ้า “ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเราพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์” (19:2 ; 20:26) ความคิดนี้เป็นพื้นฐานของความเชื่อเรื่องการถวายเครื่องบูชาที่ชัดเจนมากในหนังสือเลวีนิติ การถวายเครื่องเผาบูชาซึ่งเป็นการเผาเครื่องบูชาทั้งหมด เป็นการถวายทั้งหมดแต่พระเจ้า เมื่อประชากรสามารถแยกตัวเองจากวัตถุปัจจัยของโลกนี้ได้ และถวายบูชาแต่พระเจ้าโดยไม่คิดที่จะเอาคืน พวกเขาจึงสามารถรักษาความศักดิ์สิทธิ์ ความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นธรรมล้ำลึกแตกต่างจากเรามนุษย์ แต่พระเจ้ายังทรงต้องการแผ่ความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์แก่ผู้ที่ทรงเรียกให้มีส่วนในความรัก ไม่ว่าเราจะเข้าใจในรายละเอียดและวัตถุประสงค์ของกฎต่าง ๆ ในหนังสือนี้หรือไม่ เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้คือการนำเราเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้าผู้ประทานชีวิตให้เรา

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ลนต. 19:1-4 ดูว่าข้อความนี้มีความคล้ายคลึงกับส่วนอื่นในพันธสัญญาเดิมหรือไม่ (และเปรียบเทียบกับใน อพย 20:1-2 แล้วจะทำให้เห็นถึงรูปแบบของความคิดเกี่ยวกับกฎนี้) ทำไมบัญญัติพื้นฐานนี้จึงปรากฏในหนังสือต่าง ๆ ในรูปแบบที่แตกต่างกัน? กฎเกณฑ์เหล่านี้ยังสามารถนำมาประยุกต์ได้ในปัจจุบันหรือไม่?

หนังสือกันดารวิถี (Numbers)

ชื่อภาษากรีกของหนังสือเล่มนี้คือ “arithmoi” หมายถึง การสำรวจจำนวนประชากรของชนชาติอิสราเอล เพื่อต้องการทราบจำนวนของแต่ละเผ่า เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 13 - 12 ก.ค.ศ. เป็นช่วงเวลาของการร่อนในถิ่นทุรกันดารของชาวอิสราเอล หลังจากได้รับอิสรภาพจากประเทศอียิปต์ ถิ่นทุรกันดารเป็นสัญลักษณ์ของการทดสอบ ชาวอิสราเอลได้รับการทดสอบความเชื่อผ่านทางความลำบากต่าง ๆ ทำให้พวกเขาหวนคิดถึงช่วงเวลาที่ดีที่สุดสบาย เมื่อครั้งตกเป็นทาสในประเทศอียิปต์

หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงตัวเลขของประชากรจำนวนมาก แต่สิ่งที่ควรจำไว้ก็คือตัวเลขในภาษาฮีบรูนั้นมักจะใช้เป็นสัญลักษณ์ ไม่ได้มีความหมายตรงตามตัวอักษรเสมอไป ยกตัวอย่างเช่น จำนวนตัวเลข 40 ปี ในถิ่นทุรกันดาร หมายถึง ช่วงเวลายาวนาน เลขสัญลักษณ์เช่นนี้ พบบ่อย ๆ ในเรื่องเล่าหลาย ๆ เรื่อง (โนอาห์ โมเสส เอลียาห์ พระเยซูเจ้า) บางครั้งเลขสัญลักษณ์ มีจำนวนมากเกินความจริง แต่สาระสำคัญไม่ได้อยู่ที่การตีความหมายตรงตามตัวอักษรของจำนวนนั้น ๆ ในกรณีที่เป็นจำนวนตัวเลขของอายุมาก ๆ ที่พูดเกินความจริงในพันธสัญญาเดิม (โมเสส อาโรน เมธูเสลาห์) ก็เพื่อต้องการบอกถึงปรีชาญาณที่เปี่ยมล้นของพวกเขา

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	กันดารวิถี (ภาษาฮีบรู “Bemidbar” หมายถึง “ในถิ่นทุรกันดาร”)
ผู้เขียน	ไม่ทราบ แต่ตามธรรมเนียมประเพณีอ้างว่าเป็นผลงานของโมเสส
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 10 – 6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-10:10	การเตรียมตัวออกจากภูเขาศีนา
10:11-21:35	การเดินทางจากภูเขาศีนาสู่ที่ราบโมอับ
22:1-36:13	การเตรียมตัวเพื่อรับชัยชนะ
สาระสำคัญ:	การทดสอบความเชื่อ ความทุกข์ยากในการเดินทาง การถูกทดลองและความลำบากของการเป็นผู้นำ

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือกันดารวิถี แบ่งออกเป็น 3 ภาคใหญ่ ๆ ดังนี้

ภาคที่หนึ่ง (1:1-10:10) เล่าเรื่องราวการเตรียมตัวเดินทางของชาวอิสราเอลจากภูเขาศีนาไปสู่ดินแดนพันธสัญญา พระเจ้าสั่งให้โมเสสสำรวจสามะโนประชากร สำหรับกองทหารให้รวมรวมชายหนุ่มแล้วแบ่งออกเป็นสาม ๆ นอกจากนั้นยังกล่าวถึงพิธีกรรมและกฎต่าง ๆ ไว้อย่างละเอียด

ภาคที่สอง (10:11-21:35) เป็นการเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการเดินทางในถิ่นทุรกันดารจากภูเขาศีนาถึงที่ราบโมอับ ความเชื่อของชาวอิสราเอลได้รับการทดสอบอย่างหนักจาก

ความลำบากในการเดินทาง พวกเขาทั้งข่มขู่และขัดขืน โมเสส อาโรน และมีเรียม ได้พยายามอย่างมาก ในการช่วยให้พวกเขากลับเข้าสู่สภาวะปกติ การเสียชีวิตของมีเรียมและมรณภาพของอาโรน (20:1, 28) และพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่าเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (20:12)

ภาคที่สาม (22:1-36:13) เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดระหว่างการตั้งค่ายของชาวอิสราเอลในที่ราบโมอับ พระเจ้าได้เปิดเผยว่าโยชูวาจะเป็นผู้นำสืบต่อจากโมเสส (24:12-14) ชัยชนะครั้งแรกอาศัยการอวยพรและพระกำลังจากพระเจ้า แสดงให้ชาวอิสราเอลเห็นว่าพวกเขาจะสามารถปราบชาวคานาอันและได้ครอบครองแผ่นดินแห่งพันธสัญญา

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

แม้ชื่อเรียกในภาษากรีกของหนังสือกันดารวิถี จะมีความหมายเกี่ยวข้องกับจำนวนประชากรก็ตาม แต่เนื้อหาที่เกี่ยวกับการสำรวจสำมะโนประชากรมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น เพราะเนื้อหาส่วนใหญ่ได้กล่าวถึงเรื่องราวการเดินทางควบคู่ไปกับการทดสอบ และความยากลำบากต่าง ๆ หลายครั้งประชากรที่พระเจ้าเลือกสรรได้แสดงออกถึงความไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาต่อว่าโมเสสและอาโรน ผู้นำที่ได้รับแต่งตั้งจากพระเจ้า พวกเขาบ่นว่าสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากในระหว่างการเดินทาง ถิ่นทุรกันดารจึงกลายเป็นภาพลักษณ์ของการทดสอบและการทดลองความเชื่อ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน กตว. 6:22-27 ซึ่งเป็นคำอวยพรที่รู้จักกันดีสามารถจำได้ง่าย และมีความหมายสำหรับมอบให้แก่เพื่อนหรือญาติพี่น้อง ลองใช้อวยพรให้แก่กันมีโอกาสสำคัญ ๆ ท่านคิดว่าคำอวยพรนี้มีความหมายอะไร?

เฉลยธรรมบัญญัติ (Deuteronomy)

ชื่อหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติมาจากคำภาษากรีก แปลว่า “กฎหมายฉบับที่สอง” ลักษณะของหนังสือเป็นการพรรณนา เพราะหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเพิ่มเรื่องราวที่เป็นเนื้อหาประกอบไปด้วยกฎหมายสำคัญของพันธสัญญาเดิมเข้าไปโดยเฉพาะที่มีอยู่ในหนังสืออพยพ ส่วนชื่อในภาษาฮีบรูมาจากประโยคแรกของหนังสือ “...ต่อจากนี้เป็นถ้อยคำที่โมเสสกล่าวปราศรัย...”

เนื้อหาในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ เป็นการกล่าวถึงคำสอนมีจุดหมายที่จะบันทึกสุดท้ายของโมเสส ต่อชนชาติอิสราเอลก่อนที่จะเข้าสู่แผ่นดินพันธสัญญา หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเหมือนกับหนังสือเล่มอื่นๆ ในหมวดบัญญัติธรรม คือไม่ใช่โมเสสเพียงคนเดียวที่เป็นผู้เขียนแต่ยังมีผู้เขียนอื่นๆ ที่อยู่ในช่วงเวลานั้นด้วย หนังสือได้เขียนเสร็จลงในช่วง ศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ. นักวิชาการหลายท่านเชื่อว่าหนังสือถูกค้นพบในพระวิหารในรัชสมัยกษัตริย์โยสิยาห์ (2พงษ 2:1-13) ซึ่งได้ถูกปรับปรุงแก้ไขใหม่ในแผ่นดินยูดาห์และถือเป็นกฎข้อปฏิบัติทางศาสนาของชาวยิวนับตั้งแต่นั้นมา

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	เฉลยธรรมบัญญัติ (ภาษาฮีบรู “Debarim” แปลว่า “ถ้อยคำ”)
ผู้เขียน	ไม่ทราบชื่อ แต่อ้างว่าเป็นผลงานของโมเสส
ช่วงเวลา	ประมาณ ศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	<p>1:1 - 4:43 เหตุการณ์บนที่ราบโมอับ และการกล่าวปราศรัยครั้งที่หนึ่งของโมเสส</p> <p>4:44 - 28:68 การกล่าวปราศรัยครั้งที่สองของโมเสส และบัญญัติ 10 ประการ</p> <p>29:1 - 30:20 การกล่าวปราศรัยครั้งที่สามของโมเสส</p> <p>31:1 - 34:12 ผู้รับหน้าที่ต่อจากโมเสสคือโยชูวา และมรดกกรรมของโมเสส</p>
สาระสำคัญ	: การเลือกสรรของพระเจ้า กฎและความยุติธรรม พันธสัญญา ความรักมั่นคงของพระเจ้า การเลือกหนทางการดำเนินชีวิต

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เรื่องราวตลอดทั้งเล่มของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนที่ราบโมอับ ที่ชาวอิสราเอลได้ตั้งค่ายใกล้ๆ กับแผ่นดินพระสัญญาที่กำลังจะเข้าไป การแบ่งเนื้อหาหลักของหนังสือแบ่งโดยใช้การรวบรวมคำปราศรัยของโมเสสต่อชาวอิสราเอล

ส่วนแรก (1:1-4:43) กล่าวถึงการเอาชนะกษัตริย์ต่างชาติที่อยู่รอบๆ แผ่นดินพระสัญญา หลังจากนั้นเป็นการกล่าวคำปราศรัยครั้งแรกของโมเสส ที่กระตุ้นชาวอิสราเอลให้เชื่อฟังพระเจ้า

คำปราศรัยครั้งที่ 2 (4:44 - 28:68) เป็นส่วนที่ยาวที่สุด ประกอบไปด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับบัญญัติ 10 ประการ อีกรูปแบบหนึ่ง (เทียบ ฉธบ 5:1-21 และ อพย 20:1-21) ซึ่งเริ่มด้วยบทภาวนาที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนายูดาห์ คือ บท “ชาวอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด” (6:4-9) มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายเป็นการกล่าว

สลับกัณระหว่างคำอวยพรและคำสาปแช่ง ทุกชีวิตถูกกำหนดด้วยคำอวยพรและคำสาปแช่งเหล่านี้ นี่เป็นลักษณะของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ที่ปรากฏความจริงอย่างชัดเจนปราศจากสิ่งคลุมเครือใดๆ

คำปราศรัยครั้งที่ 3 ของโมเสส เป็นส่วนที่สั้นมาก (29:1-30:20) ซึ่งกล่าวถึงการรื้อฟื้นพันธสัญญาบนที่ราบโมอับ เรียกร้องชาวอิสราเอลให้เชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญานั้น ส่วนพระเจ้าพระองค์ทรงเชื่อสัตย์ต่อพระสัญญาเสมอ และสรุปด้วยคำเตือนให้ชาวอิสราเอลเลือกหนทางแห่งชีวิตมากกว่าหนทางแห่งความตาย

ส่วนสุดท้ายของหนังสือ (31:1 - 34:12) กล่าวถึงโมเสสขณะที่เขามีอายุ 120 ปี และได้ตัดสินใจเลือกผู้สืบตำแหน่งต่อจากท่าน นั่นคือโยชูวาบุตรของนูน จากนั้นโมเสสได้กล่าวบทภาวนาที่ยืดยาวให้พรครั้งสุดท้ายแก่ชาวอิสราเอล และได้สิ้นชีวิตบนภูเขาเนโบ หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติปิดท้ายด้วยคำยืนยันซึ่งเป็นการประเมินชีวิตของโมเสสตามธรรมประเพณี “ตั้งแต่นั้นมา ไม่เคยมีประกาศกคนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลเหมือนโมเสส ที่พระยาห์เวห์ทรงรู้จักเป็นการส่วนตัว” (34:10)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เฉลยธรรมบัญญัติเป็นหนังสือที่มีความหมายอย่างมาก และไม่ควรเข้าใจเพียงแต่ว่ามีเนื้อหาเป็นกฎหมายเท่านั้น เพราะหนังสือเล่มนี้เป็นการเรียกร้องให้ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องต่อสายพระเนตรของพระเจ้า ในพันธสัญญาใหม่มีการอ้างถึงหนังสือเล่มนี้หลายครั้ง และพระเยซูเจ้าได้อ้างถึงบทภาวนาศักดิ์สิทธิ์ของชาวฮีบรู (shema มก 12:29-30) เป็นการสรุปพระบัญญัติที่สำคัญที่สุด คือ รักพระเจ้าและรักเพื่อนพี่น้อง หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเป็นหนังสือที่กระตุ้นให้มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเนื้อหาตลอดทั้งเล่มเต็มไปด้วยคำเตือนที่ชัดเจนและหนักแน่น แม้จะมีการกล่าวถึงความล้มเหลวและความอ่อนแอของชาวอิสราเอลที่มีอยู่เสมอ แต่ความรักมั่นคงของพระเจาก็ฉายแสงอยู่ในความมืดมิด

หนังสือเฉลยธรรมบัญญัตินี้ยังประกอบไปด้วย ข้อความที่เรียกร้องให้มีการไตร่ตรองในหลายเรื่อง ตัวอย่างเช่น เหตุผลที่พระเจ้าเลือกชาวฮีบรูให้เป็นประชากรที่ทรงเลือกสรร (7:7-8) ว่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวน ความสามารถ หรือความเข้มแข็ง เหตุผลเดียวเท่านั้นก็คือความรัก “พระยาห์เวห์ทรงมีความผูกพันกับท่านและเลือกสรรท่าน” (7:7) ธรรมชาติของการเลือกสรรของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้ง และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติก็ได้อธิบายด้วยถ้อยคำที่ลึกซึ้งกินใจ แม้ว่าธรรมชาติซึ่งมีสองขั้วที่กล่าวถึงในหนังสือบางครั้งอาจทำให้เรากังวล แต่เราควรระลึกว่าพลังแห่งการเลือกในชีวิตของเราและบ่อยครั้งความรักเรียกร้องให้เราเลือกสิ่งที่ยากกว่า

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน จธบ. 30:11-20 ข้อความนี้บรรยายถึงทางเลือกที่พระเจ้าประทานให้ประชากรของพระองค์ ท่านได้เลือกทางเลือกนี้หรือยัง? ท่านจะอธิบายเปรียบเทียบทางสู่ชีวิตกับทางสู่หนทางแห่งความตายได้อย่างไร? ให้ยกตัวอย่างจากประสบการณ์ชีวิตของท่าน มีการเปรียบเทียบหนทางที่พระเจ้าให้ชาวอิสราเอลเลือกทำนั้นเป็นอย่างไร? จะเปรียบเทียบกับทางเลือกที่พระเจ้าประทานให้แก่ชาวอิสราเอลอย่างไร?

โยชูวา (Joshua)

หนังสือโยชูวา เป็นหนังสือเล่มแรกในกลุ่ม “หนังสือประวัติศาสตร์” ของพันธสัญญาเดิม หนังสือโยชูวาได้บันทึกประวัติศาสตร์ว่าชนชาติอิสราเอลเข้ายึดครองแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาอย่างไร รูปแบบลักษณะของโยชูวา คือ เป็นผู้ช่วยและรับหน้าที่สืบต่อจากโมเสส โยชูวาเป็นผู้นำทางทหารที่ยิ่งใหญ่ และยืนหยัดมั่นคงในการเชื่อฟังพระเจ้า ทั้งยังพยายามนำประชากรให้ดำเนินชีวิตไปยังจุดหมายมุ่งหมายปลายทาง

หนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นราวศตวรรษที่ 7 หรือ 6 ก.ค.ศ. ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของชุดหนังสือประวัติศาสตร์ ซึ่งนักวิชาการเรียกว่า “ประวัติศาสตร์เฉลยธรรมบัญญัติ” (Deuteronomic History) อันประกอบไปด้วยหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติจนถึงหนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่ 2

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	โยชูวา
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณ ศตวรรษที่ 7-6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-12:24	การเข้ายึดครองแผ่นดินพันธสัญญา
13:1-22:34	การกำหนดแบ่งดินแดน
23:1-24:33	การรื้อฟื้นพันธสัญญาและมรณกรรมของโยชูวา
สาระสำคัญ	แผ่นดินพันธสัญญา การปกป้องและความซื่อสัตย์ของพระยาห์เวห์ การรื้อฟื้นพันธสัญญา

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือโยชูวาออกเป็น 3 ภาค ดังนี้

ภาคที่หนึ่ง (1:1-12:24) บันทึกเรื่องราวการนำกำลังทหารจำนวนมากเข้าครอบครอง แผ่นดินแห่งพันธสัญญา เริ่มต้นด้วยเหตุการณ์สำคัญที่ดินแดนเทือกเขาเมือเซฟาเลห์ พระเจ้าทรงประทานชัยชนะให้ชาวอิสราเอลมีต่อชาวอามไรต์ ต่อชาวคานาอัน และต่อแผ่นดินต่าง ๆ ทั้งหมด(12:8) โยชูวาได้นำประชาชนและกำลังทหารเข้าสู่รบอีกหลายต่อหลายครั้ง มีชัยชนะถึง 31 ครั้งในการสู้รบกับบรรดา กษัตริย์ทั้งหลาย (12:9-24) และบางเรื่องราวก็ได้กล่าวถึงรายละเอียดต่าง ๆ เช่นการรบที่มีชื่อเสียงในเมืองเยรีโค (6:1-21)

ภาคที่สอง (13:1 – 22:34) บรรยายเรื่องการแบ่งแผ่นดินให้แก่เผ่าทั้ง 12 ของอิสราเอล แต่ละเผ่าได้รับดินแดนตามส่วนแบ่งที่ชัดเจน ภูมิภาคที่น่าสนใจ คือ สถานที่ตั้งของเมืองหลบภัย (บทที่ 20) ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นสามารถหลบภัยจากผู้ที่จะมาล้างแค้นได้

ภาคที่สาม (23:1 – 24:33) คำเตือนใจในวาระสุดท้ายของโยชูวา การรื้อฟื้นพันธสัญญากับพระยาห์เวห์ที่เมืองเซเชม และเรื่องราวมรณกรรมของโยชูวาเมื่อมีอายุ 110 ปี

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

สงครามคือบทลงโทษตามหลักเกณฑ์ในพันธสัญญาเดิม ในหนังสือโยชูวาดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงสั่งให้ทำสงคราม ยิ่งกว่านั้นดูเหมือนว่าผู้ใดก็ตามที่เข้ามาขัดขวางจะมีการฆ่าทำลายชีวิต เพื่อประชาชนที่อยู่ในหนทางแห่งการเลือกสรรของพระเจ้า พวกเราควรระลึกว่าความคิดเกี่ยวกับ “สงครามศักดิ์สิทธิ์” ในพันธสัญญาเดิม เป็นเรื่องธรรมชาติของวัฒนธรรมของพวกเขา เพราะช่วงเวลาของคนในสมัยโบราณเหล่านั้น การดำเนินชีวิตให้อยู่รอด คือ กุญแจแห่งความเป็นจริง การดำเนินชีวิตจำเป็นต้องรอบคอบอย่างที่สุดใน การปกป้องครอบครัว เผ่าพันธุ์ และชนชาติของตน

หนังสือโยชูวาเป็นการบันทึกพันธสัญญา ระหว่างพระยาห์เวห์และชนชาติอิสราเอล ในพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์นี้ พระยาห์เวห์มีบทบาทเป็นพระเจ้าแห่งการปกป้อง ชาวอิสราเอลต้องเชื่อฟัง การนำของพระเจ้า ความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ของโยชูวา คือ การพิทักษ์รักษาชาวอิสราเอลให้ทำสิ่งใดก็ตามเพื่อมุ่งสู่พระประสงค์ของพระเจ้า สงครามศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อเน้นตัวบุคคลที่ได้รับผลประโยชน์และทรัพย์สินที่ยึดมาได้ แต่เน้นถึงการปกป้องสังคมส่วนรวมของชนชาติอิสราเอล จุดสำคัญที่สุดของหนังสือเล่มนี้ คือ พระเจ้ายังทรงสถิตย์ชื่อต่อพันธสัญญา พระเจ้าทรงประทานชัยชนะในช่วงเวลาที่สำคัญ ในทางกลับกันประชาชนต้องรักษา พันฟูคำมั่นสัญญาเหล่านั้น และชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเสมอ ดังนั้น พวกเราควรอ่านหนังสือโยชูวาไม่เพียงแต่ในแสงสว่างของศีลธรรมสมัยใหม่ของเราเท่านั้น แต่ต้องตระหนักถึงความรักมั่นคงของพระเจ้าด้วย

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ยชว. 5:13-15 ท่านสังเกตลักษณะที่คล้ายกันของการปรากฏองค์ของพระเจ้าต่อโมเสสใน (อพย 3:1-6) หรือไม่? มีความแตกต่างอะไรบ้าง?

ท่านคิดว่าข้อความในเรื่องราวก่อนการล่มสลายของเมืองเยรีโคมีความหมายอย่างไร? พระเจ้าทรงประทานชัยชนะให้แก่ท่านบ้างหรือไม่?

ผู้วินิจฉัย (Judges)

ผู้วินิจฉัย เป็นชื่อที่ใช้กับวีรชนชายและหญิงผู้สืบทอดอำนาจผู้นำชนเผ่าอิสราเอลต่อจากโยชูวา คำว่า “ผู้วินิจฉัย” มิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องการพิพากษาตัดสินคดีความมากเท่ากับการ เป็นผู้นำทางทหาร หรือผู้ปกครองซึ่งได้รับพระพรพิเศษในการวินิจฉัยอันชาญฉลาด หนังสือผู้วินิจฉัยเป็นส่วนหนึ่งของ ประวัติศาสตร์ตามแนวคิดของผู้เขียนหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ที่เริ่มตั้งแต่มรณกรรมของโยชูวา จนถึง ยุคสมัยก่อนการปกครองในระบอบกษัตริย์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาประมาณ ปี 1100-1000 ก.ค.ศ. ภาคแรกของ หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวซ้ำถึงเนื้อหาที่กล่าวมาแล้วในหนังสือโยชูวา เช่น เรื่องมรณกรรมของโยชูวา (2:6-10) เป็นต้น

นักวิชาการส่วนใหญ่ ลงความเห็นว่าผู้ประพันธ์ที่ไม่อาจระบุชื่อได้นั้นเป็นผู้เขียนหนังสือประเภท ประวัติศาสตร์เฉลยธรรมบัญญัติ ซึ่งอยู่ในช่วงราวศตวรรษที่ 7 - 6 ก.ค.ศ.

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ผู้วินิจฉัย
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณ ศตวรรษที่ 7-6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-3:6	การตั้งรกราก และการไม่เชื่อฟังของชาวอิสราเอล
3:7-16 :31	เรื่องราวของผู้วินิจฉัย
17:1-21:25	เรื่องราวอื่นๆ
สาระสำคัญ	ความซื่อสัตย์ และไม่ซื่อสัตย์ในชีวิต ผู้นำที่ได้รับพระพรพิเศษของอิสราเอล

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือผู้วินิจฉัยออกเป็น 3 ภาคใหญ่ คือ

ภาคที่หนึ่ง (1:1-3:6) ได้กล่าวซ้ำถึงเนื้อหาบางตอนจากหนังสือโยชูวาและการตั้งถิ่นฐานใน แผ่นดินพันธสัญญา หนังสือผู้วินิจฉัยย้ำให้เห็นว่า ชาวอิสราเอลมักจะไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า แต่พระเจ้า จะทรงซื่อสัตย์ต่อพวกเขา พระองค์จึงประทานผู้นำซึ่งได้รับพระพรพิเศษให้มาช่วยพวกเขา “แล้วพระ ยะห์เวห์ประทานผู้วินิจฉัยหลายท่าน มาช่วยเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของผู้รุกราน” (2:16)

ภาคที่สอง (3:7-16:31) บรรยายถึงกิจการของผู้วินิจฉัย ซึ่งบางท่านเรารู้จักน้อยมาก ที่เดียว (เช่น โอทนีเอล เอฮูต ชัมการ์) แต่บางท่านก็เป็นผู้ที่เรารู้จักดี (เช่น เดโบราห์ กิเดโอนเยฟธาห์ และแซม สัน) ผู้วินิจฉัยเหล่านี้ได้ช่วยคนในเผ่าอิสราเอลให้รอดพ้นจากหายนะในแต่ละสถานการณ์ โดยการนำ พวกเขาให้กลับไปหาพระยะห์เวห์และกระทำในสิ่งที่ชอบธรรม เรื่องราวของเดโบราห์ (บทที่ 4-5) แซมสัน และเดลีลาห์ (บทที่ 16) เป็นเรื่องที่เราคุ้นเคยกันมากที่สุดที่สุดในหนังสือผู้วินิจฉัย

ภาคที่สาม (17:1-21:25) เป็นเรื่องที่ถูกนำมารวมเข้าไว้ด้วยกัน ทั้งเรื่องการอพยพของชนเผ่า ดาน และสงครามภายในที่เกิดขึ้นระหว่างเผ่าเบนยามินกับเผ่าอื่นๆ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นว่าการสร้างชาติให้เป็นหนึ่งเดียวกันจากเผ่าทั้ง 12 ที่มีความแตกต่างกันนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย กระบวนการสร้างชาติอิสราเอลนั้นมิได้ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น มีการโต้แย้งกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การอิจฉาริษยากัน และมักจะมีปัญหาเรื่องการไม่เชื่อฟัง และความต้อติงของประชาชน การล่อลวงให้ชาวอิสราเอลทำบาปมีอยู่เสมอ และปัญหาหนึ่ง ซึ่งก่อกวนพวกเขาโดยตลอด คือ การล่อลวงให้นับถือรูปปฏิมา “เขาลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน ไปรับใช้พระบาอัลและพวกพระอัทเซโรท” (3:7) หนังสือผู้วินิจฉัยได้แสดงให้เห็นรูปแบบวัฏจักรของบาป – การลงโทษ - การช่วยให้รอดพ้น อยู่ตลอดในหนังสือพันธสัญญาเดิม การนอกใจพระเจ้าของชาวอิสราเอลนำมาสู่การลงโทษ การลงโทษทำให้ชาวอิสราเอลวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า และพระเจ้าได้ส่งผู้กอบกู้มาช่วยพวกเขาให้รอดพ้น คือผู้วินิจฉัยเข้าไปเข้ามาเช่นนี้ ทำให้เกิดความพยายามที่จะรวมตัวกันเป็นชาติขึ้น หนังสือผู้วินิจฉัยได้สรุปเนื้อหาตอนท้าย โดยให้ข้อสังเกตถึงผู้นำทางการเมืองในระดับต่อไปว่า “ในสมัยนั้นชาวอิสราเอลยังไม่มีกษัตริย์ปกครอง แต่ละคนจึงทำตามใจของตน” (21:25)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน วนฉ. 16:1-31 เรื่องราวในตอนนี้อ่อนช้อยยาวเมื่อเทียบกับเรื่องในตอนอื่นๆ แต่เป็นเรื่องราวที่น่าทึ่ง อ่านเข้าใจง่าย นั่นคือเรื่องของแซมสันและนางเดลีลาห์ ท่านรู้สิ่กอย่างไรในตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้? ในความคิดของท่าน ท่านคิดว่าแซมสันเป็นวีรชนสำหรับชาวอิสราเอลหรือไม่? เรื่องราวในตอนนี้ออกความเป็นผู้นำ และคุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับผู้นำไว้ว่าอย่างไร?

นางรูธ (Ruth)

หนังสือนางรูธมีลักษณะเป็นเรื่องสั้น แต่ก็มีหน้าที่ที่สำคัญถึงสองประการคือ 1) เพื่อแสดงให้เห็นถึงการช่วยให้รอดพ้นของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ทุกคน 2) เพื่อแสดงให้เห็นถึงลำดับวงศ์วานของกษัตริย์ดาวิดผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสราเอล หนังสือนางรูธถูกวางไว้อย่างเหมาะสมระหว่างหนังสือผู้วินิจฉัยและหนังสือซามูเอลฉบับที่หนึ่ง เพื่อเป็นการเชื่อมโยงหนังสือสองเล่มเข้าไว้ด้วยกัน

แม้เราจะไม่ทราบแน่ชัดว่าผู้เขียนเป็นใคร แต่นักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อกันว่าหนังสือนี้ถูกเขียนขึ้นระหว่างศตวรรษที่ 10-8 ก.ค.ศ.

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	นางรูธ
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 10-8 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1 – 22	นางรูธและนาโอมิ
2:1 – 4:22	นางรูธและโบอาส
สาระสำคัญ	การช่วยให้รอดพ้นของพระเจ้าที่มีสำหรับมนุษย์ทุกคน ความรัก งานของพระเจ้าในประวัติศาสตร์

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

นางรูธเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญตลอดทั้งเรื่องซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็นสองภาคดังนี้

ภาคแรก (1:1-22) นางรูธกับนางนาโอมิ นางรูธเป็นลูกสะใภ้ชาวโมอับของนางนาโอมิผู้เป็นหญิงหม้ายชาวอิสราเอลซึ่งเดินทางกลับมาที่เบธเลเฮม หลังจากที่สามีและลูกชายทั้ง 2 คนของนางเสียชีวิตในแผ่นดินโมอับ ถึงแม้ว่านางรูธจะเป็นชาวต่างชาติแต่นางยังคงติดตามนางนาโอมิผู้เป็นแม่สามีและได้ละทิ้งดินแดนของตนมาอยู่รับใช้นางนาโอมิต่อไป อยู่มาวันหนึ่ง นางนาโอมิวางแผนการจับคู่ให้กับนางรูธ โดยได้เตรียมการให้นางรูธพบกับโบอาส ผู้ซึ่งเป็นญาติที่มั่งคั่งของนาโอมิในอิสราเอล

ภาคสอง (2:1-4:22) ได้บรรยายถึงโบอาสตกลงหมั้นกับนางรูธได้อย่างไร และนำไปสู่การแต่งงานกัน โบอาสได้ยกย่องความอ่อนโยนในการดูแลเอาใจใส่ของนางรูธที่มีต่อนางนาโอมิ และปกป้องฐานะของนางต่อหน้าผู้อาวุโสชาวอิสราเอล พวกเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งชื่อโอเบดผู้ซึ่งต่อมาจะเป็นบิดาของเจสซี ผู้เป็นบิดาของกษัตริย์ดาวิด ลำดับวงศ์วานของกษัตริย์ ดาวิดก็ได้สถาปนาขึ้น

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือนางรูธเป็นเรื่องเล่าที่โรแมนติก แสดงความรู้สึกของนางรูธที่มีต่อนางนาโอมิ แม้นาโอมิจะพยายามชักจูงให้นางรูธพำนักอยู่ที่แผ่นดินโมอับ ส่วนหนึ่งของข้อความได้กลายเป็นสาระสำคัญของพิธีสมรส

“เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน แม่ตายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย (1:16-17)”

ถึงแม้ว่าเนื้อเรื่องที่สำคัญของหนังสือจะไม่ใช่เรื่องของความรัก แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการช่วยให้รอดพ้นของพระเจ้าที่มีต่อคนต่างชาติและต่อคนแปลกหน้า ซึ่งเป็นการรวบรวมเข้ามามากกว่าจะเป็นการแยกออกไป ทำให้เป็นสังคมที่แน่นแฟ้นและเป็นตัวอย่างที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ ความคิดที่เป็นสากลนี้ทำให้เกิดความตระหนักในใจ ในพระวรสารนักบุญมัทธิวได้ยกย่องนางรูธผู้ซึ่งแม้จะเป็นต่างชาติแต่ก็มีบทบาทสำคัญในประวัติศาสตร์ชาติอิสราเอล นางรูธเป็นเพียงผู้หญิง 1 ใน 5 คนที่มีบันทึกไว้ในลำดับวงศ์วานของพระเยซู ผู้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด (มธ 1:5) เธอเป็นคนต่างชาติหรือเป็นผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ามีมลทิน สิ่งนี้ทำให้เราเห็นว่าสำหรับพระเจ้าแล้วทุกสิ่งสามารถเป็นไปได้

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน นรธ. 2:8-12 โบอาสกล่าวขยอของการเสียสละอย่างมากในชีวิตของนางรูธ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนของคนต่างชาติ ข้อความนี้บอกกับเราว่าควรจะปฏิบัติอย่างไรต่อคนต่างชาติ ท่านเคยมีประสบการณ์ในการอาศัยอยู่ในที่ห่างไกลบ้างไหม ท่านรู้สึกอย่างไร? ท่านคิดว่าทัศนคติของพระเจ้าที่มีต่อคนต่างชาติเป็นอย่างไร?

หนังสือสำหรับวันฉลอง (The Festival Scrolls)

หนังสือนางรูธเป็นหนังสือ 1 ใน 5 เล่มของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูที่ชาวยิวใช้ในเทศกาลฉลอง หนังสือเหล่านี้ถูกเรียกว่า Megilloth “แมกิลลOTH” คือ ม้วนหนังสือ 5 ม้วน ซึ่งใช้อ่านในวันฉลอง 5 วัน ดังนี้

ชื่อหนังสือ	วันฉลอง
นางรูธ (Ruth)	วันเพนเตกอสเต (Pentecost)
เพลงซาโลมอน (Song of Songs)	เทศกาลปัสกา (Passover)
ปัญญาจารย์ (Ecclesiastes)	เทศกาลอยู่เพิง (Tabernacles)
เพลงคร่ำครวญ (Lamentation)	วันระลึกถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม (Ninth of Ab)
เอสเธอร์ (Esther)	วันฉลองปุริม (Purim)

ซามูเอลฉบับที่ 1 (1 Samuel)

เราควรจะอ่านหนังสือซามูเอลทั้งสองฉบับด้วยกัน ในต้นฉบับภาษาฮีบรูนั้นเป็นฉบับเดียวกัน แต่เมื่อมีการแปลเป็นภาษากรีกก็ถูกแยกออกจากกัน และจัดเข้าสารบบพระคัมภีร์ของคริสตชน เช่นเดียวกับหนังสือพงศ์กษัตริย์ทั้งสองเล่ม ซึ่งเป็นหนังสือประเภทที่เกี่ยวกับบวงศวานของกษัตริย์

บุคคลที่ปรากฏในหนังสือซามูเอลฉบับที่หนึ่ง มีสามท่าน คือ ประกาศกซามูเอล กษัตริย์ซาอูล และกษัตริย์ดาวิด เรื่องราวหลายเรื่องอาจมีต้นกำเนิดต่างกันแต่ในหนังสือชุดประวัติศาสตร์เจलयธรรมบัญญัติได้รวมเนื้อหาที่เกี่ยวกับกษัตริย์เข้าไว้ด้วยกัน และช่วงเวลาการเขียนน่าจะสิ้นสุดลงราวศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ.

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ซามูเอลฉบับที่ 1
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-7:17	เรื่องราวของซามูเอล
8:1-15:35	การสถาปนาระบอบกษัตริย์ในอิสราเอล
16:1-31-:13	เริ่มราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด
สาระสำคัญ	ประกาศกและกษัตริย์ การเลือกของพระเจ้า ผู้สนับสนุนและต่อต้านระบอบกษัตริย์ ซาอูลและดาวิด

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือซามูเอลฉบับที่ 1 ออกเป็น 3 ภาค ได้แก่

ภาคที่ 1 (1:1-7:17) เป็นเรื่องราวของประกาศกซามูเอล บุตรของเอลีกับนางฮันนา ซึ่งกำเนิดมาจากอัครภรรยาของพระเจ้า บิดามารดาของท่านจึงถวายท่านแด่พระเป็นเจ้า ให้รับใช้พระพระองค์ หลังจากซามูเอลได้รับเจิมเป็นประกาศกแล้ว ก็ได้มีส่วนในการสถาปนากษัตริย์ 2 องค์แรกคือ ซาอูลกับดาวิด ซามูเอลได้เตือนประชากรอย่างจริงจังถึงอันตรายของการมีกษัตริย์เหมือนชนชาติอื่นๆ (8:6) แต่พวกเขาไม่เชื่อฟังและไม่ยอมรับคำตักเตือนของพระเจ้าที่ผ่านทางประกาศก

ภาคที่ 2 (8:1-15-35) บรรยายถึงจุดเริ่มต้นระบอบกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ที่เริ่มด้วยความลังเลใจ ประกาศกซามูเอลได้เจิมซาอูลเป็นกษัตริย์องค์แรก (10:1) แต่เสียใจในภายหลัง (15:11) เพราะซาอูลไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า จึงนำไปสู่การมีผู้นำคนใหม่ที่หนุ่มกว่าและกล้าหาญกว่ามาเป็นกษัตริย์ของชาวอิสราเอล

ภาคที่ 3 (16:1-31:13) บรรยายการครองราชย์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มที่ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็นกษัตริย์ เขาเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดีและมีพรสวรรค์ด้านดนตรี ที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้นำของชาวอิสราเอล เขาได้เผชิญหน้าและเอาชนะโกลิอัททหารผู้นำเกรงขามชาวฟิลิสเตีย หนังสือเล่มนี้ยัง

ได้กล่าวถึงเรื่องราวและมิตรภาพระหว่างดาวิดกับโจนาธานบุตรชายของกษัตริย์ซาอูลและความอิจฉาที่ซาอูลมีต่อดาวิด เพราะดาวิดได้มาแทนที่ของตน และยังมีเรื่องราวที่เกี่ยวกับดาวิดกับซาอูลแทรกอยู่อีกจำนวนมาก ที่สุดจบลงที่การสู้รบกับพวกฟิลิสเตีย และความโศกเศร้าเพราะความตายของซาอูลกับบุตรชายที่ภูเขากิลโบอาใกล้กับหุบเขายิสเรเอล

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

การสนใจในระบอบกษัตริย์ของมนุษย์มิได้ทำให้ข่าวสารของพระเจ้าด้อยความสำคัญลง หลังจากยุคของผู้วินิจฉัยจบลง ชาวอิสราเอลต้องการผู้นำของตนที่เหมือนกับชาติอื่น เขาเชื่อว่าระบอบกษัตริย์จะทำให้เกิดการพัฒนาทางสังคม แต่พวกเขาก็พบพระหัตถ์ของพระเจ้าที่โอบอุ้มเขาอยู่เสมอโดยผ่านทางประกาศก กษัตริย์อาจจะเป็นผู้นำทางการเมืองหลังยุคของผู้วินิจฉัย แต่ประกาศกยังคงมีพระพรพิเศษและมีหน้าที่คล้ายกับผู้วินิจฉัย กษัตริย์ทั้งหลายต้องเชื่อฟังคำของบรรดาประกาศก เพราะเขาพูดในพระนามของพระเจ้า บางครั้งต้องใช้การเกลี้ยกล่อม บางครั้งต้องช่วยเหลือ และบางครั้งก็ต้องทำหายกษัตริย์ให้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างจริงจัง เรื่องราวที่บันทึกเหล่านี้น่าสนใจอย่างยิ่ง ทำให้เราเห็นว่าพระเจ้าประทับอยู่กับประชากรของพระองค์ ท่ามกลางความมกพร่องตามประสามนุษย์

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 1 ซมอ 18:12-16 และอธิบายว่าพระคัมภีร์ตอนนี้มีความเชื่อมโยงระหว่างพระเจ้าและมนุษย์อย่างไร? ท่านมีประสบการณ์หรือเคยได้ยินเรื่องที่มีลักษณะคล้ายกับสถานการณ์เช่นนี้บ้างหรือไม่?

ซามูเอลฉบับที่ 2 (2 Samuel)

หนังสือซามูเอลฉบับที่ 2 เป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องกับหนังสือ ซามูเอลฉบับที่ 1 ซึ่งเริ่มด้วยความโศกเศร้าเสียใจของกษัตริย์ดาวิดที่มีต่อการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์ซาอูล และพระราชโอรสของพระองค์ นอกจากนี้จะมีประกาศนาธานและกษัตริย์ดาวิดที่มีบทบาทสำคัญในหนังสือเล่มนี้แล้วยังมีบุคคลอื่นที่มีบทบาทในการสถาปนาระบบกษัตริย์ในอิสราเอล ดาวิดเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในหนังสือเล่มนี้และไม่ปรากฏชื่อของประกาศกซามูเอลในเรื่อง

งานเขียนสิ้นสุดลงราวศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ. เมื่อมีการนำหนังสือซามูเอลฉบับที่ 2 ต่อเนื่องจากฉบับที่ 1 ในงานเขียนชุดประวัติศาสตร์เฉลยธรรมบัญญัติ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	หนังสือซามูเอลฉบับที่ 2
ผู้เขียน	ไมทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณ ศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-12:31	รัชสมัยของกษัตริย์ดาวิดและพันธสัญญาของราชวงศ์ดาวิด
13:1-20:26	อับซาโลมก่อการกบฏและสงครามกลางเมือง
21:1-24:25	พระดำรัสและพระราชกรณียกิจของดาวิด
สาระสำคัญ	
	คำทำนายและการเป็นกษัตริย์ พันธสัญญาของราชวงศ์ดาวิด ความอ่อนแอของมนุษย์ และพระฤทธานุภาพของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือซามูเอลฉบับที่สองออกเป็น 3 ภาค ดังนี้

ภาคที่หนึ่ง (1:1-12:31) เริ่มต้นด้วยการขึ้นเป็นกษัตริย์ของดาวิด พระองค์ทรงมีปรีชาฉลาดหลักแหลมในการเลือกกรุงเยรูซาเล็ม ให้เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเขตแดนทางเหนือและใต้ พันธสัญญาของพระเจ้าที่กระทำต่อดาวิด ในบทที่ 7 มีความสำคัญต่อการก่อตั้งราชวงศ์ดาวิด ซึ่งพระเมสสิยาห์ผู้เป็นความหวังของชาวอิสราเอลจะถือกำเนิดจากราชวงศ์นี้ เรื่องราวการครองราชย์ของกษัตริย์ดาวิดไม่ได้มีในแง่บวกทั้งหมด พระองค์ทรงประพฤติดุเดือดกับนางบัทเชบา และวางแผนฆาตกรรมสามีของนาง (11:1-12:15) ดาวิดอาจจะเป็นกษัตริย์ที่ดีเลิศของอิสราเอลแต่ก็เหมือนผู้นำคนอื่นที่มีข้อบกพร่องอย่างมหันต์

ภาคที่สอง (13:1-20:26) เป็นเรื่องราวการกบฏของอับซาโลมโอรสของดาวิดและต่อมากลายเป็นสงครามกลางเมือง อับซาโลมก็มีความผิดบกพร่องในตัวเองเหมือนบิดา เขาเป็นผู้ที่สร้างามตะเยอทะยาน ลึกลับ และขาดความอดทน อับซาโลมพยายามก่อรัฐประหารต่อต้านพระราชบิดาแต่ก็ถูก

สังหารก่อนที่จะปฏิวัติสำเร็จ ความเศร้าโศกเสียใจและอาลัยถึงโอรสของดาวิดเป็นตอนสะท้อนใจมากที่สุดตอนหนึ่งในพระคัมภีร์ (19:1-8)

ภาคที่สาม (21:1-24:25) ได้ประมวลพระราชกรณียกิจและพระราชดำรัสของดาวิด ที่ทรงมีชื่อเสียงในการเป็นนักดนตรีผู้มีพรสวรรค์ หนังสือซามูเอลฉบับที่ 2 ได้บันทึกบทเพลงเพื่อชนรุ่นหลังในบทที่ 22 และบันทึกรายชื่อผู้นำกองทัพของดาวิด ครอบคลุมช่วงระหว่างการครองราชย์ของพระองค์ในบทที่ 23

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เราสามารถกล่าวถึงหนังสือซามูเอลฉบับที่ 2 ว่าเป็น “คำสัญญาและอันตรายของราชวงศ์” หนังสือได้แสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่และความโง่เขลาของบรรดาผู้นำ ที่ปรากฏในการวางแผนชั่วร้าย ความทรยศ ผิดประเวณี ฆาตกรรม ความทะเลาะเบาะแว้ง ความหยิ่งยโส จองหอง การกบฏและ ความไม่สมบูรณ์และอ่อนแอของมนุษย์ ทำให้จึงปรากฏเรื่องราวดังกล่าวอย่างชัดเจนในประวัติศาสตร์ช่วงนี้

การเป็นกษัตริย์มีภาระมากมายอย่างแน่นอน การปกครองแบบเจ้านายและโครงสร้างของสังคมนั้นมีขอบเขต แต่ที่จริงเราต้องการให้ผู้ผู้นำทำให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นไปอย่างราบรื่น หนังสือซามูเอลฉบับที่ 2 แสดงให้เราเห็นถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าในการพัฒนาสังคมตามธรรมชาติ ขณะที่บางครั้งเป็นการยากที่จะตระหนักถึงพระประสงค์ของพระเจ้าที่สำเร็จไป แม้บาปของมนุษย์ทำให้สิ่งนั้นคลุมเครือก็ตาม การเล่าซ้ำเรื่องราวของชาติอิสราเอลทำให้ระลึกถึงรากฐานความเป็นมนุษย์ของพวกเขา และทำให้พบว่าพระเจ้าทรงนำความโง่เขลาเหล่านั้นมารับใช้แผนการอันล้ำลึกและยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้อย่างไร เราก็มีลักษณะคล้ายกับบรรพบุรุษเหล่านี้ที่ต้องทุกข์ทรมานจากการถูกประจานและความอ่อนแอ เช่นเดียวกัน แต่พระประสงค์ของพระเจ้านั้นก็ถูกทำให้สำเร็จไป

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 2 ซมอ. 12:1-6 ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ประกาศนาธานเผชิญหน้ากับกษัตริย์ดาวิดซึ่งผิดประเวณีกับนางบัทเชบา ท่านคิดอย่างไรกับเรื่องนี้? คำเปรียบเทียบบของประกาศนาธานมีผลอย่างไรต่อเรื่องนี้? ท่านสามารถยกตัวอย่างเหตุการณ์ในชีวิตของท่านที่ถูกประณามโดยคำพูดของตนเองได้หรือไม่? หรือประสบการณ์ของผู้อื่นที่ถูกประณามโดยคำพูดของเขาเอง?

พงศ์กษัตริย์ฉบับที่ 1 (1King)

ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูนั้นได้รวมหนังสือ ซามูเอลฉบับที่ 1, 2 และ หนังสือพงศ์กษัตริย์ฉบับที่ 1, 2 เป็นเล่มเดียวกัน แต่เมื่อนำมาแปลเป็นภาษากรีกจึงแยกออกจากกัน ที่จริงแล้วพระคัมภีร์ทั้งสี่ ฉบับคือ ซามูเอลฉบับที่ 1 ถึง พงศ์กษัตริย์ฉบับที่ 2 มีชื่อเรียกว่า “พงศ์กษัตริย์” เพราะทั้งสี่ฉบับกล่าวถึงประวัติศาสตร์ราชวงศ์ของอิสราเอล แต่สารบบพระคัมภีร์ของคริสตชนก็รับเอารูปแบบที่แยกเป็นเล่มๆ เหมือนภาษากรีก

หนังสือพงศ์กษัตริย์ฉบับที่ 1 ได้สรุปเรื่องราวของกษัตริย์ดาวิด จากหนังสือซามูเอลฉบับที่ 2 ซึ่งเป็นบันปลายพระชนม์ชีพของกษัตริย์ดาวิด ซาโลมอนขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์สืบต่อมา และเมื่อกษัตริย์ซาโลมอนสิ้นพระชนม์ ราชอาณาจักรถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ต่อจากนั้นหนังสือได้บันทึกพระชนม์ชีพของบรรดากษัตริย์ทั้ง 2 อาณาจักรคือ อิสราเอลและยูดาห์ เป็นช่วงเวลาประมาณ 960 - 850 ก.ค.ศ. หนังสือเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือประวัติศาสตร์เฉลยธรรมบัญญัติ นักวิชาการลงความเห็นว่า น่าจะบันทึกในช่วงศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ. ตามต้นฉบับเดิมเรียกหนังสือเล่มนี้ว่า “หนังสือแห่งพระราชกิจของกษัตริย์ซาโลมอน” (11:41) และ “บันทึกกรากิจของกษัตริย์อิสราเอลพระองค์อื่น” (14:19)

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	พงศ์กษัตริย์ฉบับที่ 1
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-11:43	การครองราชย์ของกษัตริย์ซาโลมอน
12:1-22:53	อาณาจักรแตกออกเป็น 2 อาณาจักร
สาระสำคัญ:	การเป็นกษัตริย์และคำพยากรณ์ พระวิหาร ปรีชาญาณของซาโลมอน การเมืองและศาสนาของสองอาณาจักร

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือพงศ์กษัตริย์ฉบับที่ 1 ออกเป็น 2 ภาคใหญ่ ๆ ดังนี้

ภาคที่หนึ่ง (1:1–11:43) บรรยายถึงการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์ดาวิด การขึ้นครองราชย์ของกษัตริย์ซาโลมอน และเครื่องหมายแห่งความสำเร็จตลอด 40 ปี ของกษัตริย์ซาโลมอน ชื่อเสียงเรื่องพระปรีชาญาณ เช่น เรื่องเล่าการตัดสินผู้หญิง 2 คน ที่อ้างตนเป็นมารดาของลูก (3:16-28) และพระราชินีแห่งเซบาสที่ได้อาเยอนกรุงเยรูซาเล็ม (บทที่ 10) การสร้างพระวิหารถวายแด่พระยาห์เวห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดพระราชบิดาปรารถนาจะสร้างพระวิหารถวายแด่พระยาห์เวห์ แต่ประกาศกนาธันก็นำคำของพระยาห์เวห์มาบอกกษัตริย์ดาวิดว่า กษัตริย์ซาโลมอนจะเป็นผู้สร้างถวายเกียรติแด่พระเจ้า (2ซมอ 7) นอกจากนี้ก็กล่าวถึงความอ่อนแอของกษัตริย์ (บทที่ 11) และซาโลมอนก็ประพฤติดื้อต่อพระเจ้าดังเช่นพระราชบิดา

ภาคที่สอง (12:1 - 22:53) เริ่มการปกครองของเรโอบอัม ราชโอรสของกษัตริย์ซาโลมอน เมื่อความเสื่อมทรามกระหน่ำเข้ามา พระองค์ไม่สามารถรั้งอาณาจักรให้เป็นปึกแผ่นไว้ได้ เผ่าของอาณาจักรเหนือต้องการให้เยโรโบอัมเป็นกษัตริย์ ขณะที่เรโอบอัมเป็นกษัตริย์ของอาณาจักรยูดาห์ เยโรโบอัมเคยเป็นทหารรับใช้ของซาโลมอน แต่ซาโลมอนไม่พอพระทัยในเยโรโบอัม จึงเนรเทศไปอียิปต์เป็นระยะเวลาหนึ่ง เรื่องราวที่เหลือได้กล่าวถึงพระราชกรณียกิจของบรรดากษัตริย์ทั้งสองอาณาจักร และคำตัดสินกษัตริย์ตามพระราชกรณียกิจของพระองค์

อย่างไรก็ตาม มิได้มีเพียงเรื่องราวของกษัตริย์เท่านั้น แต่มีเรื่องราวของประกาศกปรากฏมาเป็นระยะ ๆ เช่น เอลียาห์ ชาวทิสบี (ในบทที่ 17) เอลียาห์เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในเรื่องชุด 4 เรื่อง ที่แสดงให้เห็นว่าประกาศกทำหน้าที่นำบรรดากษัตริย์ไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า

เรื่องชุดของประกาศกเอลียาห์

เรื่องชุดทั้ง 4 เรื่องที่ปรากฏในหนังสือพงศกษัตริย์แสดงให้เห็นถึง ภาพลักษณ์ที่ทรงอำนาจของประกาศกเอลียาห์ และเอลีชา ผู้สืบตำแหน่ง ซึ่งประกาศกทั้งสองเป็นภาพพจน์ที่ปรากฏให้เห็นก่อนบรรดาประกาศกทั้งหลาย

เรื่องชุดที่ 1 (1พกษ 16:29-19:18) อัจฉริยะของเอลียาห์ และราชินีเยเซเบลผู้ชั่วร้าย

เรื่องชุดที่ 2 (1พกษ 21:1-29) สวนองุ่นของนาโบท

เรื่องชุดที่ 3 (2พกษ 1:2-17) เอลียาห์กับกษัตริย์อาหัสยาห์

เรื่องชุดที่ 4 (1พกษ 19:19-21, 2พกษ 2:1-18) เอลียาห์และเอลีชา

เรื่องราวเหล่านี้มีอิทธิพลต่อชาวยิวในการรอคอยพระเมสสิอาห์ โดยเฉพาะเรื่องการขึ้นสู่สวรรค์พร้อมรถเพลิงของเอลียาห์ (2พกษ2:11, มลค4:5) และยังมีอิทธิพลอย่างมากในหนังสือพันธสัญญาใหม่ เรื่องอัศจรรย์ของพระเยซูเจ้า

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ในการอ่านหนังสือประเภทประวัติศาสตร์ ผู้อ่านอาจจะสับสนเรื่องชื่อของบุคคล ดังนั้นการจดจำภาพใหญ่ภาพหนึ่งของเรื่องราวในประวัติศาสตร์เป็นวิธีที่ช่วยให้ง่ายขึ้น หนังสือพงศกษัตริย์ต้องการแสดงให้เห็นว่ามิติทางศาสนาสัมพันธ์กับความเป็นจริงในสังคมและการเมืองอย่างไร บรรดากษัตริย์ทุกพระองค์จะถูกประเมินว่าประพฤติดีหรือไม่ดี ผู้ประพันธ์ตัดสินว่า บรรดากษัตริย์ของอาณาจักรเหนือเป็นกษัตริย์ที่ไม่ดี ขณะที่เฮเซคียาห์และโยสิยาห์ กษัตริย์ของอาณาจักรยูดาห์นั้นเป็นกษัตริย์ที่ดี การกำหนดเกณฑ์เช่นนี้เป็นประโยชน์ต่อบรรดาประกาศก เพราะพวกเขาทำหน้าที่ช่วยกษัตริย์ในเรื่องศีลธรรมและตักเตือนประชากรที่หลงทาง ในประวัติศาสตร์เราจะพบว่าอาณาจักรทางการเมืองไม่มีชัยชนะที่แท้จริง เพราะอาณาจักรนั้นจะถูกทำลายโดยอาณาจักรที่มีความเข้มแข็งมากกว่า การเล่าเรื่องประวัติศาสตร์นั้นมีส่วนช่วยให้ชนรุ่นหลังได้ตระหนักถึงศีลธรรมในการดำเนินชีวิต

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 1 พกษ. 17:17-24 ท่านคุ้นเคยเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ไหม นักบุญลูกาได้อ้างในพระวรสาร (ลก 4:26) และพระเยซูเจ้าทรงทำอัศจรรย์เช่นเดียวกัน (ลก 7:11-17) ทำไมเอลียาห์จึงเป็นที่ชอบพอของผู้ที่ไม่ใช่ชาวยิว? อธิบายเรื่องพระพรเสนาของพระเจ้าที่ทำให้ท่านต้องประหลาดใจผ่านทางใครหรือสถานที่ใด?

พงศกษัตริย์ฉบับที่ 2 (2 Kings)

หนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่ 2 เป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องจากการแบ่งอาณาจักร ระยะเวลาที่หนังสือนี้กล่าวถึงอยู่ระหว่างประมาณปี 850-587 ก.ค.ศ. ที่มาของหนังสือนี้เหมือนกับหนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่ 1

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	พงศกษัตริย์ฉบับที่ 2
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-17:41	อาณาจักรที่แบ่งแยกแล้ว การล่มสลายของอาณาจักรเหนือ อิสราเอล
18:1-25:30	บรรดากษัตริย์ และการล่มสลายของอาณาจักรใต้ ยูดาห์
สาระสำคัญ :	บรรดากษัตริย์และประกาศก การถือรูปปฏิมา การไม่เชื่อฟังพระเจ้าและผลที่ตามมาของการกระทำทั้งสองนี้ ความเกี่ยวพันระหว่างศาสนาและการเมือง

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็น 2 ภาคใหญ่ ดังนี้

ภาคแรก (1:1-17:41) บรรยายถึงประวัติศาสตร์ต่อจากอาณาจักรที่แบ่งแยกแล้ว ในขณะที่ประกาศกเอลีชาห์มีบทบาทสำคัญในหนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่ 1 ประกาศกเอลีชาห์สืบต่อจากท่านก็เป็นประกาศกคนสำคัญในหนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่ 2 หลังจากที่ประกาศกเอลีชาห์ได้เข้าสู่สวรรค์ด้วยรถม้าเพลิงแล้ว เอลีชาก็หยิบเอาเสื้อคลุมของประกาศกเอลีชาห์นั้นไว้ ในภาคนี้ยังเล่าถึงประวัติศาสตร์ผู้นำของอาณาจักรทั้งสองควบคู่กันไป จุดสำคัญของภาคนี้คือการล่มสลายของอาณาจักรอิสราเอลทางเหนือ (16:5-6) ชาวอัสซีเรียได้เข้ายึดอิสราเอลในปี 722 ก.ค.ศ. และกวาดต้อนชาวอิสราเอลไปเป็นทาสในอัสซีเรีย ดังนั้นจึงเหลือเพียงอาณาจักรใต้ เผ่ายูดาห์เท่านั้น

ภาคที่สอง (18:1-25:30) ได้เล่าถึงบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์และเหตุการณ์ที่นำไปสู่การทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยชาวบาบิโลน ตามความคิดของผู้เขียนมีกษัตริย์ 2 พระองค์เป็นกษัตริย์ที่ดี คือ เฮเซคียาห์ และโยสียาห์ ผู้เขียนได้กล่าวถึงความเคร่งครัดในศาสนาของกษัตริย์เฮเซคียาห์ว่าพระองค์เป็นผู้ที่รับฟังประกาศก (อิสยาห์บุตรของอามอส) และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า (บทที่ 19-20) กษัตริย์โยสียาห์เป็นผู้ปฏิรูปศาสนกิจและได้ขจัดการนับถือรูปปฏิมาซึ่งเข้ามาปะปนกับการปฏิบัติศาสนาของยูดาห์ (บทที่ 23) บรรดากษัตริย์ที่เหลือได้รับการประเมินในด้านลบเพราะได้ดำเนินชีวิตตามหนทางของพระองค์เอง

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่ 2 มีมุมมองที่สอดคล้องกับหนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่ 1 บรรดา กษัตริย์และประกาศกถูกมองพร้อมๆ กันไป กษัตริย์และประกาศกมีบทบาทที่แตกต่างกัน แต่ต่างก็ได้รับ พระบัญชาจากพระเจ้า แม้จะมีมุมมองที่ต่างกัน บรรดากษัตริย์จำเป็นต้องส่งเสริมศาสนาในชีวิตของชาว อิสราเอลอย่างแท้จริง การตัดสินใจของบรรดากษัตริย์จะต้องมีความไว้วางใจต่อพระเจ้า ส่วนบรรดา ประกาศกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าพระวาจาของพระเจ้าจะไม่ถูกละเลยจากการปฏิบัติ ในประวัติศาสตร์ได้ บันทึกรีกว่ากษัตริย์หลายพระองค์ประสบความสำเร็จล้มเหลวในหน้าที่ของตน บ่อยครั้งที่บรรดากษัตริย์ได้ตั้งใจที่ จะเข้าไปเกี่ยวพันกับเรื่องอันตรายซึ่งต้องจบลงด้วยหายนะ หนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่ 2 ได้ให้เหตุผล ของการล่มสลายของอาณาจักรเหนือว่า “เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพราะชาวอิสราเอลได้ทำบาปต่อพระ ยาเวห์ พระเจ้าของตน” (17:7) ความบอบช้ำทางจิตใจที่อาณาจักรได้ถูกทำลายใน 135 ปีต่อมานั้น ตาม ความเข้าใจของชาวยิวเป็นการตีสอนอีกหนหนึ่งในเรื่องความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเจ้า หนังสือ พงศกษัตริย์เป็นเหมือนทหารยามรักษาบรรดาผู้มีความเชื่อ เตือนให้ระวังนโยบายทางการเมืองที่จะ กระทบต่อศาสนาในทางลบ

แบบฝึกปฏิบัติ

ให้อ่าน 2 พกษ. 23:1-3 ข้อความนี้กล่าวถึงการรื้อฟื้นพันธสัญญาที่ได้รับเริ่มโดยกษัตริย์โยสิยาห์ เนื่องจากมีการค้นพบหนังสือเล่มหนึ่งในหมวดปัญญาบรรพ (หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ) ในพระวิหาร ท่าน มีพันธสัญญากับพระเจ้าหรือไม่ ? ท่านสามารถคิดถึงวิธีที่จะรื้อฟื้นพันธสัญญานั้นได้หรือไม่ ?

พงศาวดารฉบับที่ 1 (1 Chronicles)

ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรู หนังสือพงศาวดารทั้ง 2 ฉบับเป็นเล่มเดียวกัน และได้ถูกเรียกตามเรื่องที่ว่ารวมว่า “กิจการแห่งยุค” หมายถึง บันทึกประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล เช่นเดียวกับที่พระคัมภีร์ฉบับภาษากรีกได้แยกหนังสือซามูเอล และพงศกษัตริย์ออกเป็น 2 ฉบับ เรียกว่า “ส่วนที่ขาดหายไป” ซึ่งมีความหมายว่า หนังสือพงศาวดารเป็นส่วนที่เพิ่มเติมจากหนังสือพงศกษัตริย์ อย่างไรก็ตามในมุมมองของการกวาดต้อนหลังจากที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย เป็นสิ่งจำเป็นที่เรียกร้องให้มีคำอธิบายสำหรับหายนะที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น พระเจ้าจะทอดทิ้งประชากรเลือกสรรของพระองค์ได้อย่างไร พระเจ้าจะหันหลังให้กับพระสัญญาที่ได้ให้ไว้แก่ดาวิดว่าเขาและบรรพบุรุษจะปกครองตลอดไปเป็นนิตย์ได้อย่างไร (2ซมอ :12-13)

การตอบคำถามเหล่านี้เป็นการสร้างผลงานที่ได้นำประวัติศาสตร์มาบอกเล่าใหม่อีกครั้งด้วยความคิดทางเทววิทยาที่ชัดเจน หนังสือพงศาวดารเป็นส่วนหนึ่งของงานเขียนเล่มใหญ่ที่รวบรวมหนังสือเอสรา และเนหะมีห์ด้วย ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ไม่น่าจะเป็นคน ๆ เดียว แต่เป็นกลุ่มของผู้สอนกฎหมายยิวซึ่งน่าจะเขียนขึ้นในศตวรรษที่ 4 ก.ค.ศ. พวกเขาได้ทบทวนประวัติศาสตร์ของประชากรซึ่งพวกเขารู้จักดีและพยายามหาหนทางอันชาญฉลาดที่จะอธิบายว่าได้เกิดอะไรขึ้นอีกครั้ง เนื้อหาส่วนใหญ่ในหนังสือพงศาวดารใช้คำซ้ำกับหนังสือพันธสัญญาเดิม โดยเฉพาะจากหนังสือซามูเอลและพงศกษัตริย์ แต่มีมุมมองที่แตกต่างกัน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	พงศาวดารฉบับที่ 1 (ภาษาฮีบรู : Divre hayammin แปลว่า “กิจการแห่งยุค”)
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่เรียกว่า ผู้เรียบเรียงหนังสือพงศาวดาร
ช่วงเวลา	ประมาณ ศตวรรษที่ 4 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	1:1-9:44 ลำดับวงศ์ตระกูลบรรพบุรุษของชาวอิสราเอลจากอาดัมจนถึงซาอูล 10:1-29:30 การขึ้นครองราชย์ของกษัตริย์ดาวิด
สาระสำคัญ	งานของบรรดาสมณะและชนเลวี ความศักดิ์สิทธิ์ของยูดาห์ บาป และผลที่ตามมา ความท้าทายของการเป็นผู้นำ

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือประกอบด้วย 2 ส่วนใหญ่ ๆ

ส่วนแรก (1:1-9:44) ประกอบด้วยเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลจากสมัยอาดัมจนถึงสมัยกษัตริย์ซาอูล ด้วยรายชื่ออันยืดเยื้อ ทั้งความรู้เรื่องและตกต่ำ

ส่วนที่สอง (10:1-29:30) เริ่มต้นด้วยมรณกรรมของกษัตริย์ซาอูล และราชโอรสของพระองค์ การเจิมและตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออิสราเอล การตัดสินใจทางกฎหมายในเรื่องความตายของซาอูลช่วยให้สามารถเข้าใจมุมมองของหนังสือพงศาวดาร คือ “ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความไม่

ชื่อเสียงของพระองค์ พระองค์มิได้ชื่อเสียงต่อพระเจ้าในเรื่องที่พระองค์มิได้รักษาพระบัญชาของพระเจ้า...” (10:13) การตัดสินบรรดากษัตริย์ว่าเป็นที่โปรดปรานหรือไม่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าแห่งอิสราเอล หนังสือเล่มนี้มีจุดประสงค์ที่จะอุทิศให้แก่คุณงามความดีของกษัตริย์ดาวิด สรุปลงด้วยเรื่องการขึ้นสู่บัลลังก์ของกษัตริย์ซาโลมอน เราจึงเข้าใจได้ง่ายๆ ว่าหนังสือพงศาวดารได้ประเมินกษัตริย์ดาวิดในแง่บวก

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

มุมมองของหนังสือพงศาวดารเป็นการเล่าซ้ำ และขยายความประวัติศาสตร์ตามแนวหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ แต่ได้พัฒนามุมมองให้กว้างขึ้น กษัตริย์จะถูกตัดสินด้วยมาตรฐานของความซื่อสัตย์และความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า เราเห็นพัฒนาการในการใช้มาตรการนี้ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ตลอดเวลาที่ผ่านมา ดังนั้น รูปแบบนี้จึงได้ให้คำตอบต่อสถานการณ์ที่ยากลำบากของชาวยิวหลังจากการล่มสลายของอาณาจักรทั้งสอง ว่าทำไมพระเจ้าจึงได้กระทำอย่างรุนแรงเช่นนี้ เพราะบ่อยครั้งบรรดาผู้นำล้มเหลวในการรักษาพันธสัญญาต่อพระเจ้า การประเมินคุณค่าในแง่บวกต่อดาวิดและซาโลมอน ราชโอรสของพระองค์ อยู่บนพื้นฐานของการจัดให้มีการนมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม และการสร้างพระวิหาร ดังนั้น เมื่ออ่านหนังสือพงศาวดาร เราจึงต้องเก็บรักษามุมมองนี้ไว้ในใจ สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอาจเป็นอะไรที่เข้าใจได้ไม่ยากในพยานหลักฐานทางประวัติศาสตร์ มุมมองทางศาสนาดังกล่าวจึงเป็นมาตรการในการวัดการประสบความสำเร็จ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 1 พศต 29:10-19 นี่เป็นคำภานาสรรเสริมพระเจ้าของดาวิดในช่วงบั้นปลายของชีวิต ได้บรรยายถึงอารมณ์ ความรู้สึก บรรลุไว้ในบทภานานี้ ท่านอาจจะแต่งบทภานาสักบทหนึ่งสำหรับช่วงบั้นปลายของชีวิตของท่าน ท่านจะแต่งในบริบทอะไร?

พงศาวดารฉบับที่ 2 (2 Chronicles)

หนังสือพงศาวดารฉบับที่ 2 ได้หยิบยกเรื่องราวการเสด็จขึ้นครองราชย์ของกษัตริย์ซาโลมอนและเล่าประวัติศาสตร์ทั้งสิ้นของการแบ่งแยกอาณาจักรจนกระทั่งถึงการเนรเทศไปยังกรุงบาบิโลน และช่วงของการฟื้นฟูในสมัยของกษัตริย์ไซรัส แห่งเปอร์เซีย ในราวปี 960 จนถึง ปี 539 ก.ค.ศ หนังสือเล่มนี้จบลงโดยการกล่าวถึงพระราชกฤษฎีกาของพระเจ้าไซรัสที่ให้อิสราเอลแก่บรรดาผู้ถูกเนรเทศ นำไปสู่เรื่องราวในหนังสือเอสรา

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	พงศาวดารฉบับที่ 2
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่เรียกว่าผู้เรียบเรียงหนังสือพงศาวดาร
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 4 ก.ค.ศ
โครงสร้าง	
1:1 – 9:31	รัชสมัยของกษัตริย์ซาโลมอน
10:1-36:23	ประวัติศาสตร์ของอาณาจักรที่แบ่งแยกจนถึงการถูกเนรเทศไปยังกรุงบาบิโลน
สาระสำคัญ	ความสำเร็จของกษัตริย์ซาโลมอน พระวิหาร ความซื่อสัตย์ และความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า การเนรเทศ และสาเหตุของการถูกเนรเทศ

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือเล่มนี้ถูกแบ่งออกเป็น 2 ภาคใหญ่ๆ

ภาคแรก (1:1-9:31) ได้กล่าวโดยย่อเกี่ยวกับการปกครองในรัชสมัยของซาโลมอน ซึ่งประเด็นสำคัญคือพระวิหาร แต่ก็กล่าวถึงปรัชญาของซาโลมอนด้วยเช่นกัน

ภาคที่สอง (10:1-36:23) จะเป็นภาคที่ยาวกว่าซึ่งบันทึกประวัติศาสตร์ของบรรดากษัตริย์หลังจากซาโลมอน หนังสือพงศาวดารฉบับที่ 2 ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องการแข่งขันปกครองของกษัตริย์ทั้งสองอาณาจักร เป็นการนำเสนอเหตุการณ์ตามความจริงจริงๆแล้ว เหตุการณ์เหล่านั้นต้องการเน้นถึงความไม่ซื่อสัตย์ของบรรดาผู้นำ ความพยายามปฏิรูปของกษัตริย์เฮเซคียาห์ มนัสเสห์ และโยสิยาห์ ได้ถูกประเมินในแง่ที่ดี หนังสือสรุปลงด้วยอิสราเอล ที่ถูกประกาศโดยกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย เมื่อทรงอนุญาตให้ชาวยิวกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม สร้างเมือง พระวิหาร และชีวิตความเป็นอยู่ขึ้นใหม่อีกครั้ง

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือเล่มนี้มีมุมมองเหมือนกับหนังสือพงศาวดารฉบับที่ 1 คือ บรรดาผู้ปกครองถูกตัดสินตามมาตรฐานพื้นฐานของความซื่อสัตย์ และความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระบัญชาของพระเจ้า น่าสนใจที่หนังสือพงศาวดารประเมินกษัตริย์มนัสเสห์ในแง่บวก ในขณะที่หนังสือพงศกษัตริย์ได้มองว่าพระองค์ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ (เทียบ 2 พศต 33:18-20 และ 2 พกษ 21:17-18) หนังสือพงศาวดารกล่าวถึงบาปของพระองค์ในเรื่องรูปเคารพ แต่ก็ได้อ้างว่าพระเจ้าทรงให้อภัย ผู้ประพันธ์พระคัมภีร์ทั้งหลายอาจมีมุมมองที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนได้ กุญแจที่ทำให้เราเข้าใจหนังสือพงศาวดาร พบได้ในคำอธิบายในเรื่องการเนรเทศ

“พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทรงใช้ให้ทูตของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อประชากรของพระองค์ และต่อที่ประทับของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายเยาะเย้ยทูตของพระเจ้าอยู่เสมอ และดูหมิ่นพระวาทะของพระองค์ จนพระพิโรธของพระเจ้าพลุ่งขึ้นต่อประชากรของพระองค์จนแก้ไม่ไหว” (36:15-16)

ข้อความตอนนี้นับเป็นการสรุปสาระสำคัญของหนังสือพงศาวดาร พระเจ้าทรงอดทน แต่ไม่ตลอดไป เราสามารถเห็นได้จากประวัติศาสตร์ของบรรดาบรรพบุรุษของเราในด้านความเชื่อ ความดีอันของมนุษย์อันน่าโง่เขลานั้นไปสู่หายนะ พวกเราจึงถูกท้าทายให้รักษาความซื่อสัตย์นี้ต่อไป

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 2 พศต. 34:1-7 ข้อความดังกล่าวให้มุมมองต่อกษัตริย์โยสิยาห์ ผู้ทรงพระเยาว์นี้อย่างไร โยสิยาห์ได้ทำอะไรซึ่งเป็นสิ่งที่ดีบ้าง

ท่านสามารถคิดถึงรูปเคารพในยุคสมัยใหม่ส่งผลถึงความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าได้หรือไม่? เราสามารถกำจัดสิ่งเหล่านี้ให้ออกไปจากชีวิตของเราได้อย่างไร?

เอสรา (Ezra)

ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูนั้น หนังสือ “เอสรา” และ “เนหะมีย์” ถูกรวมเป็นเล่มเดียวกัน ตามธรรมเนียมของชาวยิว นักวิชาการเชื่อว่าหนังสือเหล่านี้เป็นผลงานของผู้เขียน “พงศาวดาร” ซึ่งเราไม่ทราบแน่ชัด แต่ชื่อ “เอสรา” ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การช่วยเหลือ” ได้ถูกอ้างถึงในพระคัมภีร์ในฐานะเป็นชื่อของหนังสือ ในช่วงเวลาหลังจากที่กษัตริย์ไซรัสได้ปล่อยชาวยิวออกจากแดนเนรเทศ อาจจะเป็นช่วงปลายศตวรรษที่ 5 หรือต้นศตวรรษที่ 4 ก.ค.ศ. ตรงกับเวลาที่กษัตริย์อาร์ทาเซอร์เซส (อสร7:1) เราไม่พบข้อมูลทางประวัติศาสตร์มากนักเกี่ยวกับเอสรา เขาอยู่ในตระกูลสงฆ์ ตามธรรมเนียมยิวถือว่าเอสราเป็นประกาศก และอ้างว่าเขาเป็นผู้เขียนพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	เอสรา
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่ให้เกียรติกับเอสราว่าเป็นผู้เขียน
ช่วงเวลา	ราวปลายศตวรรษที่ 5 – ต้นศตวรรษที่ 4 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1 – 6:22	การบูรณะเยรูซาเล็ม
7:1 – 10:44	ภารกิจของเอสราผู้เป็นคัมภีร์อาจารย์
สาระสำคัญ	การบูรณะและซ่อมแซมพระวิหาร การแต่งงานกับคนต่างชาติ

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือเอสราออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนแรก (1:11 – 6:22) ได้สรุปความท้าทายที่จะบูรณะกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นเสียใหม่ เมื่อครั้งกษัตริย์ไซรัสได้อนุญาตให้ชาวยิวเดินทางออกจากบาบิโลน กลับไปสู่อบ้านเกิดเมืองนอนของตน ไซรัสทรงปกครองบาบิโลนและทรงพระกรุณาต่อชาวต่างชาติ ชื่อของเอสรารวมอยู่ในบรรดาเชลยที่กลับมา(บทที่2) และได้มีการประเมินความยากลำบากในการบูรณะ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องพบกับ การต่อต้าน (บทที่ 4)

ส่วนที่สอง (7:10–10:44) บรรยายถึงภารกิจของเอสรา ผู้เป็นบุคคลทางศาสนาซึ่งมีหน้าที่หลักคือการให้กำลังใจในการบูรณะพระวิหาร และสถาปนาวีถีชีวิตของชาวยิวขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็ม ความยากลำบากประการหนึ่งคือ “การแต่งงานกับคนต่างศาสนา” (บทที่ 9 – 10) ในระหว่างช่วงเวลาแห่งการเนรเทศ ชาวยิวจำนวนมากได้มีภรรยาต่างชาติ ชาวยิวที่แต่งงานกับคนต่างศาสนาเหล่านี้ได้กลับกลายเป็นปัญหา และมีข้อโต้เถียงกันอย่างมากในหมู่ชาวยิว โดยเฉพาะหัวหน้าสงฆ์ที่มีความเลื่อมใสศรัทธานั้น มีมุมมองว่าการแต่งงานเช่นนี้ เป็นการลดคุณค่าที่สืบต่อกันมา ที่สุตภรรยาและลูก ๆ ของชาวต่างชาติก็ถูกส่งตัวออกไป

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือเล่มนี้ได้บรรจุทั้งหัวข้อที่เป็นทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ในภาคปฏิบัติเอสราได้พบกับความท้าทายอย่างยิ่งใหญ่ในการพยายามบูรณะพระวิหาร ซึ่งเป็นหัวใจของศาสนายิว ด้วยสถานการณ์ที่จำกัด รวมถึงการแต่งงานกับคนต่างชาติด้วย

ส่วนเรื่องที่เป็นทฤษฎี กล่าวถึงความพยายามในการฟื้นฟูประชาชนให้มีความรักและความเคารพในธรรมประเพณีทางศาสนา ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะสำเร็จหลังจากช่วงเวลาแห่งการเนรเทศที่มีการรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติ แต่เอสราตระหนักถึงการเรียกที่มั่นคงของพระเจ้า เขายังคงกระตุ้นให้ประชาชนสนใจในการสร้างความเชื่อของพวกเขาเอง ด้วยการภาวนา การอดอาหาร การภาวนาอันอ่อนวอน และการวางแผนที่ปฏิบัติได้อย่างจริงจัง เอสราได้แสดงให้เห็นว่าความมุ่งมั่นจะนำไปสู่ความสำเร็จ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน อสร. 7:7-10 เอสราปรารถนาที่จะศึกษาและสอนโตราห์ในดินแดนของตนเอง ท่านได้มีส่วนร่วมในความกระตือรือร้นของเอสราต่อพระวาจาของพระเจ้าหรือไม่?

ท่านพบความยากลำบากอะไรในการดำเนินชีวิตเช่นนี้?

เนหะมีย (Nehemiah)

หนังสือเนหะมียเป็นเรื่องต่อเนื่องกับหนังสือเอสรา เนหะมียเป็นผู้ปกครองดินแดนยูดาห์ที่ได้รับ การฟื้นฟูขึ้นใหม่ ท่านเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องมากที่สุดในการสร้างกำแพงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้น ใหม่อีกครั้งหนึ่ง หนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นในรูปแบบของบุรุษที่หนึ่งราวกับว่าเป็นหนังสืออัตชีวประวัติ บรรดานักวิชาการตั้งข้อสงสัยว่าเนหะมียเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ด้วยตัวเอง ยิ่งกว่านั้นน่าจะเป็นไปได้ ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นผลงานของผู้เรียบเรียงหนังสือพงศาวดารซึ่งเขียนขึ้นในปลายศตวรรษที่ 5 หรือต้น ศตวรรษที่ 4 ก.ค.ศ. ซึ่งเป็นการยากที่จะระบุว่าเนหะมียทำงานในช่วงเวลาของอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์ แห่งเปอร์เซียพระองค์ใดกันแน่ (2:1)

มีความความเกี่ยวข้องกันระหว่างเอสราและเนหะมีย คนหนึ่งเป็นผู้นำทางศาสนาส่วนอีกคน หนึ่งเป็นผู้นำทางด้านการเมือง ถึงแม้กระนั้นท่านทั้งสองมีมุมมองที่เหมือนกันในเรื่องการสร้างเยรูซาเล็ม ขึ้นใหม่

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	เนหะมีย
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่ยกย่องให้เป็นผลงานของเนหะมียบุตรของฮาคาสิยาห์
ช่วงเวลา	ประมาณปลายศตวรรษที่ 5 หรือต้นศตวรรษที่ 4 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1 – 7:73	งานของเนหะมียในการสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่
8:1 – 10:39	การเรียกสู่ความนอบน้อม
11:1 – 13:31	การฟื้นฟูโครงสร้างทางสังคมและศาสนาของเยรูซาเล็ม
สาระสำคัญ	การสถาปนาเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ การแต่งงานกับชนต่างชาติ การรื้อฟื้นความเชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติ

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือเนหะมียสามารถแบ่งออกเป็นสามภาคด้วยกัน

ภาคแรก (1:1–7:73) บรรยายถึงการเป็นผู้ปกครองยูดาห์คนแรกของเนหะมีย และภารกิจของท่านในการสร้างนครเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ โดยสิ่งที่สำคัญที่สุด ท่านได้สร้างกำแพงเมืองขึ้นใหม่เพื่อป้องกันศัตรู งานครั้งนี้สำเร็จได้ทั้ง ๆ ที่มีสถานการณ์ตึงเครียด บทสรุปของภาคนี้เป็นรายชื่อของบรรดาผู้ที่กลับ จากแดนเนรเทศ และให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระวิหาร

ภาคสอง (8:1–10:39) เป็นเหมือนช่วงคั่นกลางของหนังสือเล่มนี้ เอสราเป็นผู้จุดความสนใจหลัก ท่านได้เรียกประชานมารวมกันเพื่อรื้อฟื้นพันธสัญญาขึ้นใหม่ เฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพิง และให้พวกเขาสารภาพบาปของตน พวกเขาเองมีพันธะในการดูแลพระวิหารและเชื่อฟังต่อธรรมประเพณีต่าง ๆ ของชาวยิว

ภาคสุดท้าย (11:1-13:31) กล่าวถึงการจัดระเบียบขึ้นใหม่อีกครั้งในสังคมชาวยิวหลังการกลับจากเนรเทศ มีการรวบรวมรายชื่อของบรรดาสมณะและชนเผ่าเลวีซึ่งมีหน้าที่ในการดูแลพระวิหาร ปัญหาเรื่องการแต่งงานกับชนต่างชาติปรากฏมาอีกครั้งในช่วงนี้ เช่นเดียวกับในหนังสือเอสรา เนหะมีย์ได้อธิบายปัญหานี้ในฐานะที่คนต่างชาติมีอิทธิพลทำให้เอกลักษณ์ของชนชาติยิวต้องมัวหมองไป

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เนหะมีย์ทำงานร่วมกับเอสรา เนหะมีย์ได้ส่งเสริมให้มีการชำระธรรมประเพณีของชาวยิวเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของเผ่าพันธุ์ที่บริสุทธิ์ เราจะพบทัศนคติในเรื่องการต่อต้านการรวมประเพณีของชนชาติอื่นกับส่วนต่างๆ ของธรรมประเพณีชาวยิว รวมไปถึงหนังสือประกาศกอิสยาห์ที่สองซึ่งสนับสนุนธรรมชาติสากลของประวัติศาสตร์แห่งความรอด อย่างไรก็ตาม เราต้องศึกษาหนังสือเนหะมีย์ในบริบทที่เกี่ยวกับเหตุการณ์หลังจากความบอบช้ำทางจิตใจ อันเนื่องมา จากการเนรเทศ จึงจะทำให้เราสามารถเข้าใจความปรารถนาที่ต้องการส่งเสริมความบริสุทธิ์ของเอกลักษณ์ความเป็นชาติยิวได้ การเนรเทศครั้งนี้เกือบทำลายมรดกของประชาชนชาวยิวไป โชคดีที่บรรดาธรรมจารย์และสมณะได้เก็บรักษาและรวบรวมธรรมประเพณีต่างๆ เอาไว้สำหรับอนุชนรุ่นหลัง คำถามก็คือทำอย่างไรจะคงรักษาความเชื่อฟังอย่างซื่อสัตย์ของพวกเขาได้โดยไม่แสดงความไม่อดทนต่อพวกเขา

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน นม. 8:13-18 ซึ่งมีเนื้อหาถึงการรื้อฟื้นเทศกาลอยู่เพิง ชาวยิวจะระลึกถึงการเดินทางในถิ่นทุรกันดารหลังจากอพยพ ท่านมีประสบการณ์ฉลองเทศกาลทางศาสนาอย่างกระตือรือร้นหรือไม่? ทำไมเราต้องเฉลิมฉลองเทศกาลทางศาสนา? การฉลองนั้นมีสิ่งที่คุณกับเอกลักษณ์ที่แท้จริงของเราหรือเปล่า?

โทบิต (Tobit)

โทบิต จัดเป็นหนังสือในสารบบที่สองของพันธสัญญาเดิม แม้ว่าจะรวมอยู่ในหนังสือประเภทประวัติศาสตร์ก็ตาม จริงๆ แล้วเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นราวศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ. เพื่อนำเสนอบุคคลที่มีความเชื่อในพระเจ้าท่ามกลางชาวยิวผู้มีใจศรัทธา เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากอาณาจักรเหนือของอิสราเอลตกอยู่ภายใต้การปกครองของอัสซีเรีย หนังสือเล่มนี้เกี่ยวข้องกับสองคน คือ โทบิต บุตรของโทบิยาห์ และซาราร์ห์ บุตรสาวของราฟาเอล โทบิตเป็นคนผ่านฟ้าลีถูกส่งไปเป็นเชลยที่นินะเวห์ เมืองหลวงของอัสซีเรีย ส่วนซาราร์ห์อาศัยอยู่ที่มีเดีย และถูกปีศาจกลั่นแกล้งให้สามีของนางทั้งเจ็ดคนต้องตายในคืนแต่งงาน พระเจ้าได้ส่งอัครทูตาราฟาเอล ซึ่งปลอมตัวมาเพื่อช่วยชาวยิวผู้มีใจศรัทธาที่อยู่นอกแผ่นดินยิว เราไม่ทราบแน่ชัดถึงผู้เขียนและเวลาที่เขียน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	โทบิต
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	อาจเป็นช่วงประมาณศตวรรษที่ 2 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-3:16	สภาพของโทบิตและซาราร์ห์
4:1-6:18	การเดินทางของโทบิยาห์และราฟาเอล
7:1-10:13	การแต่งงานระหว่างโทบิยาห์กับซาราร์ห์ และการรักษาซาราร์ห์
11:1-12:22	การเดินทางกลับบ้านและการรักษาโทบิต
13:1-14:15	คำภาวนาขอพระคุณของโทบิต และปรีชาญาณของพระเจ้า
สาระสำคัญ	บุคคลที่มีความเชื่อ พระเจ้าอยู่เบื้องหลังผู้นำสาร และพลังของการภาวนา

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือเล่มนี้ออกเป็น 5 ตอน

ตอนที่หนึ่ง (1:1-3:16) ได้ให้ภูมิหลังเกี่ยวกับเรื่องราวของบุคคลหลัก และสภาพที่พวกเขาต้องเผชิญ โทบิตตามบอดด้วยเหตุบังเอิญขณะที่พยายามหลบหนีชาวอัสซีเรีย ที่พบว่าเขาได้ทำผิดกฎในการช่วยฝังศพชาวยิวที่ตายแล้ว ภายหลังเขาอยากจนลง ซาราร์ห์ถูกตามล่าโดยปีศาจ และถูกกล่าวหาว่าได้ฆ่าสามีทั้งเจ็ดคนของนาง พระเจ้าทรงรับฟังคำภาวนาและทรงส่งอัครทูตาราฟาเอลปลอมตัวมาเป็นญาติ เพื่อช่วยโทบิยาห์บุตรของโทบิต แก้ไขปัญหาในสถานการณ์เหล่านี้

ตอนที่สอง (4:1-6:18) เป็นคำสั่งของโทบิตแก่โทบิยาห์ ให้เดินทางไปมีเดีย เพื่อนำเงินที่โทบิตฝากเพื่อนของเขาไว้กลับคืนมา ราฟาเอลนำโทบิยาห์ตลอดการเดินทางและชวนให้เขาพักที่บ้านของซาราร์ห์ ซึ่งเป็นญาติกับโทบิยาห์

ตอนที่สาม (7:1-10:13) ทั้งสองแต่งงานกันตามคำแนะนำของราฟาเอล และโทบียาก็ช่วยให้ซารารห์พ้นจากปีศาจ

ตอนที่สี่ (11:1-12:22) โทบียาห์นำซารารห์กลับบ้านพร้อมกับเขา และนำเงินกลับมาคืนแก่บิดา ราฟาเอลให้คำแนะนำในการรักษาอาการตาบอดของบิดา และอัศจรรย์ก็เป็นจริง

ตอนที่ห้า (13:1-14:15) เรื่องราวก็เผยออกมา ราฟาเอลได้แสดงตนว่าเป็นผู้นำสารของพระเจ้า โทบิตภาวนาด้วยบทภาวนาที่ยืดยาวเพื่อขอบพระคุณ และให้คำแนะนำแก่บุตรชายและหลานก่อนที่เขาจะสิ้นใจ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือโทบิตมีจุดมุ่งหมายให้อ่านและเข้าใจในภาพรวมทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมในการดำเนินชีวิต ลักษณะคล้ายกับวรรณกรรมแบบปรีชาญาณในพันธสัญญาเดิม เพื่อดำรงรักษาเอกลักษณ์ ยึดมั่นในธรรมประเพณี รักษาความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า และทุกอย่างในชีวิตก็จะดี แต่เดิมหนังสือโทบิตเขียนขึ้นเพื่อชาวยิวที่อยู่นอกแผ่นดินอิสราเอล ด้วยความมุ่งหวังว่าพวกเขาจะไม่ดำเนินชีวิตห่างจากพระเจ้า

การรักษาเอกลักษณ์ของยิวที่อยู่กระจัดกระจายออกไปนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย พวกเขาต้องพบกับความท้าทายหลายประการ โดยเฉพาะวัฒนธรรมของคนต่างศาสนาที่อยู่รอบด้าน หนังสือโทบิตยังมีความหวังว่า สักวันหนึ่งชาวยิวจะกลับมาอยู่รวมกันอีกครั้งที่กรุงเยรูซาเล็ม(13:15-17) หนังสือโทบิตเป็นการส่งเสริมความภูมิใจในความเป็นยิว ขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องเล่าที่ทุกคนสามารถเพลิดเพลิน

เราสามารถพบเรื่องการปลอมตัวของทูตสวรรค์ในวรรณกรรมโบราณ และยังคงได้รับความนิยมใช้มาถึงทุกวันนี้ บางทีคนแปลกหน้าที่อยู่กับท่านหรือญาติของท่าน อาจจะเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่คอยช่วยเหลือท่าน

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ทบต. 3:11-15 ซึ่งเป็นคำภาวนาของซารารห์ต่อพระเจ้าในความทุกข์ยากของนาง ท่านเคยรู้สึกเหมือนซารารห์ไหม? ท่านภาวนาอย่างไรในช่วงเวลาแห่งความทุกข์? ท่านเชื่อไหมว่าพระเจ้าทรงได้ยินและตอบในการภาวนา?

ยูดิธ (Judith)

หนังสือยูดิธเป็นหนังสือพระคัมภีร์สารบบที่สองของพันธสัญญาเดิม ซึ่งได้กล่าวถึงเรื่องราวของหญิงหม้ายชาวยิวคนหนึ่ง ที่พยายามรักษากองทัพที่เมืองนอนของตนให้พ้นจากการรุกรานของอัสซีเรีย โดยการสังหารแม่ทัพของอัสซีเรียชื่อ “โฮโลเฟอร์เนส” หนังสือกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ. เป็นช่วงเวลาของอาณาจักรอัสซีเรียเรืองอำนาจ แต่ก็มีรายละเอียดบางประการที่ยังสับสนในการอ้างอิงข้อมูลบางประเด็น ซึ่งเป็นช่วงเวลาหลังจากอาณาจักรบาบิโลนและอาณาจักรเปอร์เซีย เช่น กษัตริย์เนบูคัดเนสซา เป็นชาวบาบิโลน ไม่ใช่ชาวอัสซีเรีย

หนังสือยูดิธเป็นเรื่องเล่าที่มีเจตนาเฉพาะ ซึ่งถูกปรับให้เข้ากับสถานการณ์ที่ชาวยิวถูกกดขี่ข่มเหง “ยูดิธ” ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ชาวยิว” และหนังสือนี้เป็นการเตรียมชาวยิวสำหรับวีรสตรีคนอื่นๆ ที่จะตามมา เช่น รุธ เอสเธอร์และมีเรียม เราไม่ทราบแน่ชัดว่าใครคือผู้เขียน แต่อย่างไรก็ตามสามารถกล่าวถึงช่วงเวลาเขียนได้ว่าอยู่ในช่วงราวศตวรรษที่ 2 ก.ค.ศ. ซึ่งใกล้เคียงกับช่วงเวลาของพวกมัคคาบี

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ยูดิธ
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ประมาณศตวรรษที่ 2 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง:	
1:1 - 7:32	ชาวอัสซีเรียล้อมโจมตีชาวอิสราเอล
8:1 - 13:20	เรื่องราวของยูดิธและโฮโลเฟอร์เนส
14:1 - 16:25	การรบชนะชาวอัสซีเรีย
สาระสำคัญ:	การช่วยให้รอดของพระเจ้าในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยาก ความเข้มแข็งและไหวพริบในการเผชิญหน้ากับปรปักษ์ พลังของการภาวนา

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือยูดิธแบ่งเป็น 3 ภาคใหญ่ ๆ คือ

ภาคที่ 1 (1:1 – 7:32) อธิบายถึงสภาพแวดล้อมทั่วไป และการรุกรานของชาวอัสซีเรีย ทุกเมืองที่อยู่รอบ ๆ ต่างร้องขอสันติ มีเพียงแต่ยูดาห์เท่านั้นที่ปฏิเสธ กษัตริย์อัสซีเรียจึงสั่งให้โฮโลเฟอร์เนสแม่ทัพของตนไปล้อมโจมตียูดาห์ เมืองเบธูเลียซึ่งเป็นเมืองของยูดิธนั้นถูกล้อม ชาวอิสราเอลจึงสวดภาวนาอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงช่วยเหลือ

ภาคที่ 2 (8:1–13:20) กล่าวถึงยูดิธที่สามารถเอาชนะโฮโลเฟอร์เนสได้อย่างไร บรรยายถึงความไม่มีมลทิน ความเคร่งครัดในศาสนา ความมั่งคั่งและคุณธรรมของนาง และเล่าว่ายูดิธปราศรัยกับบรรดาผู้อาวุโสของเมืองให้มีใจกล้าหาญที่จะปกป้องอิสราเอลอย่างไร นางสวดภาวนาต่อพระเจ้าให้

พระองค์ทรงช่วยเหลือในสิ่งที่จะกระทำ และวางแผนที่จะทำให้โฮโลเฟอร์เนสวางใจในตัวของเธอ นางยอมตกเป็นเชลยของชาวอัสซีเรีย หลังจากนั้นความงามของยูดิธทำให้โฮโลเฟอร์เนสหลงใหล โฮโลเฟอร์เนสจัดงานเลี้ยงขึ้นเพื่อวางแผนที่จะร่วมหลับนอนกับนาง หลังจากงานเลี้ยงเสร็จแล้วยูดิธอยู่กับโฮโลเฟอร์เนสในกระโจมแค่สองคน ยูดิธได้ตัดหัวโฮโลเฟอร์เนสซึ่งนอนหลับใหลอยู่บนเตียงเพราะความมึนเมาและเอาหัวของเขาใส่ในถาดอาหารที่นำมาด้วยแล้วนำกลับไปยังเมืองของนาง

ภาคที่ 3 (14:1-16:25) บรรดาทหารอัสซีเรียหลบหนีกระเจิดกระเจิงเมื่อพบว่าแม่ทัพของพวกเขาถูกตัดศีรษะแล้ว ชาวอิสราเอลรอดตายอย่างเหลือเชื่อ และประชาชนต่างมีความชื่นชมยินดี ยูดิธสวดภาวนาสวดท่ายเพื่อขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้า ในตอนท้ายได้บรรยายถึงความตายอันทรงเกียรติของยูดิธ เมื่อนางมีอายุได้ 105 ปี

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เรื่องราวของยูดิธได้ก่อให้เกิดภาพหลายภาพในประวัติศาสตร์ การสังหารโฮโลเฟอร์เนสโดยการจู่โจมของหญิงสาวเป็นเนื้อหาสาระใหญ่สำหรับผู้เขียน จุดประสงค์หลักของเรื่องนี้คือ สภาพที่ถูกกดขี่ข่มเหง และเรียกร้องความไว้วางใจในพระเจ้ารวมถึงไหวพริบของมนุษย์ที่จะจัดการกับเรื่องนั้น ๆ ความเป็นวีรสตรีของยูดิธในวัฒนธรรมยิวที่ยกย่องผู้ชายเหนือผู้หญิงคือประเด็นสำคัญ เรื่องราวนี้ได้ให้รูปแบบของบทบาทสำหรับบางคนในช่วงเวลาที่ถูกกดขี่ข่มเหงและได้ยืนยันถึงความสามารถที่จะช่วยให้รอดของพระเจ้าในช่วงเวลาที่ยากลำบากโดยอาศัยผู้ที่สังคมมองว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุด ในอีกแง่หนึ่งนั้น เราอาจจะกล่าวถึงเรื่องของยูดิธว่าเป็นการเล่าเรื่องของดาวิดกับโกลิอัทในรูปแบบของสตรี ผู้ที่เป็นเบี้ยล่างสามารถที่จะมีชัยชนะเหนือศัตรูได้ก็โดยอาศัยความเชื่อและปรีชาญาณ ในสารบบพระคัมภีร์จัดให้หนังสือยูดิธอยู่ร่วมกับหนังสือหมวดประวัติศาสตร์อื่น ๆ เพราะว่าเรื่องราวของยูดิธเกิดขึ้นในช่วงเวลาของอาณาจักรอัสซีเรียเรืองอำนาจ เรื่องราวของยูดิธนี้มาพร้อมกับเรื่องราวของวีรบุรุษอื่น ๆ ที่ตามมาภายหลังอย่างเช่น เอสเธอร์และมัทคาบี

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ยดธ 13:1-10 ท่านประทับใจการกระทำของยูดิธในเรื่องใดมากที่สุด?

ข้อความจากพระคัมภีร์ตอนดังกล่าวเป็นการยอมให้เกิดการฆาตกรรมใช่หรือไม่?

ท่านจะตัดสินใจอย่างไรหากต้องเผชิญสถานการณ์ที่เลวร้ายเหมือนยูดิธ?

เอสเธอร์ (Esther)

หนังสือเล่มนี้มีสิ่งที่น่าสนใจเนื่องจากประวัติศาสตร์ที่ยู่งยากและสับสนของตัวบท นั่นคือหนังสือเล่มนี้ปรากฏออกเป็นสองสำนวน สำนวนแรกนั้นพบได้ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู อีกสำนวนหนึ่งเป็นฉบับภาษากรีก (ฉบับ เจ็ดสิบ) ซึ่งมีข้อความของสารบบที่สองเพิ่มเข้ามา ดังนั้น พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษบางฉบับ จึงเพิ่มข้อความในส่วนของสารบบที่สองเข้าไปในฉบับภาษาฮีบรู ข้อความที่เพิ่มเติมเข้าไปนั้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนา เนื่องจากในฉบับดั้งเดิมไม่มีการกล่าวถึงพระเจ้า ท่านไม่ต้องกังวลใจถ้าหนังสือพระคัมภีร์ที่ท่านมีอยู่นั้นมีโครงสร้างแตกต่างจากโครงสร้างที่นำเสนอนี้ เพราะพระคัมภีร์บางฉบับก็จัดพิมพ์เฉพาะฉบับภาษาฮีบรูซึ่งสั้นกว่า ในขณะที่บางฉบับก็ได้จัดพิมพ์ฉบับภาษากรีก ซึ่งมีข้อความส่วนเพิ่มเติมที่ยาวกว่า (แต่พระศาสนจักรคาทอลิกรับรองข้อความที่เพิ่มตามฉบับภาษากรีกกว่าเป็นการดลใจเช่นเดียวกัน=ผู้แปล)

หนังสือเอสเธอร์เป็นเรื่องราววีรสตรีชาวยิวอีกคนหนึ่ง ซึ่งนางได้กลายเป็นพระราชินีของกษัตริย์อาหสุเอรัสแห่งเปอร์เซีย (กษัตริย์เซอร์ซีสที่ 1 ตามประวัติศาสตร์) หนังสือได้บันทึกเหตุการณ์ที่พระนางและโมร์เดคัยซึ่งเป็นลุงได้ทำอย่างไรในการทำลายแผนการของฮามาน ที่ปรึกษาของกษัตริย์ในการทำลายล้างชาวยิว หนังสือนี้อาจจะถูกเขียนขึ้นในยุคที่เปอร์เซียเรืองอำนาจ ราวปลายศตวรรษที่ 4 หรือต้นศตวรรษที่ 3 เรื่องราวในหนังสือเอสเธอร์ได้ให้เหตุผลในการฉลองปุมิมของชาวยิว (9:18-28)

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ

เอสเธอร์

ผู้เขียน

ไม่ทราบแน่ชัด

ช่วงเวลา

ประมาณศตวรรษที่ 4 – 3 ก.ค.ศ.

โครงสร้าง

(พร้อมกับส่วนเพิ่มเติมจากพระคัมภีร์ฉบับภาษากรีก,A-F)

A & B+1:1-3:15 แผนการทำลายล้างชาวยิว

4:1-7:10+ C & D ชัยชนะต่อฮามานผู้ติดทำลายล้างชาวยิวและความก้าวหน้าที่ของโมร์เดคัย

8:1-17+E เอสเธอร์ช่วยเหลือชาวยิว

9:1-10:3+F ศัตรูถูกทำให้พ่ายแพ้และการเริ่มฉลองปุมิม

สาระสำคัญ: การฉลองเทศกาลปุมิม ความกล้าหาญในการเผชิญความลำบากยากแค้นต่างๆ

การหลีกเลี่ยงอิทธิพลโน้มนำวจิตใจจากคนต่างศาสนา

ไหวพริบของมนุษย์และการแทรกองค์เข้ามาช่วยเหลือของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือเล่มนี้ถูกทำให้ซับซ้อนขึ้นเนื่องจากการเพิ่มฉบับแปลภาษากรีกเข้ามาอีก 6 ข้อ โดยมีการใช้พยัญชนะภาษาอังกฤษ A-F กำกับหน้าข้อพร้อมกับรักษามาตรฐานจำนวนบท (ดูคำอธิบายเพิ่มเติม) เราสามารถศึกษาหนังสือเอสเธอร์จากการแบ่งออกเป็น 4 ภาค ดังนี้

ภาคแรก (ส่วนที่เพิ่มเติมเข้ามา A&B และ 1:1-3:15) อธิบายเกี่ยวกับแผนการในการต่อต้านชาวยิว โมเรเดคัยลูงของเอสเธอร์เปิดโปงแผนการลอบปลงพระชนม์ เขาได้รับพระราชทานรางวัลอันเป็นเหตุให้ฮามานที่ปรึกษาษัตริย์ เกิดความอิจฉาและหาทางกำจัดชาวยิว ในขณะที่เดียวกันเอสเธอร์หญิงสาวผู้งดงามที่กุมความลับว่าตนเป็นชาวยิว ความมั่งคั่งของนางอยู่เหนือสตรีอื่นใดทั้งหมดในพระราชวัง นางจึงได้เป็นพระราชินี แต่กษัตริย์ก็ได้ดำเนินการกวาดล้างชาวยิวตามแผนการของฮามาน

ภาคสอง (4:1-7:10 รวมกับข้อ C&D) แสดงให้เห็นว่าเอสเธอร์และลูงได้จัดการช่วยเหลือชาวยิวอย่างไร เขาทั้งสองได้ภาวนาขอพระเจ้าให้ทรงช่วยเหลือ (ข้อ C) เขาทั้งสองได้เป็นที่ยอมรับของกษัตริย์และได้รับเกียรติในงานเลี้ยง ทำให้แผนการของฮามานถูกขัดขวางและโมเรเดคัยได้รับการยกย่อง

ภาคสาม (8:1-17+E) ได้บันทึกว่าเอสเธอร์ได้ทำอย่างไรในการเข้ามาแทรกแซงกษัตริย์ จนทำให้พระองค์มีบัญชาให้ชาวยิวพ้นข้อกล่าวหา และเปิดโปงแผนการอันชั่วร้ายของฮามาน

ภาคสุดท้าย (9:1-10:3+F) กล่าวถึงการทำลายล้างผู้ที่คิดร้ายต่อชาวยิว และการสถาปนาวันฉลองปูริม เนื้อหาในพระคัมภีร์ได้อธิบายว่า ชื่อของการฉลองปูริมนั้นมาจากคำว่า “ฉลาก” (ปูริม) ที่ทำขึ้นเพื่อจะทำลายชาวยิว แต่ชาวยิวก็ได้ทำสิ่งตรงข้ามนั่นคือทำลายล้างผู้คิดร้ายต่อชาวยิว

คำอธิบายส่วนเพิ่มเติมในเอสเธอร์

ส่วนเพิ่มเติมจากฉบับภาษากรีก (ฉบับ 70) ได้ระบุบทและข้อ โดยกำหนดเป็นตัวอักษรดังนี้

A = 11:2-12:6 D = 15:1-16

B = 13:1-7 E = 16:1-24

C = 13:8-14:19 F = 10:4-11:1

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เอสเธอร์เป็นเรื่องเล่าที่ทำให้เห็นเรื่องความบริสุทธิ์ วิถีกรรมของสตรีผู้งดงาม ที่อาศัยความเฉลียวฉลาดในการปกป้องประชาชนของตน เราจึงสามารถเข้าใจได้ว่าทำไมพระคัมภีร์ฉบับดั้งเดิมในภาษาฮีบรู (ซึ่งสั้นกว่า) จึงถูกแปลมาเป็นภาษากรีก ทั้งนี้ก็เพราะในฉบับภาษาฮีบรูนั้นกล่าวถึงพระเจ้าน้อย แต่ให้นำหนักกับความเฉลียวฉลาดของมนุษย์เท่านั้น ส่วนที่เพิ่มเข้ามาของหนังสือจึงทำให้บทบาททั้งสองคือ ทั้งของพระเจ้าและมนุษย์ถูกกล่าวถึง คือ มีการนำคำภาวนาต่อพระเจ้าในกิจการที่พระองค์ทรงกระทำมาใส่เพิ่มไว้ ดังนั้นพระคัมภีร์ตอนนี้จึงอยู่ในสารบบ เอสเธอร์ได้เป็นพยานยืนยันถึงความเฉลียวฉลาดของมนุษย์และพระเมตตาของพระเจ้า เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มีวีรสตรีที่ไม่คาดคิดมาเป็นผู้ช่วยเหลือชาวยิว สำหรับชาวยิวที่ต้องอาศัยอยู่นอกแผ่นดินยิว พระคัมภีร์ได้ตักเตือนถึงอิทธิพลของคนต่างศาสนาซึ่งเป็นอันตราย และอาจจะทำลายเอกลักษณ์และความเป็นอยู่ของชาวยิว

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน อสธ. 14:11-19 (ส่วนของภาคเพิ่มเติม C)

ท่านจะสามารถพบเอกลักษณ์ใดบ้างจากการภาวนาของเอสเธอร์?

ท่านพบหลักฐานใดที่ยึดถือความสามารถของมนุษย์พร้อมกับความเชื่อและการไว้วางใจในพระเจ้าหรือไม่?

มัคคาบีฉบับที่ 1 (1 Maccabees)

หนังสือมัคคาบีฉบับที่หนึ่ง เป็นประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการก่อกบฏของกลุ่มมัคคาบี ซึ่งอยู่ในช่วงระยะเวลาจากปี 175 ถึงปี 132 ก.ค.ศ. ชื่อหนังสือมาจากสมญานามของผู้นำคนหนึ่ง คือ ยูดาส มัคคาบี แปลว่า “ค้อน” แต่ว่าพวกเขาถูกเรียกว่า ราชวงศ์ฮาสมอนีเยนมากกว่า พวกเขาต่อสู้กับราชวงศ์เซเลอซิด ที่สืบราชสมบัติต่อจากกษัตริย์อเล็กซานเดอร์มหาราช (1:1-9) เราไม่ทราบว่าผู้เขียนคือใคร แต่หนังสือถูกเขียนขึ้นประมาณปี 100 ก.ค.ศ.หรือหลังจากนั้นไม่นานนัก

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	มัดคาบีฉบับที่ 1
ผู้เขียน	ไมท์ราบแนซัด
ช่วงเวลา	ประมาณปี 100 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง :	
1:1-64	อันทีโอคัสที่ 4 เอปีฟาเนส และการลบล้างต่อพระวิหาร
2:1-70	มัทธิวอัสเริ่มต้นการก่อกบฏ
3:1-9:22	ยูดาส มัดคาบีนำการก่อกบฏ
9:23-13:30	โยนาธานนำการก่อกบฏ
13:31-16:24	อิสราภาพ และการนำของฮาสมอเนียน
สาระสำคัญ	วีรกรรมในการเผชิญหน้ากับความยากลำบาก ความไว้วางใจในพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถศึกษาหนังสือมัดคาบีฉบับที่ 1 โดยแบ่งเป็น 6 ภาค ดังนี้

ภาคแรก (1:1-64) กล่าวถึงเส้นทางการก่อกบฏของชาวยิวกับราชวงศ์เซเลวซิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเกลียดชังต่ออันทีโอคัสที่ 4 บ่อยครั้งชื่อของเขาถูกกล้อเลียนเป็น เอปีมาเนส (คนบ้า) แทนที่เรียกจะสมญานามของพระองค์ว่า เอปีฟาเนส (ผู้แสดงองค์ในความรุ่งเรือง) กล่าวถึงพฤติกรรมที่รุนแรงของอันทีโอคัส การลบล้างพระวิหารที่สร้างขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็ม และคนต่างศาสนา

ภาคสอง (2:1-70) เริ่มด้วยการก่อกบฏ ภายใต้การนำของของมัทธิวอัสและบุตรชายของเขา มัทธิวอัสมาจากตระกูลสมณะที่มีความศรัทธาแรงกล้า ได้พยายามตอบโต้กับผู้นิยมวัฒนธรรมกรีกในสังคมชาวยิวอย่างรุนแรง

ภาคสาม (3:1-9:22) หลังจากมัทธิวอัสเสียชีวิต บุตรชายของเขา ยูดาส ได้นำการกบฏต่อมา ยูดาสผู้ได้รับสมญานามว่า มัดคาบี แปลว่า "ค้อน" ซึ่งมาจากกลยุทธ์การต่อสู้ที่รุนแรงของเขา และชื่อนี้ได้ถูกใช้ต่อมากับพี่น้องและตระกูลของเขาด้วย

ภาคสี่ (9:23-13:30) ภายหลังจากการเสียชีวิตของยูดาสในสงคราม น้องชายของเขาคือ โยนาธาน เป็นผู้นำชาวยิวคนต่อมา คุณสมบัติต่าง ๆ ของเขา กล่าวถึงในภาคนี้ จนกระทั่งพี่ชายอีกคนของโยนาธานคือ ซีโมน สิบช่วงเป็นผู้นำคนถัดไป

ภาคสุดท้าย (13:31-16:24) บรรยายถึงอิสราภาพของชาวยิวและการปกครองของฮาสมอเนียน ภายใต้การนำของซีโมนผู้ซึ่งชาวยิวได้ยกย่องเขาให้เป็นมหาสมณะ หนังสือได้จบลงที่บุตรชายของซีโมนคือ ยอห์น ฮีร์กัน ขึ้นสืบตำแหน่งต่อ เนื่องจากซีโมนถูกลอบสังหาร

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ผู้อ่านบางท่านจะพบว่าเป็นการยากที่จะเข้าใจบริบททางศาสนา ท่ามกลางประวัติศาสตร์ของโลก ที่กล่าวถึงในหนังสือมัคคาบีฉบับที่ 1 เราต้องพิจารณาเรื่องนี้อย่างลึกซึ้งมากกว่าที่จะมองอย่างผิวเผิน ในขณะที่หนังสือเล่มนี้ให้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์สำคัญ ในระยะเวลาเวลาที่ครอบคลุมช่วงนั้น และบันทึก การต่อสู้ของชาวยิวจากอิทธิพลของคนต่างศาสนา ต่างชาติที่คุกคามต่อความเชื่อของพวกเขา ราชาวงศ์ เซเลucid สนับสนุนวัฒนธรรมกรีก และชาวยิวหลายคนก็หลงใหลวัฒนธรรมนี้ อย่างไรก็ตาม ชาวยิวบาง คนปฏิเสธความคิด “สมัยใหม่” ของสังคมกรีก กลุ่มของมัคคาบีจำนวนมากยังคงมีความต้องการรักษา ธรรมเนียมประเพณีเดิม ๆ ของพวกเขาที่ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด พวกเขาต่อสู้และเต็มใจเสียสละเพื่อรักษา อุดมการณ์นี้ หนังสือได้บรรยายพฤติกรรมของพวกเขาซึ่งไม่ธรรมดาจากทัศนคติมนุษย์ทั่วไป จึงทำให้เรารู้ ทราบถึงความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะช่วยพวกเขาต่อต้านศัตรู อย่างไร ทำยที่สุดได้สอนให้เราไว้วางใจในพระเจ้าและกล้าหาญในการปกป้องความเชื่อของตน

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 1 มคบ. 3:1-9 บทเพลงนี้ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับยูดาส ?

ท่านคิดว่าเป็นความจริงหรือไม่? โดยทั่วไปวีรบุรุษมักถูกจดจำไว้อย่างไร ?

มัคคาบีฉบับที่ 2 (2 Maccabees)

หนังสือมัคคาบีฉบับที่ 2 มีความเป็นเอกภาพน้อยกว่าหนังสือมัคคาบีฉบับที่ 1 แต่ได้นำเอาประวัติศาสตร์ของชาวยิวในสมัยราชวงศ์ฮัสโมเนียน ซึ่งครอบคลุมช่วงเวลาประมาณ 20 ปี ระหว่างปี 180 ถึง 160 ก.ค.ศ. เราไม่ทราบแน่ชัดว่าใครคือผู้เขียน แต่ได้อ้างถึงผู้สรุปหนังสือประวัติศาสตร์ 5 เล่มของชาวยิว โดยเจสันแห่งไซริน (2:23) หนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นหลังจากหนังสือมัคคาบีฉบับที่ 1 ในช่วงประมาณ 100 ปี ก.ค.ศ. หรือหลังจากนั้นไม่นาน แม้ว่าหนังสือเล่มนี้จะครอบคลุมเหตุการณ์บางอย่างที่คล้ายกับหนังสือมัคคาบีฉบับที่ 1 แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่บันทึกนั้นมีความเชื่อถือได้น้อย

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	มัคคาบีฉบับที่ 2
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นเจสันแห่งไซรินผู้เรียบเรียงประวัติศาสตร์ 5 เล่ม
เขียนเมื่อ	ประมาณ 100 ปี ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-2:18	จดหมายถึงชาวยิวในอียิปต์
2:19-10:9	กลุ่มมัคคาบีผู้ปฏิวัติและชำระพระวิหาร
10:10-15:39	ความเป็นผู้นำของยูดาสและชัยชนะเหนือนิคาโนร์
สาระสำคัญ	วีรกรรมในการเผชิญหน้ากับความยากลำบาก ความวางใจในพระเจ้า การยกย่องมรณสักขี และรางวัลสำหรับผู้ชอบธรรม

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือมัคคาบี ฉบับที่ 2 ออกเป็น 3 ภาค

ภาคแรก (1:1–2:18) บันทึกจดหมาย 2 ฉบับ ที่ส่งถึงชาวยิวในประเทศอียิปต์ จากผู้ที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ในจดหมายนี้ได้บันทึกคำตักเตือนคำสอนเกี่ยวกับการฉลองเทศกาลอยู่เพิง และวันฮานุกกาห์

ภาคสอง (2:19–10:9) ได้แนะนำถึงเนื้อหาของหนังสือและบทนำที่มาจากผู้เรียบเรียง (2:19 - 32) เขาได้อธิบายถึงวิธีการและจุดมุ่งหมายในการเดินทางเพื่อจะบันทึกเหตุการณ์หลาย อย่าง ในช่วงเวลาที่กล่าวถึง สิ่งที่จะต้องจดจำมากที่สุด在这一ภาคนี้คือ เรื่องราวของการเป็นมรณสักขี โดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตของชายชราคนหนึ่งคือ เอลาซาร์ (6:18-31) และพี่น้อง 7 คน รวมทั้งมารดาของพวกเขาด้วย (7:1-42) ประเด็นสำคัญอยู่ที่การชำระพระวิหาร หลังจากการสิ้นพระชนม์อันที่โศกัส เอปิฟานีส (Antiochus Epiphanes)

ภาคสาม (10:10-15:39) ได้บันทึกเกี่ยวกับการกระทำหลายอย่าง ที่กล้าหาญของยูดาส และชัยชนะครั้งสุดท้ายของเขาที่มีเหนือนิคาโนร์ บทส่งท้ายนี้ (15:38-39) เป็นการรวมเรื่องราวการขอโทษ “ถ้า

เรื่องที่เขียนขึ้นดีและตรงจุด ก็เป็นไปตามที่ข้าพเจ้าต้องการ แต่ถ้าเขียนไม่ดี มีค่าน้อย ข้าพเจ้าทำได้ดีที่สุดแล้ว”

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

แม้จะมีคำขอโทษของผู้เขียนปรากฏในตอนท้าย แต่หนังสือมัคคาบีฉบับที่ 2 ก็เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจ เพราะว่าเรื่องราวของมรณสักขี โดยเฉพาะคริสตชนในยุคแรกๆ ต้องเผชิญกับการเป็นมรณสักขีของตนเอง และอาจจะได้รับการดลใจจากมรณสักขีชาวยิว พวกเขาได้อดทนเพื่อรักษาและยึดมั่นในความเชื่อของเขา ทศนะที่น่าสนใจในหนังสือมัคคาบีฉบับที่ 2 นี้ คือความคิดว่า พวกเขาจะได้รับรางวัลนิรันดรสำหรับความอดทนในโลกนี้ ความคิดดังกล่าวเป็นภาพลักษณ์ล่องหน้าของคำสอนเรื่องชีวิตหลังความตายของคริสตชน ซึ่งปรากฏในลัทธิยูดาห์ (Judaism) ในบริบทของความเชื่อเช่นนี้มีอุปสรรคในการที่จะรักษาความเชื่อของพวกเขา ในท่ามกลางความไม่เป็นธรรมของคนต่างศาสนา ในยุคนิยมวัฒนธรรมกรีก หนังสือมัคคาบีฉบับที่ 2 เป็นหนังสือที่ทำให้กำลังใจและแรงบันดาลใจแก่ชาวยิว ในการจะต้องเผชิญหน้ากับโอกาสเพื่อรักษาความเชื่อด้วยความกล้าหาญ เพราะพระเจ้าจะประทานชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ให้กับพวกเขา

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 2 มคบ. 6:18-31 แล้ว คุณตอบสนองถึงการเอาใจใส่ในเรื่องของการทรมานและการตายของเอลือซาร์ (Eleazar) อย่างไร? ท่านคิดว่าเขาเป็นวีรบุรุษหรือเป็นสิ่งที่โง่เขลา? ท่านจะใช้เรื่องนี้ อธิบายเกี่ยวกับความเชื่อได้อย่างไร?

อิสยาห์ (Isaiah)

หนังสือประกาศกอิสยาห์ เป็นหนังสือที่ยาวมากเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากในประวัติของการอธิบายความพระคัมภีร์และเทววิทยา

อิสยาห์เป็นผู้ได้รับการศึกษาและมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาสูงสุดของกษัตริย์แห่งยูดาห์ ท่านประกาศทั้งในเยรูซาเล็ม และรอบๆ เยรูซาเล็มเป็นเวลาถึง 40 ปี ท่านแต่งงานกับประกาศกหญิง (8:3) และชื่อของบุตรสาวของท่านก็เป็นสัญลักษณ์ที่ท่านใช้ในการทำนาย (7:3; 8:3) “เซอาร์-ยาซุบ” แปลว่า ส่วนที่เหลืออยู่จะกลับมา และ “มาเฮอร์-ซาลิล-หัชบัส” แปลว่า ของที่ถูกรีบไปรวดเร็ว

ตามความจริงแล้วหนังสือประกาศกอิสยาห์นั้นเป็นหนังสือที่รวมหนังสือ 3 เล่มไว้ด้วยกัน ส่วนที่ 1 (บทที่ 1-39) เริ่มต้นในศตวรรษ ที่ 8 ซึ่งเป็นที่มาของชื่อหนังสือประกาศกอิสยาห์ ส่วนประกาศกที่ไม่มีระบุชื่ออีก 2 ท่าน ในสมัยหลังนั้นมีเพียงถ้อยคำของท่านบันทึกในหนังสือเท่านั้น

อิสยาห์ที่ 2 (บทที่ 40-55) เป็นประกาศกในแดนเนรเทศ หลังประกาศกอิสยาห์แห่งเยรูซาเล็ม ประมาณ 200 ปี (ราวๆ ปี 540 ก.ค.ศ.) ถ้อยคำของท่านมุ่งไปยังคำสัญญาในการฟื้นฟูอาณาจักรยูดาห์ และเยรูซาเล็มหลังจากการอพยพจากบาบิโลน

อิสยาห์ที่ 3 (บทที่ 56-66) งานเขียนชิ้นนี้เป็นงานที่มาจากภายหลังในช่วงที่กำลังบูรณะกรุงเยรูซาเล็ม เราไม่สามารถระบุเอกลักษณ์ที่แท้จริงของงานเขียนชิ้นนี้ได้

เราอาจจะเกิดความสงสัยว่า ทำไม ข้อความของประกาศก 2 ท่านที่มาจากหลังนั้นถูกรวมเข้าไว้กับผลงานของประกาศกอิสยาห์ คำตอบก็คือ ทั้งผู้เขียนและผู้อ่านพบว่าลักษณะของงานเขียนนั้นอยู่ในแนวเดียวกันกับประกาศกอิสยาห์ แม้ว่าช่วงเวลาของทั้งสามท่านจะแตกต่างกัน แต่ก็มีประเด็นและสาระสำคัญในแนวเดียวกัน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ ประกาศกอิสยาห์

ผู้เขียน อิสยาห์ บุตรของอาโมส หรืออิสยาห์แห่งเยรูซาเล็ม

ช่วงเวลา ประมาณ 740 ปีก.ค.ศ.

โครงสร้าง

1:1-39:8 การเรียกเพื่อความซื่อสัตย์

40:1-55:13 ประกาศกแห่งการฟื้นฟู (อิสยาห์ที่สอง)

56:-66:24 ประกาศกแห่งการพิสูจน์ (อิสยาห์ที่สาม)

สาระสำคัญ พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล ความรอดที่เป็นสากล ความไว้วางใจในพระเจ้า

ศิโยนเป็นที่ประทับของพระเจ้า ความหวัง พระเจ้าเป็นนายชุมพาบาล

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

โครงสร้างหลักๆ ทั้งสามภาคของหนังสือประกาศกอิสยาห์ สะท้อนให้เห็นถึงประกาศกทั้งสามท่าน และสถานการณ์ในประวัติศาสตร์แต่ละช่วง ดังนี้

ภาคที่หนึ่ง (1-39) เป็นผลงานของอิสยาห์แห่งเยรูซาเล็ม ซึ่งมีชีวิตอยู่ช่วงกลาง ศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ. ยุคที่อัสซีเรียเรืองอำนาจ ระหว่างที่ท่านทำหน้าที่ประกาศท่านได้เตือนบรรดาภคินีแห่งยูดาห์ และต่อต้านการทำสัมพันธไมตรีต่อต่างชาติ เพื่อปกป้องยูดาห์ให้พ้นจากการครอบครองของอัสซีเรีย ท่านประกาศอิสยาห์ได้พยายามอย่างยิ่งที่จะเรียกร้องให้ประชาชนและบรรดาผู้นำมีความไว้วางใจในพระเจ้า “ถ้าท่านไม่มั่นคงในความเชื่อ ท่านทั้งหมดจะคงอยู่ไม่ได้” (อสย7:9) คำเตือนของอิสยาห์ไม่ได้รับความสนใจ ดังที่พระเจ้าตรัสว่าถ้อยคำของประกาศจะตกแก่คนหูหนวก อิสยาห์พยายามเน้นถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า (คำที่เราพบบ่อยๆ คือ “พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล”) แม้อิสยาห์จะเตือนถึงการล่มสลายที่จะมาถึงของยูดาห์ ทั้งนี้เพราะประชาชนทั้งหมดขาดความไว้วางใจในพระเจ้า ที่สุดประกาศอิสยาห์ก็ได้ชี้ให้เห็นถึงนิมิตแห่งความหวัง “ในวันนั้น อิสราเอลจะมีชีวิตอยู่ในความสว่าง ความยุติธรรม จะถูกสถาปนาขึ้น และอิสราเอลจะเป็นดังเครื่องมือนำประชาชาติทั้งหลายมาสู่พระเจ้า” (ดู อสย 9:1-17)

ภาคที่สอง (บทที่ 40-55) ถ้อยคำของประกาศอิสยาห์ที่สองถูกหยิบยกขึ้นมาและใช้กับช่วงเวลาในสมัยของท่าน นั่นคือเป็นถ้อยคำที่บอกแก่ชาวอิสราเอลที่อยู่ในแดนเนรเทศในบาบิโลน ถ้อยคำของประกาศกล่าวถึงการฟื้นฟูเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ดังดอกไม้ที่เบ่งบานในทะเลทราย พระเจ้าจะทรงสร้างหนทางสู่ความรอดพ้น ในทะเลทรายแห่งความยากลำบาก และจะทรงกล่าวคำปลอบโยนประชากรของพระองค์ (อสย40) ความโดดเด่นของอิสยาห์ที่สองอยู่ที่ “เพลงถึงผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์” ทั้งสี่บท ซึ่งเป็นธรรมล้ำลึกของผู้ที่ยอมทุกข์ทนเพื่อแบกรับบาปของผู้อื่น และพวกเขาจะกลับมาเป็นประชากรที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า (ดู บทที่ 42,49,50 และ 52-53) เราไม่ทราบว่าเขาเอกลักษณ์ที่แท้จริงของผู้รับใช้ตามความของประกาศอิสยาห์ที่ 2 นั้นคืออะไร แต่คริสตชนใช้เพลงดังกล่าวหมายถึงพระเยซูเจ้า อยู่เสมอๆ ถ้อยคำเหล่านั้นได้ให้ความหมายที่สมบูรณ์ของผู้ที่ “กำเนิดในความอ่อนแอ และแบกรับบาปของมนุษย์” (อสย53:4)

ภาคที่สาม (56-66) มีความคล้ายคลึงกับอิสยาห์ที่ 2 แต่สะท้อนให้เห็นถึงช่วงเวลาหลังการฟื้นฟูเยรูซาเล็ม (โดยการใช้ชื่อ “ศิโยน” เป็นเครื่องหมาย) ที่สำคัญอิสยาห์ที่ 3 ได้ให้ความคิดเรื่องการสร้างของพระเจ้าอีกครั้ง (“ฟ้าใหม่ และ แผ่นดินใหม่” 65:17) และให้ประชากรดำเนินชีวิตอยู่บนหนทางแห่งความชอบธรรม ยุติธรรม และสันตินิมิตอันยิ่งใหญ่ของ อิสยาห์ (61:1-4) ซึ่งเกี่ยวกับเสรีภาพของเชลย การผูกมัดจิตใจที่หมดหวังและเศร้าเสียใจ ชาวดีของผู้ถูกกดขี่จะได้รับการเปิดเผย ชาวยิวในถิ่นเนรเทศจะกลับจากบาบิโลน เพื่อฟื้นฟูชีวิตใหม่ในดินแดนของตน

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือประกาศอิสยาห์มีลักษณะคล้ายคลึงกับหนังสือประกาศเล่มอื่นๆ กล่าวคือ บันทึกคำทำนายจำนวนมาก ซึ่งเป็นประโยชน์ในสถานการณ์ที่มีหลากหลาย จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ถ้อยคำจากหนังสือประกาศอิสยาห์นั้นจึงถูกอ้างถึงในพันธสัญญาใหม่มากที่สุด ทั้งนี้เพราะบรรดา คริสตชนในสมัยแรกเริ่มพบว่าข้อความเหล่านั้นมีความเหมาะสม ที่พวกเขาจะสามารถเข้าใจถึงพระเยซูเจ้าได้ ตอนที่

ชื่อเสียงมาก คือ อิมมานูเอล (อสย7:14) ซึ่งอาจจะกล่าวถึงกษัตริย์อาหัส ผู้สืบราชบัลลังก์ แต่ความหมายที่ลึกซึ้งกว่านั้นก็คือ การทำนายถึงกำเนิดของพระแมสสิยาห์

(ดู มธ1:23)

เราสามารถกล่าวได้เช่นเดียวกับถ้อยคำอื่นๆของประกาศกอิสยาห์ ที่ให้เกียรติแก่ราชวงศ์ของดาวิด (ดู อสย 9:6-7 และ 11:1-9) การเรียกของอิสยาห์ (อสย 6:1-8) เป็นเนื้อหาที่ทำให้เกิดแรงบันดาลใจและเปรียบเทียบความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้ากับความบาปของมนุษยชาติ และยังแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถชำระเราจากบาปที่เรากระทำได้ ดังที่ประกาศกสามารถทำพันธกิจที่เป็นไปไม่ได้ให้สำเร็จลง ประชากรอาจจะปฏิเสธที่จะฟังถ้อยคำของประกาศก แต่การประกาศของท่านก็ยังคงมีความหมาย และหนังสือประกาศกอิสยาห์ก็ได้เป็นเครื่องมือของพระเจ้าแห่งความหวัง แม้ชาวอิสราเอลจะต้องเผชิญกับความทุกข์ยาก มีความโศกเศร้าที่จะไวใจในมนุษย์มากกว่าพระเจ้า แต่ฤทธานูภาพของพระเจ้านี้มีชัยชนะเหนือสิ่งเหล่านี้ เรื่องเปรียบเทียบสองเรื่องที่เราพบในหนังสือเล่มนี้คือ อิสยาห์ได้มองพระเจ้าดูจดัง “แม่” ผู้ปฏิบัติต่อลูกอย่างนุ่มนวล (46:3-4;49:15) และดูผู้เลี้ยงแกะที่เฝ้าเลี้ยงดูฝูงแกะของตนอย่างอ่อนโยน

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน อสย. 55:6-11 ข้อความใดในเนื้อหาที่กล่าวถึงฤทธานูภาพของพระเจ้า ถ้อยคำดังกล่าวมีผลต่อชีวิตของเธอหรือไม่?

เยเรมีย์ (Jeremiah)

หนังสือประกาศกเยเรมีย์ เป็นหนังสือที่มีความยาวที่สุดในหนังสือประกาศกของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ประกาศกเยเรมีย์เกิดมาในตระกูลสงฆ์ จากหมู่บ้านอานาโธท แผ่นดินของเผ่าเบนยามิน เยเรมีย์กลายเป็นต้นแบบของประกาศกผู้ทบทวนทุกขัทรมาณ ทั้งในธรรมประเพณีของชาวยิวและของบรรดาคริสตชน ถ้อยคำของท่านนำไปสู่การถูกละเลย เย้ยหยัน และถูกจองจำ ท่านได้พิสูจน์ให้เห็นว่าการทำหน้าที่ประกาศกนั้นเป็นภารกิจที่ไม่ง่าย

เราทราบข้อมูลส่วนตัวของเยเรมีย์ที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์ เนื่องจากเลขาส่วนตัวของท่าน คือประกาศกบารุค ได้บันทึกไว้ เยเรมีย์ได้รับการเรียกจากพระเจ้าให้เป็นประกาศกตั้งแต่วัยหนุ่ม (1:4-10) และท่านได้ปฏิบัติภารกิจนานกว่า 40 ปีในฐานะประกาศก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านเป็นประกาศกผู้ยิ่งใหญ่ในศตวรรษที่ 7 ก.ค.ศ. ในช่วงที่บาบิโลนเรืองอำนาจและคุกคามเอกราชของยูดาห์ เยเรมีย์ไม่ได้รับการยอมรับจากประชาชน เพราะเขาตั้งเตือนประชาชนที่ไปนมัสการพระเจ้ายังพระวิหารอันเปี่ยมการปฏิบัติเพียงแต่ภายนอกเท่านั้น (ดู ยรม 7:1-7) ท่านได้ตั้งเตือนประชาชนให้กลับใจ ให้หยุดการนมัสการและเคารพพระเจ้าแบบไร้สาระ ในสายตาของเยเรมีย์แม้แต่การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงที่เริ่มโดยกษัตริย์โยสิยาห์ ในปี 609 ก.ค.ศ. ก็ยังไม่เพียงพอ ถ้าหากไม่เปลี่ยนแปลงหายหน้าก็จะมาถึง เยเรมีย์กระตุ้นเตือนให้มีความวางใจในพระเจ้าและให้เปลี่ยนแปลงภายในจิตใจ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกเยเรมีย์
ผู้เขียน	เยเรมีย์ บุตรของฮิลคียาห์
ช่วงเวลา	ปี 627-585 ก.ค.ศ.
โครงสร้างของเนื้อหา	
1:1-25 :38	เรื่องเล่าเกี่ยวกับอดีตชีวิตประวัติและการทำนาย
26 :1-45 :5	เรื่องเล่าเกี่ยวกับชีวิตประวัติ
46 :1-51:64	การทำนายในการต่อต้าน
52:1-34	กรุงเยรูซาเล็มล่มสลาย
สาระสำคัญ	
	ประกาศกผู้ทนทุกข์ทรมาน พลังอำนาจของพระวาจาของพระเจ้า
	การกลับใจภายใน การลงโทษด้วยความยุติธรรม พันธสัญญาใหม่

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือประกาศกเยเรมีย์ออกเป็นสี่ภาคใหญ่ๆ ดังนี้

ภาคแรก (บทที่ 1-25) เนื้อหาส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับอดีตชีวิตประวัติ การเรียกเยเรมีย์ (1:4-10) ซึ่งมีส่วนคล้ายกับการเรียกโมเสส (อพย 3:1 - 4:17) ท่านได้ปฏิเสธพระเจ้าว่าท่านยังเป็นเด็กและไม่สามารถประกาศพระวาจาของพระเจ้าได้ แต่พระเจ้าทรงตอบว่า พระองค์มิได้ทรงสนพระทัยต่อการปฏิเสธครั้งแรกของท่านและทรงรับรองกับเยเรมีย์ว่า พระองค์จะทรงจัดคำพูดที่เยเรมีย์ต้องประกาศและไม่มีข้อโต้แย้งใดต่อการเรียกให้เป็นประกาศก ตลอดการทำหน้าที่ประกาศกของเยเรมีย์ที่ท่านใช้ถ้อยคำที่

เห็นได้จริง และยกตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม เช่น เรื่องต้นมะเดื่อที่ดีและเลว (24:1-10) และถ้วยเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธ (25:15-19)

ภาคที่สอง (บทที่ 26-45) ยังคงมีการบรรยายประวัติของเยเรมีย์ คำทำนายของเยเรมีย์เกี่ยวกับพระวิหารและการถูกเนรเทศไปยังกรุงบาบิโลน แต่ไม่มีใครสนใจและเชื่อคำทำนายของท่าน ท่านต้องทนทุกข์ทรมานอย่างยิ่งเพื่อพระวาจาของพระเจ้า ถูกจองจำและโยนลงไปในถ้ำสิงโต (37:11 - 38:6)

ภาคที่สาม (บทที่ 46-51) เป็นการรวบรวมคำทำนายของเยเรมีย์เข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นการประกาศพระยุติธรรมต่อชาติที่เป็นศัตรูของชาวอิสราเอล

ภาคที่สี่ (บทที่ 52) ภาคนี้ไม่เป็นส่วนหนึ่งของต้นฉบับ จริงๆ แล้วเป็นการตัดลอกมาจากหนังสือภาคประวัติศาสตร์ (2พงษ 24:18 – 25:30) ที่บรรยายเหตุการณ์ล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี 587 ก.ค.ศ. อย่างละเอียด

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือประกาศกเยเรมีย์เป็นหนังสือที่มีความยาวมาก จึงเป็นการยากที่จะสรุปย่อเนื้อหา ประกาศกเยเรมีย์เป็นประกาศกที่ต้องทนทุกข์ทรมาน บางครั้งชาวอิสราเอลก็ทำร้ายประกาศกของพวกเขาเอง ถ้อยคำของท่านไม่ได้รับการยอมรับจากประชาชน ท่านต้องยอมทุกข์ทรมานอย่างมากเพื่อยืนยันความซื่อสัตย์ต่อการได้รับเรียกให้มาเป็นประกาศก ชาวอิสราเอลไม่คาดคิดว่าพวกเขาจะต้องเป็นเชลยที่บาบิโลน ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ทำให้พวกเขาชอกช้ำเจ็บปวดอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรคิดถึงประกาศกเยเรมีย์เฉพาะในแง่ที่เศร้าหมองเท่านั้น มีสองมุมมองต่อถ้อยคำของท่านที่มีค่าควรจดจำได้แก่ พลังอำนาจในถ้อยคำของท่าน บทเทศน์ในพระวิหาร (บทที่ 7) แสดงให้เราเห็นถึงความกล้าหาญของท่านประกาศก ที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม

อีกมุมมองหนึ่งคือ การประกาศของท่านเป็นถ้อยคำที่ทำให้เกิดความหวังในการกอบกู้ของพระเจ้า โดยเฉพาะเรื่องพันธสัญญาใหม่ (31:31-34) เป็นภาพลักษณ์ใหม่อันทรงพลังที่พระเจ้าจะทรงเข้ามา มีบทบาทต่อชีวิตของประชากรของพระองค์ ท่ามกลางการถูกเนรเทศนั้นชาวอิสราเอลอาจจะคิดถึงพันธสัญญาใหม่เป็นดังความฝัน ซึ่งเป็นความหวังอย่างลมๆ แล้งๆ และเกือบจะเป็นไปไม่ได้ แต่ประกาศกเยเรมีย์ก็กล่าวเตือนพวกเขาให้เข้าใจถึงแก่นแท้ของพันธสัญญา ว่าพระเจ้าจะไม่จารีกลงบนศิลาแต่เพียงภายนอก แต่พระองค์จะทรงจารึกพันธสัญญาลงในจิตใจของพวกเขา

การทำนายของประกาศกเยเรมีย์จึงเป็นความคิดรวบยอดของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ที่นักบุญลูกาได้บันทึกพันธกิจของพระเยซูเจ้าใน (ลก 22:20) คริสตชนเชื่อว่าคำทำนายของเยเรมีย์ได้สำเร็จสมบูรณ์ในองค์พระคริสตเจ้า จดหมายถึงชาวฮีบรูช่วยให้เห็นภาพนี้ได้ชัดเจนขึ้น จากการอ้างถึงถ้อยคำของประกาศกเยเรมีย์ใน (ฮีบ 8:8-13) เราจึงสามารถกล่าวได้ว่าถ้อยคำของประกาศกเยเรมีย์มีอิทธิพลมาถึงสมัยของพวกเรา

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ยรม. 31:31-34 ภาพลักษณ์ใดของพระเจ้าในพระคัมภีร์ตอนนี้ที่สะกิดใจท่าน? ท่าน
เข้าใจถ้อยคำของประกาศกเยเรมีย์ให้บริบทชีวิตของท่านอย่างไร?
ท่านสามารถอธิบายการเริ่มต้นใหม่ของพระเจ้าในตัวท่านได้หรือไม่?

เอเสเคียล (Ezekiel)

เอเสเคียลเป็นประกาศกท่านหนึ่ง ที่มีความประหลาดมากที่สุดในบรรดาประกาศกของภาคพันธสัญญาเดิม การอ่านหนังสือเล่มนี้ทำให้เราเข้าสู่โลกที่แปลกไปกว่าหนังสือพระคัมภีร์เล่มอื่นๆ เอเสเคียลเป็นประกาศกที่ให้ภาพพจน์ในการประกาศมากที่สุด หนังสือของท่านบันทึกนิมิตหลายประการ บางนิมิตดูแปลกประหลาดจนบางคนสงสัยว่าเอเสเคียลมีจิตปกติหรือไม่ แต่เอเสเคียลมีจิตปกติรวมทั้งข้อความของท่านด้วย ความแปลกประหลาดนี้เองสอดคล้องกับรูปแบบงานเขียนโดยใช้สัญลักษณ์ในหนังสือเล่มนี้

เอเสเคียลเป็นบุตรของบุซซี และเป็นประกาศกในช่วงเนรเทศ ประมาณปี 598 ก.ค.ศ. ถึง 571 ก.ค.ศ. ท่านประกาศในบาบิโลน (ถูกเรียกว่า แผ่นดินของชาวคาลเดียน ใน 1:3) ที่ซึ่งประชาชนชาวยูดาห์ถูกเนรเทศหลังการล่มสลายของกรุงเยรูซาเลมในปี 587 ก.ค.ศ. เอเสเคียลมาจากตระกูลสงฆ์และ

อาจจะถูกนำตัวไปบาบิโลนช่วงต้นปี 598 ก.ค.ศ. เมื่อพวกเขาบาบิโลนกวาดต้อนผู้มีความรู้ดีบางส่วนไป แนนอนว่าในช่วงเนรเทศประชากรชาวอิสราเอลไม่มีพระวิหารและรูปแบบของการนมัสการอีกต่อไป ดังนั้น ศูนย์รวมทางศาสนาของพวกเขาจึงเปลี่ยนมาเป็นการเน้นพระวาจาของพระเจ้า ซึ่งเนื้อหาในประกาศกเอเสเคียลยืนยันในจุดนี้ดี อย่างไรก็ตาม คำพูดของเอเสเคียลไม่เป็นเพียงการพูดหรือคำพยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นภาพนิมิตเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าที่มีต่อประชากรเลือกสรร

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกเอเสเคียล
ผู้เขียน	เอเสเคียล บุตรของบุซีส
ช่วงเวลา	598-571 กคศ.
โครงสร้าง	
1:1-24:27	คำพยากรณ์แรก
25:1-32:32	คำประณามคนต่างชาติ
33:1-33	ความหายนะในกรุงเยรูซาเลม
34:1-39:29	การสถาปนาอิสราเอลขึ้นมาใหม่
40:1-48:35	พระวิหารใหม่และประชากรใหม่
สาระสำคัญ	ความชั่วร้ายและการสำนึกผิด การทำลายและการฟื้นฟู ความหวังแห่งอวสานตกาล พระเจ้าทรงเป็นพระซุ่มพาบาล

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือประกาศกเอเสเคียลออกเป็น 5 ภาค ดังนี้

ภาคแรก (บทที่ 1-24) บันทึกคำพยากรณ์แรก รวมทั้งการเรียกเอเสเคียลเป็นประกาศกโดยพระเจ้า (1:1-3:11) ผลที่ตามมาทันที คือ ท่านถูกนำเข้าสู่โลกที่แปลกประหลาดของสรรพสิ่งในสวรรค์ทั้งภาพและเสียง

ภาคที่สอง บันทึกคำพยากรณ์พิพากษาลงโทษประชาชาติ (บทที่ 25-32) คล้ายกับคำพยากรณ์ของประกาศกอื่นๆ ซึ่งประกาศการพิพากษาลงโทษบรรดาศัตรูของอิสราเอลและยูดาห์

ภาคที่สาม พูดถึงความหายนะที่กำลังจะมาถึง (บทที่ 33)

ภาคที่สี่ (บทที่ 34-39) กล่าวถึงความหวัง การฟื้นฟู และการสถาปนาขึ้นมาใหม่

ภาคสุดท้าย (บทที่ 40-48) พรรณนาถึงรายละเอียดอย่างวิจิตรงดงามของพระวิหารหลังใหม่ และกลุ่มประชากรใหม่ ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาอีกครั้งเมื่อการเนรเทศสิ้นสุดลง

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ความท้าทายอันยิ่งใหญ่ที่สุดในการเข้าใจหนังสือประกาศกเอเสเคียล คือ การรู้จักวรรณกรรมประเภทวิวรรณ์ หนังสือประกาศกเล่มนี้บันทึกถ้อยคำแห่งความหวังซึ่งพระเจ้าส่งไปยังบรรดาผู้ถูก

เนรเทศโดยผ่านทางเอเสเคียล ในสถานการณ์ที่ยากลำบากที่สุดของพวกเขา พระเป็นเจ้าตรัสผ่านทางเอเสเคียลว่าพวกเขาจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ จากตอนต้นของหนังสือเล่มนี้เอเสเคียลแสดงตนเองว่าเป็นผู้พูดในพระนามของพระเจ้า พระเจ้าตรัสแก่เอเสเคียลให้รับประทานพระวาจาซึ่งถูกบันทึกไว้บนม้วนกระดาษ (3:1-3) พระวาจากลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของเอเสเคียล รสของมันหวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่กลับเป็นข่าวสารที่มีรสเปรี้ยวอย่างแท้จริง ประชาชนอื่นและไม่มีฟังพระวาจาของพระเป็นเจ้า (3:7-9) สังเกตว่า พระเป็นเจ้าระบุหลายครั้งว่า เอเสเคียลเป็น “บุตรแห่งมนุษย์” ซึ่งถูกแปลใน NRSV ว่า “สิ่งมีชีวิตที่ตายได้” ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “มนุษย์” ในหนังสือประกาศกเอเสเคียลเน้นความอ่อนแอตามธรรมชาติมนุษย์ของเอเสเคียลเปรียบเทียบกับฤทธานุภาพของพระเจ้า มนุษย์กลายเป็นเครื่องมือสำหรับพระวาจาของพระเป็นเจ้าจะมีความหมายอย่างไร คำว่า “บุตรมนุษย์” ในสมัยต่อมาได้กลายเป็นรูปแบบของคำที่แสดงถึงพระเมสสิยาห์ของชาวยิว หนังสือพระวรสารได้แสดงภาพพระเยซูเจ้าที่กล่าวถึงพระองค์เองว่าทรงเป็น “บุตรแห่งมนุษย์” ในลักษณะที่แตกต่างจากหนังสือประกาศกเอเสเคียล (เช่น มธ 8:20, 9:6)

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เอเสเคียลพรรณนาถึง การถูกยกขึ้นโดยพระจิตของพระเป็นเจ้า (เช่น อำนวยการสร้างของพระเป็นเจ้า) ไปสู่อาณาจักรสวรรค์ที่ซึ่งเขาได้เป็นพยานถึงภาพที่ไม่น่าเชื่อ บรรดาทูตสวรรค์ (เรียกว่า เครูบิม) วงล้อที่หมุนอยู่ บรรดาสิ่งสร้างเชิงสัญลักษณ์ และภาพนิมิตจำนวนมากของการโจมตีและการทำลายกรุงเยรูซาเล็มเป็นเนื้อหาส่วนใหญ่ของเอเสเคียล เอเสเคียลเป็น “ยาม” ของพระเป็นเจ้า (3:17, 33:1-9) ผู้ซึ่งให้คำตักเตือนของพระเป็นเจ้าสู่ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะความบาปของประชาชน (4:1-17, 33:21) เอเสเคียลให้ภาพอันหลากหลายของการทำลาย เช่น ดาบที่ใช้อย่างมีดโกนของช่างตัดผม (5:1) และเถาองุ่นที่ถูกโยนสู่กองไฟ (15:1-8)

นอกจากนั้น ยังมีภาพลักษณ์อันน่าพิศวงเกี่ยวกับความหวังด้วย เป้าหมายของการลงโทษของพระเป็นเจ้าต่อประชาชนแห่งยูดาห์ไม่ใช่การทำลายพวกเขาอย่างสิ้นซาก แต่เพื่อรับรองการสำนึกผิดของพวกเขา (33:10-11) เนื่องจากผู้เลี้ยงแกะตามธรรมเนียมของอิสราเอลได้แก่ บรรดาภักษัตริย์และผู้นำทางศาสนาล้มเหลวทั้งหมด พระเป็นเจ้ายืนยันว่าจะทรงเป็นผู้นำประชากรเอง (34:1-31) ภาพลักษณ์แห่งความหวังที่ชัดเจนมากที่สุดในเอเสเคียล คือ หุบเขาแห่งกระดูกแห้ง (37:1-14) พระจิตของพระเป็นเจ้านำเอเสเคียลไปยังหุบเขาแห่งการทำลาย ภาพของกระดูกแห้ง หมายถึง ประชากรอิสราเอล ที่นั่นเอเสเคียลเห็นการฟื้นคืนใหม่อย่างน่าอัศจรรย์ของบรรดากระดูก ร่างกายและกล้ามเนื้อปรากฏขึ้นอีก และพระเป็นเจ้าทรงเป่าลมแห่งชีวิตไปยังสิ่งเหล่านั้น กระดูกแห่งความตายกลับมีชีวิต เป็นเครื่องหมายถึงการฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์ของประชากรเลือกสรรของพระเป็นเจ้า ภาพลักษณ์นี้มีความสำคัญต่อธรรมเนียมของคริสตชนในภายหลัง ในฐานะเป็นเครื่องหมายของการกลับคืนชีพ แผนงานการสร้างพระวิหารหลังใหม่ในบทที่ 40-48 เป็นการยืนยันว่า พระเป็นเจ้าจะทรงสถาปนาพระวิหารที่แท้จริงและการนมัสการที่มีความหมายและงดงามกว่าช่วงก่อนการเนรเทศ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน อสค. 37:1-4 เรื่องกระดูกแห้ง อะไรคือความเหมือนและความต่างที่ท่านเห็น ระหว่างเรื่องนี้กับความเชื่อของคริสตชนในเรื่องการกลับคืนชีพของผู้ตาย?
ท่านเคยลิ้มรสพลังแห่งการฟื้นฟูของพระเป็นเจ้าในชีวิตของท่านหรือไม่?

โฮเซยา (Hosea)

ประกาศกโฮเซยาเป็นหนึ่งในสี่ประกาศกที่ยิ่งใหญ่ในช่วงศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ. ท่านเป็นประกาศกร่วมสมัยกับประกาศกอิสยาห์ มีคาห์ และอาโมส ท่านได้ทำนายถึงอาณาจักรอิสราเอลหรืออาณาจักรเหนือ ในช่วงที่อัสซีเรียเรืองอำนาจและเป็นภัยคุกคามต่ออาณาจักรอิสราเอลด้วย ขณะเดียวกันชาวอิสราเอลกำลังเผชิญกับการถูกล่อลวงอย่างหนักให้ละทิ้งธรรมประเพณีต่าง ๆ โฮเซยาได้เตือนประชาชนให้ยืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ ยิ่งกว่านั้น ท่านยังย้ำว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์มั่นคงต่อพันธสัญญาอย่างที่สุด แม้ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกนั้นจะทรยศต่อพระองค์ก็ตาม

สิ่งที่โดดเด่นที่สุดในหนังสือเล่มนี้ก็คือ การที่โฮเซยาได้ใช้ประสบการณ์การแต่งงานของตนเองเป็นสัญลักษณ์แทนความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับชาวอิสราเอล ท่านได้เทียบเคียงประสบการณ์อันนี้ของท่านกับพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชาวอิสราเอล เพื่อแสดงว่าพระเจ้าทรงความรักมั่นคงในพระสัญญาอย่างไม่เสื่อมคลาย

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกโฮเซยา
ผู้เขียน	โฮเซยา บุตรของเบเออร์

ช่วงเวลา ราวปี 750-735 ก.ค.ศ.

โครงสร้าง

1:1-3:5 เรื่องราวชีวิตครอบครัวของประกาศกโฮเซยา

4:1-14:9 คำทำนายถึงการพิพากษาและความรอดพ้น

สาระสำคัญ พันธสัญญา ความซื่อสัตย์มั่นคงของพระเจ้า การนับถือรูปเคารพ, การแต่งงานเป็นตั้งสัญลักษณ์ของความรักที่ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยที่เนื้อหาทั้งสองส่วนนี้มีความยาวแตกต่างกัน

ส่วนแรก (1:1-3:5) เป็นชีวประวัติและเรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ของโฮเซยากับภรรยาของท่าน คือนางโกเมอร์ ซึ่งพระเจ้าได้บัญชาให้ท่านไปแต่งงานกับหญิงแพศยา (1:2-3) แม้ว่านางจะไม่ซื่อสัตย์ต่อท่าน แต่ทั้งสองก็ได้มีบุตรด้วยกัน 3 คน แต่ละคนต่างก็ได้รับชื่อที่เป็นสัญลักษณ์ พวกเขาได้ตั้งชื่อบุตรคนแรกซึ่งเป็นชายว่า ยีสะเรเอล (1:4-5) เป็นชื่อที่ช่วยให้จำถึงหุบเขาที่ซึ่งได้เกิดการต่อสู้กันอย่างนองเลือดขึ้นได้ โฮเซยาใช้ชื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งความพ่ายแพ้ของชาวอิสราเอลที่ใกล้จะเกิดขึ้น คนต่อมาเป็นลูกสาว มีชื่อว่า โลรุหะมาห์ (1:6-7) มีความหมายว่า “ไม่ได้รับความเมตตา” แสดงถึงสถานการณ์ที่หากว่าชาวอิสราเอลละทิ้งความเชื่อที่มีต่อพระยาห์เวห์ก็จะไม่ได้รับความเมตตาจากพระองค์ ส่วนลูกคนสุดท้ายต้องเป็นลูกชาย ชื่อว่า โลอัมมี แปลว่า “ไม่ใช่ประชากรของเรา” (1:8-9) ลูกคนนี้เป็นสัญลักษณ์ถึงการยกเลิกความสัมพันธ์ทางพันธสัญญาที่มีต่อกันระหว่างพระเจ้ากับชาวอิสราเอล อันจะทำให้พวกเขาไม่ได้เป็นประชากรของพระเจ้าอีกต่อไป แต่ภาพลักษณ์อันเลวร้ายเหล่านี้จะถูกทำในสิ่งกลับกัน ครั้นเมื่อพระเจ้าได้ทรงตัดสินพระทัยที่จะริเริ่มความสัมพันธ์(ความรัก)กับชาวอิสราเอลขึ้นใหม่ แม้พวกเขาจะไม่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ก็ตาม (2:14-23)

ส่วนที่สอง (4:1-14:9) เป็นคำทำนายที่มีเนื้อหาสลับกันระหว่างคำพิพากษาและการช่วยให้รอดพ้น ในส่วนนี้ได้กล่าวถึงชีวิตของโฮเซยาและความสัมพันธ์ในความรักของท่านน้อยกว่าที่กล่าวไว้ในเนื้อหาของส่วนแรก แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความเข้มข้นของเนื้อหาลดลง โฮเซยาได้ใช้ภาษาที่แรงมากเพื่อโน้มน้าวให้ประชากรอิสราเอลคงความซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์เพื่อจะได้รอดพ้นจากหายนะ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

สิ่งที่เป็นส่วนประกอบที่เด่นชัดที่สุดของหนังสือประกาศกโฮเซยา คือ การแต่งงานที่ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์เปรียบได้กับการทำพันธสัญญากับพระเจ้า การเปรียบเทียบเช่นนี้มีอิทธิพลต่อผู้ฟังอย่างมาก อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้อาจเป็นอันตรายสำหรับผู้ฟังหัวสมัยใหม่ กล่าวคือ จากประสบการณ์ที่ภรรยาไม่ซื่อสัตย์ต่อท่านก็ไม่ได้เป็นการประณามผู้หญิงที่ขาดความซื่อสัตย์เพราะว่าเป็นผู้หญิง ราวกับว่าผู้ชายไม่เคยและจะไม่ทำเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด ขณะเดียวกัน พระเจ้าได้ถูกแทนให้เป็นดังผู้ชายที่เสื่อมเสียชื่อเสียงจากการถูกภรรยาไร้ความซื่อสัตย์ทรยศ (ชาวอิสราเอล) อันที่จริงแล้วประเด็นของเรื่องนี้อยู่ที่การที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รักษาพันธสัญญาแม้ว่าชาวอิสราเอลจะไม่ซื่อสัตย์ก็ตาม

และภาพพจน์ที่ภรรยาของโฮเซยาไม่ซื่อสัตย์นั้นไม่ได้เป็นเพียงแค่การบรรยายถึงการมีชู้เท่านั้น แต่ยังใช้เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงการที่ชาวอิสราเอลหันไปประกอบกิจการของพวกคนต่างศาสนาอันเกี่ยวข้องกับโสเภณีในพิธีกรรมอีกด้วย ซึ่งถือเป็นปัญหาเก่าแก่ในประวัติศาสตร์ชาวอิสราเอลก็ว่าได้ คือการหวนกลับไปในหนทางเก่า ๆ ตามแบบของคนต่างศาสนา โฮเซยาจึงได้ประณามการประกอบกิจการนี้อย่างรุนแรง โดยการใช้การแต่งงานของท่านเป็นตั้งสัญลักษณ์ของพวกเขาทั้งหลาย

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ฮชย. 2:14-23 ถ้อยคำเกลียดกล่อมของพระเจ้า และความพยายามที่จะให้ชาวอิสราเอลกลับมาซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ถ้อยคำดังกล่าวแสดงว่าพระเจ้าทรงแสวงหาท่านอย่างไร และพระเจ้าเคยพูดกับจิตใจของท่านอย่างนี้หรือไม่?

โยเอล (Joel)

เราไม่ทราบเรื่องราวของประกาศกโยเอลมากนัก ทราบเพียงว่าท่านเป็นบุตรเปรุเอล แม้เนื้อหาในหนังสือสะท้อนเหตุการณ์ช่วงหลังเนรเทศ แต่ก็ไม่สามารถระบุเวลาและสถานที่ของเรื่องราวที่เกิดขึ้นรวมทั้งเวลาที่เขียนด้วย

ประกาศกโยเอลนำเสนอเรื่องชุดของภาพลักษณ์อันทรงพลังเพื่อการไตร่ตรอง บางภาพก็เป็นแบบวิวรรณ์ เช่น เรื่องวันพิพากษา (1:15) ไฟเผาผลาญของพระเจ้า (1:19;2:3) และการเรียกสู่อ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้า (3:9) นอกนั้นยังมีอีกหลายตอนที่พูดถึงสิ่งที่ประชากรของพระเจ้าต้องปฏิบัติโดยเฉพาะเรื่องการเรียกให้มนุษย์กลับใจด้วยวิธีปฏิบัติในรูปแบบต่าง ๆ (2:1-16) ภาพลักษณ์ทั้งสองนี้แสดงให้เห็นว่าประกาศกโยเอลได้กระทำเช่นเดียวกับประกาศกอื่นๆ ในธรรมประเพณี

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกโยเอล
ผู้เขียน	โยเอล บุตรของเปรุเอล
ช่วงเวลา	ไม่ทราบแน่ชัด อาจจะเป็นช่วงประมาณ ปี 500 - 350 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1 - 2:27	การเรียกให้กลับใจและภาวนา
2:28 - 3:8	พระจิตของพระเจ้า
3:9 - 21	สงครามศักดิ์สิทธิ์
สาระสำคัญ	การกลับใจ การพิพากษา พระจิตของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือประกาศกโยเอลออกเป็น 3 ภาค ดังนี้

ภาคแรก เริ่มต้นด้วยความเศร้าโศก ที่มีต่อการล่มสลายของแผ่นดิน (1:2-12) ภาพเหตุการณ์ดังกล่าวตรงกับช่วงเวลาหลังจากที่ชาวยิวถูกเนรเทศไปบาบิโลนและได้กลับมา เนื้อหาในพระคัมภีร์ก็ดำเนินไปอย่างรวดเร็วจนกระทั่งถึงการเรียกร้องให้กลับใจ ประกาศกโยเอลเรียกร้องประชากรของพระเจ้าให้กลับใจด้วยการอดอาหาร สวมเสื้อกระสอบและนอนบนกองขี้เถ้า (1:13-14) ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงการกลับใจ ในภาคแรกนี้จะเน้นไปที่การเรียกให้ประชากรของพระเจ้าเกิดการกลับใจ อันประกอบไปด้วยการสำนึกถึงความบาปผิดของตน พยายามแก้ไขและมุ่งมั่นจะประพฤติในสิ่งที่ดี

ภาคสอง (2:28-3:8) พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานพระจิตเจ้ามาเหนือประชากร ซึ่งจะมีผลทำให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขา ทุกคนหนุ่ม คนชรา ชายและหญิง แม้แต่บรรดาคนรับใช้ โดยจะมีเครื่องหมายจากสวรรค์ (2:30-31) รับรองปรากฏการณ์ดังกล่าว และจะเป็นผลจากการบูรณะอาณาจักรยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม

ภาคสุดท้าย โยเอลประกาศเรียกให้เตรียมตัวต่อสู้กับอำนาจของความชั่วร้าย (3:9-12) เป็นการลงโทษของพระเจ้าต่อผู้ที่เป็นศัตรูของประชากรเลือกสรร โดยเผชิญหน้ากันในสงครามศักดิ์สิทธิ์

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือประกาศโยเอลเป็นหนังสือพระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่เป็นตัวอย่างให้เห็นว่า บางครั้งการอธิบายความหมายพระคัมภีร์ก็เป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะภาคที่สาม การเรียกประชากรเลือกสรรของพระเจ้าให้เตรียมตัวสู้สงครามศักดิ์สิทธิ์ (3:9-10) เราจะอธิบายข้อความ “จงตีฆาตโกนาให้เป็นดาบ และตัดตะขอให้เป็นทวน” (3:10) ว่าอย่างไร ข้อความเหล่านี้ขัดแย้งกับประกาศอิสยาห์และประกาศมีคาห์ (ดู ออสย 2:4 และ มคา 4:3) แต่แท้จริงแล้วเราต้องอ่านถ้อยคำเหล่านี้อย่างรอบคอบ

ข้อแรก เราต้องเข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันของถ้อยคำเหล่านั้น กล่าวคือ หนังสือประกาศอิสยาห์และประกาศมีคาห์ ถูกเขียนในศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ. ซึ่งมีได้เผชิญสถานการณ์เช่นเดียวกับประกาศโยเอล ในศตวรรษที่ 6 หรือ 5 ก.ค.ศ.

ข้อสอง แม้ว่าจะมีถ้อยคำที่คล้ายกัน แต่น้ำเสียงของผู้พูดต่างกัน คำพยากรณ์ของประกาศอิสยาห์และมีคาห์ เป็นคำทำนายถึงเหตุการณ์ในอนาคตที่เต็มไปด้วยสันติสุขและความกลมกลืน ขณะที่ถ้อยคำของโยเอลเป็นการเรียกสู่การต่อสู้กับอำนาจของความชั่วร้ายในหุบเขาของโยซาฟัท ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษา ท่ามกลางความสิ้นหวังหลังจากการกลับมาจากแดนเนรเทศ ประชากรของพระเจ้าต้องการได้ยินถ้อยคำที่ให้กำลังใจ และการเรียกที่ให้ความหวังที่จะมีพลังในการดำเนินชีวิต พระเจ้าทรงจัดถ้อยคำผ่านทางประกาศในแต่ละยุคแต่ละสมัย เพื่อให้ตรงกับความต้องการของประชากรตามแต่ละสถานการณ์ แม้ถ้อยดังกล่าวอาจจะใช้ไม่ได้ในสมัยของเราแต่ก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรักมั่นคงของพระเจ้าที่มีต่อเราเสมอมา

คริสตชนสามารถเข้าใจได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เมื่อมีการนำเอาถ้อยคำจากหนังสือประกาศโยเอล (2:12-18) มาใช้ในพิธีกรรมวันพืชมงคลรับเข้า ในการเริ่มเข้าสู่เทศกาลมหาพรตเพื่อเรียกร้องให้สำนึกผิดและสวดภาวนา

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ยอล. 2:12-18 เสียงเรียกให้กลับใจดังก้องในชีวิตของท่านอย่างไร?

อาโมส (Amos)

หนังสือประกาศกอาโมสเป็นหนังสือประเภทประกาศกฉบับสั้นๆ และเป็นหนังสือเล่มแรกสุดของประกาศกดั้งเดิมในหนังสือพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม อาโมส เป็นคนเลี้ยงแกะจากเมืองเทโคอา (1:1;7:14) อยู่ทางตอนใต้ของอาณาจักรยูดาห์ พระเจ้าทรงบัญชาอาโมสไปเผยพระวจนะที่อาณาจักรเหนือคืออาณาจักรอิสราเอล

คำที่สามารถสรุปถ้อยคำของประกาศกอาโมส คือ “ความยุติธรรมทางสังคม” ถ้อยคำของประกาศกอาโมสที่มีมากกว่าประกาศกอื่นๆ ก็คือ การปฏิรูปสังคม เนื่องจากช่วงเวลาที่ทำหน้าที่ประกาศกนั้น เป็นช่วงที่บ้านเมืองมีความสงบสุข มีความมั่นคงทางการเมืองและความปลอดภัยทางเศรษฐกิจ จึงเกิดช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนมากขึ้นในสังคม ผู้ที่มีฐานะปานกลางทำการค้าขายก็หาผลประโยชน์เข้าตนเองและเอาไรต์เอาเปรียบลูกค้า อาโมสจึงได้ออกมาประณามพวกเขาซึ่งกดขี่คนอ่อนแอและเอาไรต์เอาเปรียบคนขัดสน (2:6 ,4:1) โกงและขายผลผลิตที่ไม่ดี (8:4-6) รับสินบนและสนับสนุนความยุติธรรม (5:12) อาโมสมีรายการเกี่ยวกับบาปของประชาชนทั้งหลาย แต่ท่านได้กล่าวพระวจนะเป็นพิเศษสำหรับชาวอิสราเอลด้วย “ในบรรดาตระกูลทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เราเลือกไว้ ดังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความผิดบาปทั้งสิ้นของเจ้า” (3:2) อาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่าอิสราเอลในฐานะเป็นชนชาติที่เลือกสรร พวกเขาไม่มีสิทธิพิเศษแต่จะต้องมีความรับผิดชอบด้านศีลธรรมที่สูงกว่าชนชาติอื่นๆ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกอาโมส
ผู้เขียน	อาโมส แห่งเทโคอา
ช่วงเวลา	ประมาณ ปี 750 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-2:16	คำทำนายถึงประชาชาติ
3:1-6:14	พระวจนะและความทุกข์ยากลำบาก
7:1-9:8	นิมิตต่างๆ
9:9-15	บทส่งท้าย
สาระสำคัญ	ความยุติธรรมทางสังคมและความรับผิดชอบด้านจริยธรรม การพิพากษา วันของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสืออาโมสออกเป็น 4 ภาค

ภาคที่หนึ่ง (1:1-2:16) เป็นการรวบรวมคำพยากรณ์ต่อคนต่างชาติต่างศาสนาที่อยู่รอบๆ อิสราเอล และยังรวบรวมถ้อยคำพิพากษาชนชาติอิสราเอลและยูดาห์ในความบาปผิดที่พวกเขาได้กระทำด้วย คำพยากรณ์ถึงชนต่างชาติทำให้ทราบว่าคุณศีลธรรมของพระเจ้าไม่เพียงแต่ต้องปฏิบัติกันในชนชาติที่เลือกสรรเท่านั้น แต่เป็นกฎสำหรับทุกชนชาติ อาโมสได้ใช้ภาพลักษณ์ของไฟเป็นเครื่องหมายแสดงถึงการพิพากษาของพระเจ้าต่อนานาชาติ และเครื่องหมายซึ่งอาณาจักรอัสซีเรียทำลายดินแดนแถบนี้ด้วย น่าสังเกตว่ามีการใช้วลีซ้ำๆ เกี่ยวกับการพิพากษาหลายตอน เช่น “เราจะไม่กลับคำของเรา” “แม้เจ้าไม่กลับมาหาเรา” “ในวันนั้น” เป็นการยกเล็กน้อยที่จะเข้าใจหนังสือประกาศกเล่มนี้

ภาคที่สอง (3:1- 6:14) ในภาคนี้มีการใช้คำที่หลากหลายและมีการประกาศถึงหายนะของชาวอิสราเอล อาโมสได้กล่าวถึงแต่ละกรณี ที่ชาวอิสราเอลได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่จำนวนมาก

ภาคที่สาม (7:1-9:8) บันทึกเกี่ยวกับนิมิตต่างๆ พระเจ้าได้ประทานนิมิตเหล่านั้นให้แก่อาโมส เพื่อเป็นเครื่องหมายถึงชะตากรรมของชาวอิสราเอล (ตึกเตน, ไฟที่เผาทั้งทะเลและแผ่นดิน, สายดิ่งกับกำแพง, กระจาดผลไม้ถูกรื้อถอน)

ภาคที่สี่ (9:9-15) บทส่งท้าย พูดถึงนิมิตเกี่ยวกับความหวัง ว่าอิสราเอลจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ ผู้เรียบเรียงพระคัมภีร์มักจะให้เนื้อหาในเรื่องจบลงด้วยดี

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือประกาศกอาโมสมีมุมมองที่เตือนสติเกี่ยวกับความรับผิดชอบในด้านศีลธรรมอย่างชัดเจน ทั้งชาวยิวและชาวคริสต์ก็เคารพในถ้อยคำของท่านเกี่ยวกับเรื่องสังคม เป็นที่ยอมรับกันว่าบทส่งท้ายเป็นบทที่เพิ่มเข้ามาในภายหลัง ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างมีความหวังมากกว่าการนิ่งเฉย ด้วยเหตุนี้เราสามารถสรุปคำเทศน์สอนหลักๆ ของประกาศกอาโมสได้ว่า เป็นการพิพากษาทุกคนที่ไม่ปฏิบัติตามความเชื่อในศาสนาของตนซึ่งมีวิถีการดำเนินชีวิตตามจริยธรรม อาโมสเตือนว่า วันแห่งการพิพากษาจะมาถึง หรือ วันของพระเจ้าจะเป็นวันพิพากษาและความมืด (5:18,20) ท่านเตือนถึงการหลบภัยโดยการปฏิบัติศาสนกิจเพียงอย่างเดียวและการถวายเครื่องบูชาแต่พระเจ้าไม่เพียงพอ (5:21-25) เราต้องปฏิบัติในสิ่งที่เราประกาศ “แม้ว่าเจ้าจะถวายเครื่องบูชาแก่เรา จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ...” (5:24) ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างพระบัญชาของพระเจ้าและการกระทำของมนุษย์ และระหว่างศาสนากับความรับผิดชอบทางสังคม

ผู้อ่านบางท่านอาจไม่ค่อยสบายใจในคำเทศน์สอนของประกาศกอาโมสที่ค่อนข้างจะถูกบรรยายออกไปในแง่ลบของพระ ท่านได้ให้ความสำคัญของคำประกาศนั้นอยู่ที่การพิพากษามากกว่าความรอดพ้น แต่เนื้อหาก็มีถ้อยคำการพูดทบทวนซึ่งเกี่ยวกับการกลับใจ (5:4,6,14) ดูเหมือนว่าอาโมสจะยึดเอากลุ่มที่เหลือของอิสราเอล ซึ่งยืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ จะไม่ทุกข์ยากลำบากจากการทำลายของศัตรู (3:12;5:3) ให้เรายอมรับว่านิมิตของประกาศกอาโมสเป็นการตักเตือนที่น่ากลัว สำหรับผู้ที่ไม่มีความยุติธรรมในชีวิตนี้

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน อมส. 5:21-27 ท่านจะนำพระวาจาตอนนี้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร?

โอบาดีห์ (Obadiah)

หนังสือประกาศกโอบาดีห์เป็นหนังสือที่สั้นที่สุดในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู มีเพียง 21 ข้อเท่านั้น สำหรับเนื้อหานั้นบรรยายถึงภาพนิมิตที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษเมืองเอโดม ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของยูดาห์ น่าจะเป็นช่วงเวลาที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย (ปี 587 ก.ค.ศ.)

การแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ มีลักษณะคล้ายคลึงกับหนังสือประกาศกเยเรมีย์ในบางส่วน เช่น (ยรม 49:7-10,17) เอโดมได้ช่วยเหลือชาวบาบิโลนทำลายกรุงเยรูซาเล็ม หรืออย่างน้อยอาจถือโอกาสยึดครองพื้นที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นของยูดาห์ ความเจ็บปวดของการกระทำครั้งนี้ เป็นเพราะชาวเอโดมเคยมีความสัมพันธ์ในอดีตกับชาวอิสราเอลผ่านทางเอซาว (ปฐมก 25:30;36:1) ไม่มีใครรู้ว่าประกาศกโอบาดีห์เป็นใครในพระคัมภีร์ เพราะว่ามีบุคคลส่วนหนึ่งที่มีชื่อเหมือนๆ กัน ซึ่งชื่อนี้มีความหมายว่า “ผู้รับใช้ของพระยาเวห์” ซึ่งเป็นการกล่าวถึงลักษณะเฉพาะของตัวเอง

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกโอบาดีห์
ผู้เขียน	โอบาดีห์
ช่วงเวลา	ประมาณปี 587 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
	ข้อที่1-14 คำทำนายต่อต้านเอโดม ความภูมิใจของเอโดม และความอวดดีจะจบลงโดยถูกทำลาย
	ข้อที่15-16 คำทำนายต่อต้านบรรดาประชาชาติ
	ข้อที่17-21 ชัยชนะของตระกูลยาโคบ พระเจ้าจะสถาปนาไว้ที่ภูเขาศิโยนจะเป็นที่ประทับอยู่ของพระเจ้าและผู้เนรเทศจะกลับมามีชัย
สาระสำคัญ	การนำความยุติธรรม ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ของประชากรของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือเล่มนี้ไม่มีคำนำสำหรับอธิบายเนื้อหาของคำพยากรณ์ แต่เริ่มต้นด้วยวลีว่า “นิมิตของประกาศกโอบาดีห์”

หนังสือเล่มเล็กๆ เล่มนี้สามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนแรก(1-14) เป็นคำทำนายต่อต้านเอโดม ผู้พยากรณ์เตือนชาวเอโดมที่หยิ่งและจองหอง ความจองหองของเขาจะจบลงด้วยการทำลาย ประกาศกร้องออกมาว่า “แม้เจ้าเห็นขึ้นไปสูงเหมือนนกอินทรี แม้วางรังของเจ้าอยู่ในหมู่ดวงดาวทั้งหลาย เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (4)

ส่วนที่สอง (15-16) ประกาศกเห็นภาพนิมิตในวันหนึ่ง (ระลึกถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า จากประกาศกอาโมส) ซึ่งเป็นวันที่พระเจ้าจะไม่ลงโทษเอโดมเท่านั้น เพราะการปฏิบัติไม่ดีต่อประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ แต่จะลงโทษบรรดาชนชาติทั้งหลายด้วย

ส่วนสุดท้าย (17-21) กล่าวถึงชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ของชาวอิสราเอล พระเจ้าจะสถาปนาไว้ที่ภูเขาศิโยนเป็นที่ประทับของพระเจ้า และผู้เนรเทศจะกลับมามีชัย

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือโอบาดีห์เป็นหนังสือทั่วไป ที่ไม่ถือว่าเป็นหนังสือหมวดประกาศกที่สำคัญนัก แม้จะขาดความน่าดึงดูดเหมือนหนังสือประกาศกเล่มอื่นๆ แต่ก็ไม่ควรผลักริเพื่อลืมเสีย ถ้อยคำของประกาศกเป็นแนวทางที่สำคัญสำหรับคนต่างชาติ เพื่อชี้บอกว่ากฎของพระเจ้านั้นเป็นกฎหมายสูงสุด ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ แม้บริเวณประเทศรอบๆ อิสราเอล โอบาดีห์เป็นพยานว่าถ้อยคำของพระเจ้าเป็นสากล ที่ทำให้เกิดความรับผิดชอบและเชื่อถือได้

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน อบด. 1:10-14 ซึ่งบรรยายถึงเหตุการณ์ในระหว่างที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย สังเกตการใช้คำว่า “พี่น้อง” ที่มีอยู่ตลอดเรื่อง ท่านเคยมีประสบการณ์ความรู้สึกถึงการถูกทรยศจากญาติใกล้ชิดและเพื่อนสนิทบ้างไหม? และเรื่องนี้ได้บอกอะไรกับเราในสถานการณ์เช่นนั้น?

โยนาห์ (Jonah)

ตามธรรมเนียมหนังสือโยนาห์ถือว่าอยู่ในหมวดประกาศกน้อย มีคำถามจำนวนมากว่าหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือประกาศกหรือไม่ เราควรที่จะเข้าใจหนังสือเล่มนี้ในฐานะเรื่องราวที่มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ บรรดาผู้เชี่ยวชาญได้ค้นคว้าไม่พบว่าโยนาห์เป็นประกาศก มีชีวิตอยู่จริง หนังสือเล่มนี้ได้แสดงให้เห็นถึงเรื่องราวที่สมมติขึ้นอย่างมีคุณภาพ หลายตอนมีสาระที่ชวนขบขันเป็นแนวคิดทั้งหมดของประกาศกองค์หนึ่งที่ได้ขึ้นไปบนเรือเพื่อหลบหนีจากพระเจ้า จากนั้นเขาก็ได้ถูกโยนลงทะเล ถูกกลืนโดยปลาหมึก และท้ายที่สุดภารกิจเสร็จสิ้น ประชาชนชาวนี้นะเวห์พากันกลับใจ และพระเจ้าทรงเปลี่ยน

พระทัยไม่ลงโทษ เรื่องราวทั้งหมดนี้ทำให้ผู้ฟังซึ่งเป็นชาวยิวตั้งเดิมซาซัน โดยเรื่องราวได้ถูกนำมาเล่าซ้ำไปซ้ำมาครั้งแล้วครั้งเล่า

เราไม่สามารถทราบได้แน่นอนว่าหนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นในเวลาใด บางทีอาจจะเขียนขึ้นหลังการเนรเทศ แต่ก็ยังเป็นเพียงการศึกษาอย่างคร่าวๆ เรื่องราวเหล่านี้ได้ถูกเล่าอย่างกลมกลืน และมีลักษณะเป็นวรรณกรรม ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงเพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังได้รับการดลใจจากพระจิตเจ้าด้วยเช่นกัน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกโยนาห์
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด อาจจะเป็นโยนาห์บุตรอามิทัย ซึ่งเป็นประกาศกคนหนึ่ง
ช่วงเวลา	ไม่ทราบ อาจจะเป็นช่วงหลังการเนรเทศ ราว ๆ ศตวรรษที่ 5 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	<ul style="list-style-type: none">1:1-17 การหลบหนีพระเจ้าของโยนาห์2:1-10 การอธิษฐานขอความช่วยเหลือของโยนาห์3:1-10 การกลับใจของชาวNineveh4:1-11 การตอบของโยนาห์ และพระกรุณาของพระเจ้า
สาระสำคัญ	การสำนึกผิด หน้าที่ของประกาศกเป็นงานที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และพระเมตตาของพระเป็นเจ้าที่ทรงมีต่อทุกชนชาติ

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

แนวความคิดของเรื่องราวของโยนาห์เป็นเสมือนฉากเวทีเล็กๆ 4 ฉาก และแต่ละบทประกอบด้วย 1 ฉาก

ฉากที่หนึ่ง (บทที่ 1) แสดงให้เราเห็นถึงการที่โยนาห์หลบหนีให้พ้นจากพระดำรัสของพระเจ้าที่จะให้เขาไปประกาศให้ประชาชนชาวNinevehกลับใจ เราต้องระลึกเสมอว่าNinevehนั้นเป็นเมืองหลวงเก่าแก่ของอาณาจักรอัสซีเรีย ซึ่งเคยทำลายอาณาจักรเหนือของอิสราเอลในศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ. งานนี้ถือว่าเป็นงานที่เรียกร้องความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของประกาศกชาวยิวที่ต้องไปประกาศการกลับใจแก่ใจกลางกองทัพของศัตรู แต่พระเจ้ายิ่งได้ลงโทษประกาศกโยนาห์โดยการให้เขาตกอยู่ในท้องปลาใหญ่ (ไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นปลาวาฬ)

ฉากที่สอง (บทที่ 2) ระหว่างที่โยนาห์อยู่ในท้องปลาใหญ่ ท่านได้ภาวนาอ่อนน้อมจากใจให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือ พระเจ้าจึงบัญชาให้ปลานั้นสำรอกโยนาห์ไว้บนแผ่นดินแห้ง

ฉากที่สาม (บทที่ 3) สำหรับฉากนี้ก็แสดงให้เห็นว่าท้ายที่สุดโยนาห์ก็ได้ทำตามพระบัญชาของพระเจ้าที่ได้ตรัสกับท่าน ท่านได้ไปยังNineveh นครใหญ่ ป่าวร้องให้ชาวเมืองนั้นได้กลับใจ ทว่าทั้งเมืองได้พากันสวมผ้าแห่งการกลับใจ (กระสอบ) ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุด (กษัตริย์) จนถึงผู้น้อยที่สุด (รวมทั้งบรรดาสัตว์ต่าง ๆ ด้วย) จากการกลับใจนี้พระเจ้าจึงทรงเปลี่ยนพระทัยที่จะทำลายเมืองNineveh

ฉากสุดท้าย (บทที่ 4) ฉากสุดท้ายนี้ได้นำเราให้พบกับการเผชิญหน้ากันระหว่างพระยาห์เวห์กับโยนาห์อีกครั้ง โยนาห์แสดงความไม่พอใจอย่างยิ่งในพระกรณของพระยาห์เวห์ ท่านจึงได้ออกไปนั่งอยู่บนเนินเขา เพื่อรอคอยกำมะถันไฟใหญ่มาทำลายนครนีนะเวห์ แต่ท่านก็ต้องผิดหวัง พระยาห์เวห์ก็ทรงทำให้ความโกรธของท่านเบาบางลง และพระยาห์เวห์ก็ทรงเตือนท่านให้สำนึกว่า “ไม่สมควรหรือที่เราจะหวังเมืองนีนะเวห์นครใหญ่นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลี้ยงเป็นอันมากด้วย” (4:11)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เราอาจพบคำอธิบายที่หลากหลายจากเรื่องของโยนาห์ คำสอนพื้นฐาน คือ พระเมตตาของพระเป็นเจ้าไม่มีพรมแดน ความปรารถนาของเราที่จะเห็นถึงความยุติธรรมในการที่จะลงโทษคนชั่ว แต่ไม่สอดคล้องกับพระเมตตาของพระเป็นเจ้า หนังสือเล่มนี้เป็นเหมือนการไตร่ตรอง บทรำพึงที่น่าขบขำของความยากลำบากในการเป็นประกาศก ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ง่ายเลย บ่อยๆ ครั้งที่บรรดาประกาศกไม่ใช่บุคคลที่ดื้อดึงเสมอไปแต่จริงจังและเข้มงวด บรรดาประกาศกมักกล่าวถึงความตกต่ำในการถือพระบัญญัติของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประกาศถึงเรื่องการตัดสินของพระเจ้า ซึ่งเป็นปฏิปักษ์กับคนที่หยิ่งจองหอง แต่ท่านไม่สามารถหลบหนีจากการเรียกของพระเจ้าได้ ดั้งบทกวีของ Francis Thompson ที่ว่า “คนชั่วช้าของอาณาจักรสวรรค์” (The Hound of Heaven) พระองค์ได้ทรงเสด็จลงมาตามหาเราและทำให้เรานั้นกล้าที่จะเผชิญกับความอ่อนแอและความไม่มั่นคงในชีวิต ถ้าหากเราเข้าใจว่าหนังสือโยนาห์เป็นหนังสือที่เป็นเสมือนเรื่องเปรียบเทียบเราจะได้ค้นพบความสวยงาม ความร่าเริงอย่างล้นเหลือจากการรำพึง ไตร่ตรอง แม้แต่บุคคลที่ได้ชื่อว่าชั่วช้าเลวทรามก็อาจจะกลับมามีสติ และกลับใจในที่สุด

มีคาห์ (Micah)

ประกาศกมีคาห์เป็นประกาศกองค์สุดท้ายของประกาศกใหญ่ในศตวรรษที่ 8 ก.ค.ศ. ประกาศกมีคาห์มาจากครอบครัวสามัญชนของหมู่บ้านเล็กๆ เมืองโมเรเซท ประกาศกมีคาห์เป็นประกาศกในช่วงใกล้เคียงกับ อิสยาห์ และอาโมส ถ้อยคำของท่านกล่าวอย่างตรงไปตรงมาถึงบรรดาผู้มีอำนาจ ทั้งผู้นำทางการเมืองและทางศาสนา และถึงผู้ที่ประพฤติดีความยุติธรรม เยเรมีย์กล่าวถึงประกาศกมีคาห์ผู้ทำนายแก่กษัตริย์เฮเซคียาห์ว่าวันหนึ่งยูดาห์จะถูกทำลาย

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกมีคาห์
ผู้เขียน	มีคาห์แห่งโมเรเซท
ช่วงเวลา	ปี 725 ก.ค.ศ
โครงสร้าง	
1:1	บทนำ
1:2-5:15	คำทำนายครั้งแรกถึงความยุติธรรมและความรอดพ้น
6:1-7:17	คำทำนายครั้งที่สองถึงความยุติธรรมและความรอดพ้น
7:18-20	คำภาวนาถึงความซื่อสัตย์ของพระเจ้า
สาระสำคัญ	การตัดสินที่ยุติธรรม ความเชื่อของผู้รอดยพระเจ้า ความรักมั่นคงของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หลังจากคำนำสั้นๆ เกี่ยวกับประกาศกและช่วงเวลาของท่าน เนื้อหาของหนังสือประกาศกมีคาห์ได้แบ่งออกเป็นคำทำนายสองชุด (1:2-5:15; 6:1-7:17) ซึ่งเป็นสาระสำคัญที่มีความคล้ายคลึงกันมาก สลับกันระหว่างคำพิพากษาและความรอดพ้น ในทำนองเดียวกันประกาศกมีคาห์คร่ำครวญถึงความทุกข์ยากลำบากในความเจ็บป่วยของสังคมและประเทศชาติท่านอธิบายถึงความอยุติธรรมในการประกอบธุรกิจ และท่านต่อต้านการไว้วางใจในมนุษย์ เพราะว่าพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ ตรงกันข้ามท่านเชื่อพระเจ้าว่าพระองค์จะทำให้ชาวอิสราเอลและยูดาห์ได้รับชัยชนะต่อศัตรูของพวกเขา แม้ว่าชาวอัสซีเรียจะได้รับชัยชนะ (ดังที่ได้ปกครองเหนือชาวอิสราเอลสองสามปีหลังจากนั้น) จนกระทั่งพระเจ้าได้ยกประชากรขึ้นอีกครั้งและช่วยให้พวกเขารอดพ้น

ลักษณะหนึ่งของการคร่ำครวญของประกาศกมีคาห์ เป็นรูปแบบของการฟ้องร้องต่อการก่ออาชญากรรม พระเจ้าพอพระทัยที่จะประทับอยู่ในสิ่งสร้าง (ภูเขาและเนินเขา) นี่คือ รูปแบบการประพันธ์ของประกาศก เรียกว่า การร้องขอ (ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า “ริบ”) เป็นภาพที่กำลังเคลื่อนไหว

“โอ้ประชากรของเรา เราได้กระทำอะไรแก่เจ้า

เราได้ให้เจ้าอ่อนเพลียเมื่อใด จงตอบมา” (มคา 6:1-5)

หนังสือรวบรวมบทบัญญัติบทภาวนาต่อพระเจ้า (7:18-20) คำสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงซื่อสัตย์ และฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ไม่โกรธประชากรของพระองค์

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

วรรณกรรมของประกาศกมีข้อความที่สลับกันระหว่างการตัดสินและความรอดพ้นเหมือนกับอาโมส ประกาศกมีคาห์กังวลเกี่ยวกับสภาพสังคมที่อยุติธรรม (บทที่ 2 และ7) ในแสงสว่างแห่งสถานการณ์นี้ ประกาศกเป็นแบบอย่างให้เราในการตอบสนองพระประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นอะไรมากกว่าบุญที่ว่างเปล่า สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือความประพฤติที่ดี

มนุษย์เอ๋ย พระเจ้าทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี

และพระเจ้าทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า
นอกจากให้กระทำความยุติธรรมและรักสักการณา
และดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า

ท่านสามารถคิดถึงข้อความสั้นๆ เกี่ยวกับความรับผิดชอบด้านศีลธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ดีกว่าถ้อยคำของประกาศกมีคาห์หรือไม่

ข้อความที่มีความไพเราะมากข้อความหนึ่งของประกาศกมีคาห์ (4:1-4) และยังพบได้ใน(อิสยาห์ 2:2-4) ซึ่งเป็นข้อความที่เราคุ้นเคยเป็นอย่างดี ซึ่งกล่าวถึงการสถาปนาภูเขาของพระเจ้าขึ้นใหม่ เวลาแห่งสันติของประชาชาติทั่วสากล คำกล่าวเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกันซึ่งอาจทำให้เราสงสัยว่าประกาศกได้เลียนแบบคำพูดจากประกาศกอีกท่านหนึ่งหรือไม่ อย่างไรก็ตามคำทำนายของประกาศกยังคงให้ภาพลักษณ์ที่งดงามของโลกแห่งสันติภาพ

แบบฝึกปฏิบัติ(Exercise)

ให้อ่าน มคา. 4:1-4 อาศัยจินตนาการของท่านนึกถึงภาพของประกาศกในการพยายามสร้างสันติภาพในอนาคต ภาพนี้จะเป็นจริงได้หรือไม่?

ท่านสามารถทำในบทบาทใดเพื่อให้ภาพนี้เป็นความจริง ?

นาฮูม (Nahum)

นาฮูมเป็นประกาศกที่มีใจมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ท่านเป็นคนเดียวที่จดจ่อในการทำลายล้าง อัสซีเรียศัตรูของอิสราเอลและยูดาห์ ท่านเป็นประกาศกในช่วงปี 620 ก.ค.ศ. อาณาจักรอัสซีเรียถูกพระเจ้าทำลายและสิ่งที่นาฮูมประกาศสอนเป็นจริงในปี 612 ก.ค.ศ. เมื่อบาบิโลนยึดครองอัสซีเรีย

เราทราบเกี่ยวกับนาฮูม แห่งเอลโคซเพียงเล็กน้อยเท่านั้น หนังสือเริ่มด้วยปริศนาและภาพนิมิต (1:1) นาฮูมให้ความมั่นใจในคำพูดของท่านว่า พระเจ้าจะทรงแก้แค้นและเข้าต่อสู้กับอัสซีเรีย โดยมีเมืองนิเนเวห์เป็นสัญลักษณ์ดังกล่าว

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ ประกาศกนาฮูม

ผู้เขียน นาฮูม แห่งเอลโคซ

ช่วงเวลา ปี 620 ก.ค.ศ.

โครงสร้าง

1:1	บทนำ
1:2-11	คำประพันธ์การล้างแค้นของพระเจ้า
1:12-15	ความหวังของยูดาห์
2:1-3:19	อัสซีเรียถูกทำลาย

สาระสำคัญ พระเจ้าเป็นผู้ทำลายล้างต่อสู้กับพวกศัตรูแทนประชากรของพระองค์ที่ทรงเลือกสรร การล่มสลายของนิเนเวห์

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือนาฮูมออกเป็นสามส่วน

ส่วนแรก เป็นการเริ่มของหนังสือเป็นบทโคลงที่ใช้วิธีกลบทอักษรเริ่มต้นในแต่ละวลี (1:2-11) เป็นบทโคลงที่ไม่สมบูรณ์ที่กล่าวถึงพระเจ้าจะทรงเป็นผู้แก้แค้นแทนให้ แม้ว่าพระเจ้าจะทรงพิโรธว่า พระผู้สูงสุดจะทรงกระทำการแก้แค้นพวกศัตรูเพราะพระเจ้าทรงสรรพานุภาพ

ส่วนที่สอง (1:12-15) เป็นการพยากรณ์ถึงคำสัญญาที่ยูดาห์จะไม่ต้องกลัวศัตรูอีกต่อไป

ส่วนสุดท้าย (2:1-3:19) เป็นส่วนที่ขยายการพยากรณ์ที่ทำนายล่วงหน้าถึงการที่อัสซีเรียจะถูกทำลาย เป็นการบรรยายรายละเอียดที่ประกาศกถูกไล่ออกจากเมืองนิเนเวห์ (2:3-9; 3:2-3,13-15)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

อัสซีเรียเป็นอาณาจักรที่น่ากลัว โหดร้าย อ้ามहितที่สุดในสมัยก่อน และคำพูดต่อต้านที่รุนแรงของประกาศกที่มีต่อชาวอัสซีเรียเป็นสิ่งที่มีความหมายเพียงพอมืออัสซีเรียทำลายอิสราเอลในปี 721 ก.ค.ศ. เป็นความเจ็บปวดที่จดจำไว้นานถึงศตวรรษต่อมาเมื่ออัสซีเรียหมดอำนาจลง

เทววิทยาในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าคือผู้ที่กระทำการล้างแค้น และหมายถึงพระเจ้าผู้สูงสุดทรงทำการปกป้องประชากรที่ทรงเลือกสรร ผู้ล้างแค้นคือพระเจ้า (ไม่ใช่พวกเรา) เพราะการล้างแค้นของพระเจ้าเป็นข้อต่อของส่วนหนึ่งในพันธสัญญาที่มีต่อกัน ฉะนั้น เราเชื่อพระเจ้า “พระเจ้าแห่งการอิจฉาและการแก้แค้น” (1:2) เพื่อเป็นการยืนยันว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะปกป้องประชากรที่ทรงเลือกสรร

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน นอม. 1:2-5 มีการบรรยายถึงเหตุการณ์หรือความคิดเห็นตรงกันกับความเข้าใจของท่านที่มีต่อพระเจ้าเป็นอย่างไร?

ท่านสามารถพบภาพลักษณ์ในถ้อยคำเหล่านี้เพื่อประยุกต์ถึงพระเจ้าได้หรือไม่?

ฮีบากุก (Habakkuk)

ในหนังสือประกาศฮับากุก มีข้อความที่บอกเราว่าท่านเป็นประกาศกอยู่ 2 ครั้ง (1:1, 3:1) เรามีข้อมูลส่วนตัวของท่านประกาศกฮับากุกน้อยมาก เช่นเดียวกับประกาศกน้อยท่านอื่นๆ ของอิสราเอล ซึ่งเราไม่ค่อยรู้จักชีวประวัติของพวกเขา เราคิดว่าท่านประกาศกฮับากุกทำหน้าที่เป็นประกาศกก่อนการเนรเทศ ระหว่างปี 608 - 598 ก.ค.ศ. ในสมัยใกล้เคียงกับประกาศกนาฮูมและเศฟันยาห์ เผยพระวจนะต่อต้านอัสซีเรียโดยตรง ส่วนคำทำนายของฮับากุกมีลักษณะต่างๆ ไปมากกว่า จึงต่างจากประกาศกข้างต้นทั้งสองท่านนั้น ประกาศกฮับากุกประกาศพระวจนะให้กำลังใจประชากรของพระเป็นเจ้า ในยามที่ต้องเผชิญกับความสับสนผันผวนทางการเมือง และความทุกข์ยากที่ดูเหมือนจะเพิ่มมากขึ้นจนมีอาจจะทนทานอยู่ได้ ประกาศกจะให้ความหวังอยู่เสมอ ท่านประกาศพระวาจาในช่วงที่อัสซีเรียใกล้หมดอำนาจ และขณะที่บาบิโลนเริ่มมีอำนาจขึ้นมา (1:6) เนื้อหาที่ฮับากุกประกาศเป็นหลักนั้นเกี่ยวข้องกับคำถามที่ว่า “ทำไมพระเจ้าทรงอนุญาตให้ความชั่วร้ายเกิดขึ้น ในขณะที่ประชากรของพระองค์ต่างร้องทุกข์เพื่อขอความช่วยเหลือ”

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกฮับากุก
ผู้เขียน	ฮับากุก
ช่วงเวลา	ปี 608 - 598 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1	บทนำ
1:2-2:1	คำร้องต่อพระเจ้าของประกาศกฮับากุก
2:2-20	คำตอบจากพระเจ้า
3:1-19	คำอธิษฐานของประกาศกฮับากุก
สาระสำคัญ	ปัญหาเรื่องความชั่วร้าย อำนาจของพระเจ้า ความเชื่อในช่วงเวลาวิกฤตการณ์

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็น 3 ภาค หลังจากชื่อหนังสือ (1:1)

ภาคแรก เป็นคำร้องของประกาศกที่ทูลต่อพระเจ้า (1:2-2:1) ท่านเริ่มด้วยการคร่ำครวญแกมบ่นต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าใด และพระองค์มิได้ทรงฟังหรือข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์ว่า “ทารุณ พระเจ้าข้า” และพระองค์ก็ไม่ทรงช่วย” (1:2) พระองค์อยู่ไหนเมื่อเราต้องการพระองค์ พระเจ้าข้า? แต่ในตอนสุดท้ายของภาคนี้จบลงด้วยประโยคที่แสดงถึงการอดทนรอคอยด้วยความหวังกระหายว่า พระเจ้าจะตรัสตอบคำขอร้องของท่านว่าอย่างไร (2:1)

ภาคสอง ประกอบด้วยคำตอบรับจากพระเจ้า (2:2-20) พระองค์แสดงให้เห็นนิมิต เพื่อบอกแก่ประชาชน (2:3) คำแนะนำที่อยู่ในนิมิตเป็นคำแนะนำพื้นฐานในพระคัมภีร์ คือให้สัตย์มั่นคงในศีลธรรมและเป็นผู้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ภาคสาม เป็นคำอธิษฐานภาวนาของท่านประกาศก (3:1-19) ซึ่งเป็นบทเพลงอธิษฐานฉลองชัยชนะของพระยาห์เวห์ เป็นคำบอกทำนองที่ใช้ในการขับร้องระหว่างศาสนพิธีในพระวิหาร คลอเสียงไปกับเครื่องดนตรี (3:19) มีลักษณะบางส่วนคล้ายกับเพลงสดุดีบางบท บทภาวนานี้เียนยอพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพ ผู้ซึ่งควบคุมแม้แต่ความรุนแรงของธรรมชาติ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือฮีบากุก มีลักษณะค่อนข้างคล้ายคลึงกับวรรณกรรมปรีชาญาณของอิสราเอล ฮีบากุกมีคำถามเหมือนกับผู้มีปรีชาญาณว่า ทำไมพระเจ้าอนุญาตให้มีความชั่วร้ายเกิดขึ้นและเหตุใดผู้ชอบธรรมจึงได้รับความทุกข์ทั้งที่เป็นผู้ชอบธรรม ท่านประกาศกร้องทูลว่า “คนอธรรมล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ดังนั้น ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาสน์” (1:4) คำอธิษฐานภาวนาของฮาบากุกแสดงให้เห็นว่า ท่านประกาศกยอมศิโรราบต่อความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แม้ว่าเราไม่สามารถเข้าใจพระประสงค์ของพระองค์ในตอนสุดท้ายของหนังสือ ท่านประกาศกกล่าวยืนยันให้ยืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ (3:17-19) นักบุญเปาโลนำเอาความคิดดังกล่าวของประกาศกฮาบากุกใส่ไว้ในจดหมายของท่าน (2:4) และพัฒนาความเข้าใจเรื่องการทำให้อาสาเป็นผู้ชอบธรรมโดยอาศัยความเชื่อ (รม 1:17)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ฮบก. 3:17-19 มีวิธีการใดจึงจะให้คำอธิษฐานภาวนาของท่านประกาศกฮีบากุกเข้าถึงแก่นแท้ของธรรมชาติของความเชื่อของเราได้?

เศฟันยาห์ (Zephaniah)

เศฟันยาห์ บุตรของคูซี เป็นประกาศกเล็กอีกท่านหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักน้อยมาก ท่านเผยพระวจนะของพระเจ้าในอาณาจักรยูดาห์ ประมาณปี 640-622 ก.ค.ศ. ซึ่งเป็นช่วงที่อาณาจักรอัสซีเรียอยู่ในยุคเสื่อมโทรม

โดยการรำลึกถึงถ้อยคำของอาโมส เศฟันยาห์ได้พูดถึง “วันอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” อยู่ใกล้แล้ว เมื่อพระเจ้าจะทรงทำการพิพากษา(1:7,14) เศฟันยาห์มีชีวิตอยู่ในสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์ซึ่งเป็นผู้ที่ทำ

การปฏิรูปศาสนา ทำลายการนมัสการพระเท็จเทียมที่กำลังจะเข้ามาในอาณาจักรยูดาห์ เศฟันยาห์
 ประณามผู้ที่นมัสการพระเท็จเทียมเหล่านั้นเช่นกัน (1:4-6)

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกเศฟันยาห์
ผู้เขียน	เศฟันยาห์ บุตรของคูซี
ช่วงเวลา	ประมาณปี 640-622 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1	บทนำ
1:2-18	การพิพากษาต่อยูดาห์
2:1-3:7	การพิพากษาต่อศัตรูของอิสราเอล และเยรูซาเล็ม
3:8-20	การชำระชนชาติและความชื่นชมยินดีของการฟื้นฟูประชากรเลือกสรร
สาระสำคัญ	
	วันอันยิ่งใหญ่ของการพิพากษาของพระเจ้า ความชื่นชมยินดีในพระเมตตาของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยคำพยากรณ์ที่มุ่งเน้นไปที่อาณาจักรยูดาห์ และบรรดาศัตรูของยูดาห์
 หลังจากบทนำ ในส่วนแรก เป็นการประณามถึงการประกอบพิธีนมัสการพระเท็จเทียมซึ่งทำให้ประชากร
 เห็นห่างจากพระเจ้า และเตือนให้รู้ว่วันพิพากษาใกล้มาถึงแล้ว ในส่วนที่สอง มุ่งไปที่ผู้ที่คุกคามชาติ
 อิสราเอลในอดีต เขาเหล่านั้นจะได้รับการพิพากษา โดยประกาศกได้สรุปถึงกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกคุกคาม
 นั้นมีสาเหตุมาจาก

เธอไม่ยอมฟังเสียงใดๆ และไม่ยอมรับการเตือนใดๆ

เธอไม่วางใจในพระเจ้า และเธอไม่เข้ามาใกล้พระเจ้าของเธอ (3:2)

ในส่วนสุดท้ายมีลักษณะเป็นการบันทึกอย่างชัดเจน การลงโทษของชนชาติจะถูกยกไป โดย
 อาศัยการนำของประกาศก ที่ประกาศบทเพลงแห่งความชื่นชมยินดี เมื่อพระเจ้าจะทรงรื้อฟื้น
 ความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับชนชาติที่ได้รับเลือกสรรอีกครั้งหนึ่ง

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ถึงแม้ว่า เศฟันยาห์จะไม่ได้เป็นผู้ประกาศในฐานะประกาศกใหญ่ หนังสือเล่มนี้ได้พิสูจน์ถึงการ
 ดลใจในประวัติศาสตร์ ตอนที่มิชเชอเสียงในเรื่องการพิพากษา ซึ่งในการแปลฉบับภาษาลาติน ที่ว่า “Dies
 irae, dies illa” ได้เป็นแรงบันดาลใจให้ Mozart ประพันธ์บทเพลงที่มีความสง่างาม โดยมีชื่อที่เหมือนกับ
 บท เรควีแอม (requiem) แสดงให้เห็นถึงความตึงเครียดระหว่างวันอันน่าหวาดกลัวของการพิพากษาที่
 กำลังมาถึง และคำสัญญาชัดเจน ที่จะนำมาสู่การไตร่ตรองทั้งผู้ตีความศาสนายิว และศาสนาคริสต์ ทั้ง
 สองตั้งอยู่ในส่วนของข้อความของพระเจ้า ถ้อยคำของเศฟันยาห์เองได้อธิบายอย่างน่าเกรงขามว่า

“วันนั้น วันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์ใจและวันระทม
เป็นวันพินาศและวันเรศร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม
เป็นวันที่มีเมฆและความมืดทึบ เป็นวันที่มีเสียงเขาสัตว์ และ
วันโห่ร้องต่อเมืองทั้งหลายที่มีสันปรากการและต่อป้อมสูง” (1:15-16)

“โอ บุตรแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอ๋ย จงโห่ร้องเถิด
จงเปรมปรีและลิงโลดด้วยเต็มใจของเจ้า เถิดนะ บุตรีแห่งเยรูซาเล็ม
พระเจ้าทรงเลิกการพิพากษาลงโทษเจ้าแล้ว
พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว
กษัตริย์แห่งอิสราเอลคือ พระเจ้า ทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า
เจ้าจะไม่กลัวภัยพิบัติอีกต่อไป” (3:14-15)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน สพย. 3:11-13 ข้อความนี้กล่าวถึงการถ่อมตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ความถ่อมตนมีความสัมพันธ์อย่างไรกับบาปของอิสราเอลในการนับถือพระเท็จเทียม?
ท่านเห็นความเกี่ยวข้องกับชีวิตของท่านหรือไม่?

ฮักกัย (Haggai)

ไม่บ่อยครั้งนักที่เราจะทราบวันเวลาที่ชัดเจนเมื่อศึกษาพระคัมภีร์ เหมือนในหนังสือของ
ประกาศกฮักกัย ฮักกัยเป็นประกาศกในช่วงเวลาถัดจากการเนรเทศในวันที่ 28 สิงหาคม ถึงวันที่ 19
ธันวาคม ปี 520 ก.ค.ศ. เราทราบวันเวลาที่ชัดเจนได้อย่างไร

ความจริงทางประวัติศาสตร์ก็คือ หลังจากกษัตริย์แห่งเปอร์เซียและผู้สืบตำแหน่งแทนได้
อนุญาตให้ชาวยิวกลับมายังบ้านเมืองของตนได้อย่างอิสระ ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาของประกาศกฮักกัย
ผู้นำชาวยิวในขณะนั้นมีศูนย์กลางอยู่ 2 รูปแบบ คือ ผู้ว่าราชการชื่อว่า เศรุบาเบล และมหาสมณะที่ชื่อ

ว่า โยชูวา คำตักเตือนของประกาศกมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่พวกเขาโดยตรง แต่ยังมีหมายถึงกลุ่มของชาวยิวที่อยู่ในเมืองยูดาห์อีกด้วย

คำทำนายของประกาศกฮักกัยเกี่ยวข้องกับความจริงสองประการคือ

ประการที่ 1 การกระตุ้นให้กลุ่มแรกที่กลับมาจากการเนรเทศมีความหวังในคำทำนาย โดยมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ซึ่งชาวเปอร์เซียได้ช่วยเหลือในทางการเงิน และบำรุงน้ำใจพวกเขาอย่างอิสระ แต่ความท้าทายก็คือ การเผชิญหน้าเมื่อครั้งถูกเนรเทศ เมื่อเขากลับมาอยู่ที่บ้านใหญ่โตของเขา แต่เมืองและพระวิหารอยู่ในสภาพปรักหักพังไม่มีใครสนใจ อาชีพของพวกเขาจะได้รับการดลบันดาลให้ดีขึ้นจากสิ่งที่เป็นอยู่ในขณะนี้ พระวจนะของพระเจ้ามาถึงฮักกัยว่า สิ่งแรกที่ต้องทำก็คือการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่เป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้ทุกอย่างสมบูรณ์

ประการที่ 2 การตักเตือนให้บรรดาผู้นำทั้งหลายและประชาชนอย่าได้ละทิ้งพระเป็นเจ้า ถ้าต้องการให้พระเจ้าอวยพร พระเจ้าจะบันดาลให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองเหมือนแต่ก่อน (2:5) แต่ประชาชนทั้งหลายจะต้องซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกฮักกัย
ผู้เขียน	ฮักกัย
ช่วงเวลา	วันที่ 28 สิงหาคม ถึง วันที่ 19 ธันวาคม ปีที่ 520 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-2:9	การฟื้นฟูพระวิหารขึ้นใหม่
2:10-19	คำตักเตือนและพันธสัญญา
2:20-23	คำสัญญาต่อเศรุบาเบล
สาระสำคัญ	จงมีความหวังในพระเจ้า การบูรณะพระวิหาร

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งเนื้อหาในหนังสือออกเป็นสามตอน

ตอนที่หนึ่ง (1:1-2:9) อูทิตีให้กับงานสร้างพระวิหาร คำของประกาศกฮักกัยซึ่งเรารู้กันเคยที่ได้ต่อว่าชาวยิวในสมัยของท่าน “เจ้ากินแต่เจ้าจะไม่อิ่ม เจ้าดื่มแต่เจ้าจะไม่หายอยาก...”(1:6) ปัญหาอยู่ที่ว่าประชาชนมัวแต่สร้างบ้านของตัวเองมากกว่าที่จะสร้างพระวิหาร พวกเขาสนใจแต่ความเป็นอยู่ของพวกเขาเองแต่ไม่ได้สนใจพระเจ้า ประกาศกฮักกัยได้เรียกประชาชนมาสำหรับทำงานนี้ พระเจ้าตรัสว่าสงราศีของพระนิเวศหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิม เราจะทำให้เกิดความสมบูรณ์ในสถานที่นี้ (2:9)

ตอนที่สอง (2:10-19) เป็นการตำหนิประชาชนที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าไม่รักษาพันธสัญญา แต่พระเจ้าก็ได้ทรงเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับการกลับมาของพวกเขา

ตอนสุดท้าย (2:20-23) เป็นถ้อยคำของพระเจ้าที่ประทานให้แก่เศรุบาเบลผู้ว่าราชการของเมืองยูดาห์ ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกสรรท่าน เพื่อมาทำงานของพระเจ้า เขาจะต้องไว้วางใจในพระเจ้า

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ถ้อยคำของประกาศกฮักกัยเป็นถ้อยคำที่เข้าใจได้ง่าย เราถูกชักจูงให้ไขว่ไขวในความเชื่อได้อย่างง่ายดายในทุกยุคทุกสมัย การไม่มีพระเป็นเจ้าเป็นจุดศูนย์กลางในการดำเนินชีวิต จนลืมนึกไปว่าพระเป็นเจ้าเป็นอันดับแรกในชีวิตของเรา เราสามารถจินตนาการได้อย่างดีว่า หลังจากที่กลับจากการเนรเทศ ชาวยิวได้พยายามสร้างบ้านเรือนของตนหลังจากที่ถูกทำลายลงโดยพวกบาบิโลน ประกาศกฮักกัยตักเตือนให้ชาวยิวมีความหวังในพระเจ้า และพระเจ้าควรที่จะเป็นสิ่งที่อยู่ในจิตใจของพวกเขาในทุกๆ เหตุการณ์ของชีวิตและในทุกๆ ที่ที่เขาอยู่ มหาสมณะและประชาชนทั้งหลายเอ๋ย จงละทิ้งความโศกเศร้าของท่าน แต่จงมีความกล้าหาญเถิด (2:4)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ฮกก. 1:2-6 พระเจ้าจะเป็นความต้องการแรกในชีวิตของท่านได้อย่างไร?

เศคาริยาห์ (Zechariah)

เศคาริยาห์เป็นประกาศกร่วมสมัยกับประกาศกฮักกัย มีสภาพแวดล้อมทางประวัติศาสตร์เหมือนกัน เศคาริยาห์ประกาศในช่วงหลังเนรเทศเมื่อยูดาห์กำลังฟื้นฟูโดยคำอนุญาตของพระเจ้ากรุงเปอร์เซีย คำพยากรณ์ของประกาศกเศคาริยาห์เป็นภาพนิมิตและมีสัญลักษณ์ซึ่งแตกต่างจากประกาศกฮักกัย

หนังสือประกาศกเศคาริยาห์เป็นการรวบรวมผลงานสองฉบับเข้าไว้ด้วยกัน อันประกอบไปด้วยถ้อยคำของประกาศกเศคาริยาห์และผลงานของผู้เขียนนิรนาม โดยในฉบับแรก (บทที่ 1-8) เศคาริยาห์เป็นผู้เขียน และฉบับที่สอง (บทที่ 9-14) เป็นผลงานของอีกท่านหนึ่ง นักวิชาการส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าส่วนที่สองนั้นมีเนื้อหาและรูปแบบวรรณกรรมที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยเรียกว่าเป็น “เศคาริยาห์ที่สอง”

ตารางแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่าง

บทที่ 1-8	บทที่ 9-14
เป็นการเขียนแบบร้อยแก้ว	เป็นการเขียนแบบร้อยกรอง, บทกวี
เขียนในลักษณะเป็นภาพนิมิต	ไม่มีภาพนิมิตและเข้าใจได้ง่าย
กล่าวถึงการสร้างวิหารใหม่	การสร้างวิหารไม่ใช่ประเด็นหลัก
มีความหวังในราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด	ไม่กล่าวถึงราชกษัตริย์กษัตริย์ดาวิดเลย
กล่าวถึงเศรบบาเบล	ไม่กล่าวถึงเศรบบาเบลเลย
กรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง	ยูดาห์ทั้งหมดเป็นศูนย์กลาง

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกเศคาริยาห์
ผู้เขียน	เศคาริยาห์ บุตรของเบเรคิยาห์
ช่วงเวลา	ปี 520 -518 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-8:23	ภาพนิมิตของการสร้างวิหารใหม่
9:1-11:17	คำทำนายเรื่องการตัดสินและนายชุมพาบาล
12:1-14:21	คำทำนายเรื่องชัยชนะ
สาระสำคัญ	การสร้างวิหารใหม่ การตัดสินศัตรูของอิสราเอล นายชุมพาบาลที่แท้และเท็จเทียม

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งเนื้อหาของหนังสือประกาศกเศคาริยาห์ออกเป็น 3 ภาค ดังนี้

ภาคหนึ่ง (บทที่ 1-8) กล่าวถึงภาพนิมิตแปดประการ และแทรกด้วยถ้อยคำและคำทำนายต่างๆ ภาพนิมิตเป็นสัญลักษณ์ถึงการก่อตั้งของนครเยรูซาเล็มและพระวิหารใหม่เช่น ภาพนิมิตของชายคนหนึ่งพร้อมกับเชือกวัด (2:1-5) ซึ่งหมายถึงความกว้างยาวของพระวิหารเยรูซาเล็มที่จะสร้างขึ้นใหม่เช่นเดียวกับภาพนิมิตเห็นต้นมะกอก (4:11-14) หมายถึงบุคคลสองคนที่ได้รับการเจิมด้วยน้ำมัน (เศรบบาเบล และ โยชูวา บุโรหิต) ทั้งสอง ท่านนี้จะดูแลการบูรณะนครเยรูซาเล็ม

ภาคสอง (บทที่ 9-14) เต็มไปด้วยคำทำนายและถ้อยคำของประกาศกที่ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่นำมาใช้หมายถึงพระเยซูเจ้า และกล่าวถึงการเสด็จมาของกษัตริย์ผู้ไถ่กู้ที่มีใจสุภาพ และทำนายถึงบุคคลผู้ซึ่งจะเป็นนายชุมพาบาลที่แท้จริงของประชากร (11:14-17) แต่ว่านายชุมพาบาลนั้นจะถูกฆ่าตาย คำ

พยากรณ์เป็นภาพความหวัง และคริสตชนเห็นว่าสำเร็จลุล่วงไปในพระคริสตเจ้า ชาวยิวที่กลับมาจากกรรณเทศเข้าใจว่าหมายถึงคำสัญญาของพระเจ้าที่ฟื้นฟูเขาและเอาใจใส่พวกเขา

ภาคสาม (12:1-14:21) กล่าวถึงชัยชนะของพระเจ้า ในวันสุดท้ายชาวอิสราเอลจะมีชัยชนะและศัตรูทั้งหลายจะพ่ายแพ้ไป

ลักษณะของหนังสือประกาศกเศคาริยาห์มีวิธีการเขียนที่แตกต่างจากวรรณกรรมประกาศกทั่วไป ภาพนิมิต สัญลักษณ์ ซึ่งใกล้เคียงกับวรรณกรรมวิวรรณ์ อันเป็นวรรณกรรมแห่งความหวังของผู้ถูกกรรณเทศและสิ้นหวัง

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือประกาศกเศคาริยาห์ นำเสนอ 2 ประเด็นที่รวมเข้าด้วยกัน คือ ความหวังและคำเตือนอย่างรุนแรง ซึ่งเป็นคำพูดที่ทำให้กำลังใจว่า อีกไม่นานก็จะหลุดพ้นจากการกรรณเทศ (2:6-13) รวมทั้งตำหนิประชาชนที่ไม่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นเหตุของการพ่ายแพ้ต่อบาบิโลน (7:8-14) การที่อธิบายเป็นสัญลักษณ์หรือภาพนิมิต ทำให้ยากต่อการตีความ แต่ก็เป็นอย่างดีที่พระเจ้าจะฟื้นฟูนครเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และภาคที่สอง ก็ให้ความหวังว่าสักวันหนึ่ง (13:2), (14:1) พระเจ้าจะมีชัยชนะเหนือความชั่ว แม้หนังสือทั้งสองภาคนี้เขียนด้วยประกาศกสองท่าน และในสองช่วงเวลาที่แตกต่างกัน แต่ก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันที่ความวางใจในพระพยานภาพของพระเจ้า

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ศคย. 5:1-4 ท่านคิดว่ามันหนังสือพระคัมภีร์หมายถึงอะไร?

ท่านคิดว่าหมายถึงเครื่องหมายของการตัดสินหรือเครื่องหมายแห่งความหวัง?

มาลาคี (Malachi)

หนังสือประกาศกมาลาคีเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของ “หนังสือประกาศกน้อย 12 องค์”และยังเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูด้วย ชื่อหนังสือแสดงถึงการทำหน้าที่ ภาษาฮีบรู คำว่า “Malachi” หมายถึง “ผู้ส่งสารของเรา” อาจจะเป็นตัวแทนของความเข้าใจ ที่ว่าหนังสืออยู่ในธรรมเนียมประเพณีของผู้ส่งสารของพระเจ้า (ประกาศก)

เป็นการยากที่จะระบุเวลาประพันธ์ของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเริ่มในช่วงเวลาการอพยพจากบาบิโลน หลังจากการฟื้นฟูพระวิหารได้มีการบูชาพระเจ้าอย่างผิดๆ เป็นช่วงสุดท้ายของพันธสัญญาเดิมซึ่งกลายเป็นข้อมูลสำคัญต่อนักพระคัมภีร์ โดยได้เขียนไว้ในตอนสุดท้ายอย่างมีความหวัง “ดูเถิด! เราจะส่งประกาศกเอลียาห์ มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเจ้าคือวันที่ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัว...ตั้งนั้นหาไม่ เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง” (4:5-6) ตามที่ (2พงษ 2:11) เอลียาห์ได้ขึ้นสวรรค์โดยรถม้าเพลิงและหวังว่าความรุ่งโรจน์ของท่านจะกลับมาและค่อยๆ พัฒนาขึ้นในศาสนายิว ต่อมานักพระคัมภีร์ได้บันทึกไว้อย่างมีความหวังในหนังสือประกาศกมาลาคี ดังนั้นคำสุดท้ายในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ไม่มีใครได้รับการพิพากษา (ดู 4:1-4) เป็นการรอดคอยการกลับมาของประกาศกเอลียาห์ จึงถูกหยิบยกขึ้นมาในพันธสัญญาใหม่ด้วยการกล่าวถึง **ผู้เตรียมการทางของพระเยซูเจ้า นั่นคือความคาดหวังในประกาศกเอลียาห์**

แน่นอนทีเดียวในพระคัมภีร์ของชาวคริสต์ ได้กล่าวถึงผู้มาก่อนพระเยซูเจ้า คือ นักบุญยอห์น บัปติสต์ ซึ่งเหมือนกับประกาศกเอลียาห์ ดังนั้นสิ่งที่ได้ยินในการบันทึกครั้งสุดท้ายในพันธสัญญาเดิมคือ การจะปรากฏมาอีกครั้งในพันธสัญญาใหม่

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ประกาศกมาลาคี
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด อาจจะถูกเขียนขึ้นภายหลังการอพยพ
ช่วงเวลา	ไม่ทราบแน่ชัด
โครงสร้าง	
1: 1-2:17	ความไม่รับผิดชอบของบรรดาปุโรหิตและชนชาติอิสราเอล
3:1-4:4	พันธสัญญาของผู้ส่งสารและวันพิพากษา
4:5-6	เอลียาห์จะกลับมา
สาระสำคัญ	การบูชาที่แท้จริง การมาของวันพิพากษา ความรับผิดของบรรดาผู้นำสมณะ เอลียาห์จะกลับมา

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

ส่วนแรกของหนังสือประกาศกมาลาคีเริ่มต้นด้วยคำพูดที่หนักแน่นของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “เราได้รับเจ้าทั้งหลาย” (1:2) ทันทีนั้นความผิดหวังในบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกก็ได้กลับมาอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาลาคีได้ประณามพฤติกรรมที่ไม่รับผิดชอบของบรรดาปุโรหิต (1:6-2:9)

ส่วนที่สอง (3:1-4:4) เป็นพันธสัญญาที่พระเจ้าจะมาในการพิพากษา มาลาคีได้กล่าวโทษถึงความไม่เอาไหนของประชาชน ที่ไม่ใช่ชีวิตตามคำสั่งสอนของประกาศก การเอาใจใส่ลูกกำพร้า หมิงหม้าย ผู้ถูกข่มเหงและคนแปลกหน้า มาลาคียังคงเรียกร้องให้ประชาชนกลับใจ “เจ้าจงกลับมาหาเราและเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย” พระเจ้าตรัสดังนี้ (3:7)

ส่วนที่สาม เป็นเสียงตักเตือนของการพิพากษาที่มีได้ลดน้อยลง แต่ผู้เขียนก็ทำให้นุ่มนวลลงโดยการเพิ่มเติมเรื่องการกลับมาอีกครั้งของประกาศกเอลียาห์ (4:5-6)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ข้อสังเกตสองประการที่เด่นชัดเกี่ยวกับหนังสือประกาศกมาลาคี ประการแรกคือการกล่าวโทษบรรดาสมณะซึ่งเป็นผู้นำในช่วงเวลานั้น โดยเฉพาะบรรดาปุโรหิต แม้ว่าพระเจ้าทรงให้ฟื้นฟูพระวิหารและการถวายเครื่องเผาบูชา ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญของบรรดาปุโรหิตที่ไม่ได้กระทำการอย่างสมบูรณ์และซื่อสัตย์ ผู้ที่เป็นที่น่าเคารพมากที่สุดกลับเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้น้อยที่สุด “โอ บางคนในท่ามกลางพวกท่านจะปิดประตูพระวิหาร ดังนั้นพวกท่านจะไม่ได้จุดไฟในพระแท่นของเรา” (2:10)

ประการที่สอง คือ ความต้องการความซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา มาลาคีย์ได้พูดถึงการแต่งงานและการหย่าร้าง (2:14-16) ซึ่งเหมือนกับความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ ประกาศกได้เตือนประชาชนไม่ให้ละทิ้งความเชื่อในพระเจ้า

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน มลค. 3:5-10 คำว่า “Rob God” หมายถึงอะไร?

ท่านจะสามารถยกตัวอย่างถึงคนในยุคปัจจุบันว่าทำอย่างไร?

เพลงคร่ำครวญ (Lamentations)

หนังสือเพลงคร่ำครวญเป็นชื่อที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เป็นหนังสือที่รวบรวมบทกวีนิพนธ์ที่มีลักษณะคร่ำครวญถึงชะตากรรมอันเลวร้าย ซึ่งเกิดขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็มในช่วงเวลาของการถูกเนรเทศ ตามธรรมเนียมได้ถูกจัดไว้ในหมวดหนังสือประกาศก ซึ่งมีรูปแบบคล้ายกับบทเพลงสดุดีบางบท ความหมายของการคร่ำครวญของเรากับความหมายของพระคัมภีร์นั้นต่างกัน เรามีแนวโน้มใช้ในความหมายของการบ่นว่า ร้องทุกข์ เราคร่ำครวญ ร้องให้ต่อชะตากรรม บ่นว่าต่อความโชคร้ายของเรา ต่อว่าอย่างไรก็ควรเคืองในการเป็นเหยื่อแห่งชะตากรรมอันเลวร้าย

ในพระคัมภีร์ การคร่ำครวญไม่ใช่การร้องทุกข์เท่านั้น แต่เป็นการกระทำของความเชื่อ ซึ่งประชากรได้แสดงออกจากใจของพวกเขาต่อพระเจ้า และวอนขอพระเมตตาจากพระองค์ การคร่ำครวญไม่ใช่การกล่าวถึงชะตากรรมอันเลวร้าย แต่ได้วางใจในพระหัตถ์ของพระเจ้าและสรุปด้วยการสรรเสริญความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระปรีชาญาณ พระฤทธานุภาพ ซึ่งอยู่เหนือความสามารถที่จะรับรู้ได้ของมนุษย์ ผู้เขียนและเวลาในการเขียนของหนังสือเพลงคร่ำครวญนั้นไม่สามารถรู้ได้ แม้จะมีบางท่านยกให้เป็นผลงานของเยเรมีย์ก็ตาม

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	เพลงคร่ำครวญ
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด ตามธรรมเนียมเชื่อว่าเป็นผลงานของเยเรมีย์ โดยการเขียนของบารุค
ช่วงเวลา	ศตวรรษที่ 6 ก.ค.ศ. หลังการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม
โครงสร้าง	
1:1-2:22	คร่ำครวญถึงชะตากรรมของกรุงเยรูซาเล็ม
3:1-4:22	ความมั่นคงตลอดนิรันดรของพระเจ้า
5:1-22	การอ้อนวอนขอพระเมตตา
สาระสำคัญ	การลงโทษที่เป็นธรรมสำหรับบาป การคร่ำครวญและการวอนขอพระเมตตา ความซื่อสัตย์มั่นคงของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

หนังสือบทกวีนี้ประกอบด้วยการบรรยายที่ยืดยาวถึงความทุกข์ยากต่าง ๆ ที่ประชากรทนทุกข์ขณะที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและต้องถูกเนรเทศ ซึ่งสามารถแบ่งหนังสือออกเป็นสามส่วน ดังนี้

ส่วนแรก (1:1-2:22) บรรยายถึงสภาพที่เลวร้ายของชีวิตขณะถูกเนรเทศ และสรุปด้วยการแนะนำไม่ให้หยุดที่จะถวายความรู้สึกต่าง ๆ แต่พระเจ้า

“จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลพระเจ้าว่า โอ กำแพงของธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงหลั่งน้ำตาให้ไหลอาบทั้งกลางวันและกลางคืนดูจน้ำในลำธาร เจ้าอย่าได้หยุดหย่อนเลย อย่าให้น้ำตาแห่งจากลูกตาเลย” (2:18)

ส่วนที่สอง (3:1-4:22) เปลี่ยนมุมมองออกไป แม้จะมีความทุกข์ยากอยู่มากในจิตใจของผู้คร่ำครวญ อย่างไรก็ตามความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้ายังฉายแสงอย่างชัดเจน (ตัวอย่างเช่น 3:22-24) แม้ในท่ามกลางความทุกข์ยากลำบาก คำภาวนาแห่งการสรรเสริญพระเจ้ายังคงออกจากริมฝีปากของผู้ที่อดทน

ส่วนที่สาม (5:1-22) เป็นการวอนขอพระเมตตา ชวนให้รำลึกถึงบทเพลงสดุดีแห่งการคร่ำครวญ “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ ดูเถิด ขอทรงพิจารณาความอดสูของข้าพระองค์” (5:1) ผู้คร่ำครวญได้บรรยายต่อไปถึงสภาพที่เลวร้าย พร้อมกับการอ้อนวอนในตอนท้าย ขอให้ทรงฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิมหากพระองค์ไม่ทรงละทิ้งประชากรของพระองค์

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ได้บรรยายถึงสถานการณ์ของกรุงเยรูซาเล็มอย่างสะเทือนอารมณ์ “กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างว้างอยู่ได้หนอ” (1:1) ชาวยิวต้องทนทุกข์อย่างหนักในชีวิตเป็นเวลานานต่อการเบียดเบียน ประวัติศาสตร์ที่น่าเศร้านี้ได้ขยายออกจากแนวคิดต่อต้านยิวไปถึงความโหดร้ายในกา

การชนฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง (ชาวยิวเรียกว่า Shoah) หนังสือเพลงคร่ำครวญบันทึกเป็นหลักฐานถึงความทุกข์ทรมานของประชากรท่ามกลางสงคราม

ถ้าเราไม่สามารถเข้าถึงประเด็นความเจ็บปวดของการเบียดเบียนในชั้นที่หนักหนาเช่นนี้ ในระดับส่วนตัว หลายคนรู้ถึงความเจ็บปวดของการสูญเสีย ความกดดัน ความกังวล หรือความเจ็บป่วย หลายคนเคยพบว่าตนเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ได้แต่เพียงร้องออกมาว่า “พระเจ้าข้า เหตุใดต้องเกิดกับข้าพเจ้า พระองค์หลงลืมข้าพระองค์แล้วหรือ” เพื่อจะเข้าถึงโลกของความทุกข์ระทม ก็ต้องสามารถรู้สึกถึงความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน ไม่ใช่การปฏิเสธและไม่ใช้การหลงชอบที่จะทรมานตน ความเศร้าโศกที่แท้จริงอยู่บนพื้นฐานของการรู้คุณค่าในส่วนบุคคลของความทุกข์ทรมานของมนุษย์ที่ไม่หลงผิดหรือพรางไปจากความเชื่อในพระเจ้า

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน พคค. 5:19-22 ท่านสามารถพรรณาร้อยของความเชื่อของผู้พูดข้อความตอนนี้หรือไม่?

ท่านสามารถพอใจของท่านให้แก่พระเจ้าในช่วงเวลาแห่งความยุ่งยากในวิธีที่แสดงออกว่าท่านยังคงเชื่อมั่นในพระเจ้าได้หรือไม่ ท่านคิดว่า การปฏิบัติตามเรื่องนี้ง่ายหรือไม่?

บาร์ค

บาร์คเป็นเลขานุการของประกาศกเยเรมีย์ เลขานุการได้รับการฝึกฝนให้มีความเชี่ยวชาญในด้านการอ่านและการเขียน ประกาศกหลายท่านได้จ้างเลขานุการเพื่อบันทึกคำพยากรณ์ต่าง ๆ หนังสือบาร์คเขียนขึ้นโดยนิรนามหรือเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่ชาวยิวถูกเนรเทศในกรุงบาบิโลน เป็นหนึ่งในหนังสือชุดข้อเขียนแนวผสมผสาน ที่กำหนดขึ้นมาในสมัยหลัง ดูเหมือนว่าหนังสือเล่มนี้จะเขียนในสมัยเดียวกับมัดคาบี ระหว่าง ปี 200-60 ก.ค.ศ.

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	หนังสือบาร์ค
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่สันนิษฐานว่า เป็นผลงานของบาร์ค บุตรของเนริยาห์ เลขานุการและผู้ร่วมงานกับเยเรมีย์
ช่วงเวลา	ประมาณ ปี 200 – 60 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง :	
1:1-3:8	คำชี้แจงของการเนรเทศ
3:9-4:4	บทประพันธ์สรรเสริญปรีชาญาณ
4:5-5:9	บทประพันธ์การปลอบโยนและความหวัง
6:1-7:3	จดหมายของเยเรมีย์
สาระสำคัญ	การลงโทษที่ยุติธรรม ความทุกข์ทรมาน ปรีชาญาณแท้ ความหวัง

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

โครงสร้างของหนังสือบารุค แบ่งออกเป็น 4 ภาค ดังนี้

ภาคที่หนึ่ง เป็นร้อยแก้วที่กล่าวถึงม้วนหนังสือที่ใช้อ่านในระหว่างการถูกเนรเทศของชาวยิวที่กรุงบาบิโลน และส่งม้วนหนังสือนี้มาที่กรุงเยรูซาเล็มสำหรับอ่านในการประชุมประกอบพิธีกรรม (1:3-3:8) หนังสือยังบรรจุจดหมายที่เขียนถึงชาวยิวที่เหลืออยู่และอพยพกลับมากรุงเยรูซาเล็ม เนื้อหาพูดถึงความหายนะของกรุงเยรูซาเล็ม และให้ความหมายของการเนรเทศ ว่าเป็นการตัดสินลงโทษที่ยุติธรรมของพระเจ้าต่อชาวอิสราเอลเนื่องมาจากบาปของพวกเขา

ภาคที่สอง (3:9-4:4) เป็นบทประพันธ์ประเภทวรรณกรรมปรัชญาที่มีความยาวกว่าประกาศกคนอื่น ๆ เนื้อหากล่าวสรรเสริญปรัชญาแต่คือธรรมบัญญัติ

ภาคที่สาม (4:5-5:9) เป็นคำพยากรณ์การปลอบใจและความหวัง ที่สัญญาปลอบโยนกรุงเยรูซาเล็ม ว่าวันหนึ่งบรรดาผู้ถูกเนรเทศจะกลับมา

ภาคสุดท้าย (6:1-7:3) ส่วนนี้พบในพระคัมภีร์เล่มอื่นซึ่งไม่ใช่ของบารุค เหมือนกับเป็นส่วนที่แยกต่างหากส่วนหนึ่งของหนังสือนอกสารบบของพันธสัญญาเดิม เนื้อหาเป็น จดหมายของเยเรมีย์เขียนเพื่อให้อ่านใจชาวยิวที่ถูกเนรเทศท่านยังกล่าวถึงการตัดสินลงโทษต่อเทวรูปต่าง ๆ ของบาบิโลน ซึ่งให้เห็นว่าเทวรูปเหล่านั้นไม่มีฤทธิ์อำนาจใดเลยในสายพระเนตรของพระเจ้า (ในพระคัมภีร์ฉบับ “เจ็ดสิบ” หรือ Septuaginta หรือ LXX จัด จดหมายของเยเรมีย์ ไว้เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่ง โดยแทรกระหว่าง “เยเรมีย์” และ “เพลงคร่ำครวญ”)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือบารุคไม่ได้จัดว่าเป็นหนังสือที่สำคัญในสารบบพระคัมภีร์ โปรแตสแตนต์ที่ไม่ยอมรับ ถือว่าเป็นหนังสือนอกสารบบ ส่วนคาทอลิกแม้จะยอมรับว่าเป็นหนังสือที่ได้รับการดูแลแต่ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก โครงสร้างของเนื้อหาทำให้เรารู้จักรูปแบบของการเขียนจดหมายสื่อสารในสมัยก่อน ทำให้เราตระหนักถึงความสำคัญของบทบาทเลขานุการเช่น บารุค หากไม่มีเลขานุการเราอาจจะไม่มีข้อเขียนต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ก็ได้ เพราะหนังสือหลายเล่มในพระคัมภีร์ ถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาของการเนรเทศ ในหนังสือบารุคเราพอจะทราบถึงธรรมเนียมปฏิบัติด้านพิธีกรรมที่ริเริ่มขึ้นในสมัยนั้น เช่น “ขอท่านได้อ่านม้วนหนังสือที่ส่งมานี้ให้คนทั้งปวงที่มาในพระนิเวศน์ ณ วันฉลองและวันประชุมฟัง” (1:14)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน บรค. 2:6-10 ท่านคิดว่าถ้อยคำนี้ต้องการบอกอะไร?

ถ้อยคำดังกล่าวมีผลกระทบต่อจิตใจท่านอย่างไร และหากเปรียบเทียบกับความรู้สึกของประชากรที่ถูกเนรเทศ เมื่อพวกเขาได้ยินคำกล่าวนี้พวกเขาจะรู้สึกอย่างไร?

ดาเนียล (Daniel)

หนังสือดาเนียล แม้จะไม่ได้จัดอยู่ในหมวดของประกาศก แต่ตามธรรมเนียมโบราณได้ให้ความสำคัญที่แตกต่างกันดังนี้คือ ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูจัดหนังสือดาเนียลอยู่ในหมวดข้อเขียนไม่ใช่กลุ่มประกาศก ส่วนในพระคัมภีร์ที่แปลเป็นภาษากรีก ฉบับเจ็ดสิบ LXX (และฉบับแปลภาษาอังกฤษส่วนใหญ่) จัดดาเนียลเป็นหนึ่งในสี่ของประกาศกใหญ่ แท้จริงแล้วหนังสือเล่มนี้เป็นตัวอย่างฉบับต้นๆ ของวรรณกรรมแบบวิรูรณ์ (Apocalyptic) ในพระสัญญาเดิม

บริบททางประวัติศาสตร์ของหนังสือเล่มนี้ เกิดขึ้นในรัชสมัยของกษัตริย์อันทิโอกัสที่ 4 เอปีฟานีส กษัตริย์ที่โหดเหี้ยมในราชวงศ์เซลูซิดซึ่งได้เบียดเบียนชาวยิวใน ศตวรรษที่ 2 ก.ค.ศ. (ปกครอง 175 - 164 กคศ.) หนังสือดาเนียลเป็นหนังสือที่เขียนขึ้นเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของชัยชนะของพระเจ้าที่อยู่เหนือผู้เบียดเบียน คือ อันทิโอกัส เนื้อหายังสะท้อนถึงพระเจ้าผู้ทรงส่งวีรบุรุษมาช่วยเพื่อเอาชนะการเบียดเบียน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	หนังสือดาเนียล
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นของวีรบุรุษของชาวยิวที่ชื่อ "ดาเนียล"
ช่วงเวลา	ปี 167-164 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-6:28	ประสบการณ์ของดาเนียลในบาบิโลน
7:1-12:13	ความฝันและภาพนิมิตของดาเนียล

13:1-14:42 เรื่องเล่าอื่นๆ เกี่ยวกับดาเนียล

สาระสำคัญ: ความกล้าหาญภายใต้ความกดดัน ความฝัน ชัยชนะของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือดาเนียลออกเป็น 3 ภาค ดังนี้

ภาคที่หนึ่ง (1:1-6:28) เนื้อหากล่าวถึงวีรบุรุษในระหว่างที่ตกเป็นทาสในบาบิโลน ดาเนียลเป็นที่รู้จักในฐานะ “ผู้ปรีชาฉลาด” เป็นผู้ทำนายความฝัน (ดนล 2:19) เขาสามารถทำนายฝันให้กษัตริย์แห่งบาบิโลนและเป็นที่ชื่นชมของกษัตริย์ แต่เมื่อกษัตริย์รับสั่งให้ชาวอียิปต์ กราบไหว้บูชาเทวรูปทองสัมฤทธิ์บางคนปฏิเสธไม่ยอมทำตาม กษัตริย์จึงสั่งให้โยนพวกเขาลงในหลุมไฟ แต่พวกเขา ก็รอดชีวิตด้วยอัศจรรย์ และอดทนต่อความทุกข์ทรมาน สรรเสริญพระเจ้าด้วยบทภาวนา (โปรแตสแตนท์คิดว่า 3:24-90 เป็นบทภาวนาของเอสราและบทเพลงของชาวอียิวสามคนซึ่งเป็นหนังสือสารบบที่สองและโปรแตสแตนท์แยกหนังสือเล่มนี้ออกจากหนังสือดาเนียล) ต่อมาดาเนียลได้ถูกนำไปไว้ในถ้ำสิงโต (ดนล 6:16-24) แต่ก็ไม่ได้รับอันตรายแต่อย่างใด

ภาคที่สอง (7:1-12:13) กล่าวถึงเรื่องวิรกรรมของดาเนียล และการทำนายฝันของดาเนียลในรูปแบบต่างๆ ภาพนิมิตที่ดาเนียลเห็น แม้เป็นสัญลักษณ์ที่ลึกลับ แต่ก็เข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าได้ทรงแทรกองค์เข้ามาเพื่อให้ความหวังแก่ประชากรของพระองค์

ภาคสุดท้าย (13:1-14:42) เป็นการผนวกส่วนที่เพิ่มเข้ามา สำหรับพระคัมภีร์ของโปรแตสแตนท์ที่ได้แยกบทเหล่านี้ไว้หนังสือสารบบที่สองโดยใช้ชื่อว่า ซูซานนา (Susanna) และเบลและมังกร (Bel and the Dragon)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เรื่องราวของดาเนียลในถ้ำสิงโตกลายเป็นอุปมาของผู้รอดชีวิตจากการถูกทรมานและการทดสอบทั้งหมดเป็นวรรณกรรมแบบวิวิธ (Apocalyptic) ภาพลักษณ์ที่สำคัญที่สุดของหนังสือคือความหวัง ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวีรบุรุษ ความอดทน และความหวังที่เต็มเปี่ยม การที่ดาเนียลสามารถเอาชนะความยากลำบากได้นั้น เป็นเพราะท่านมีความเชื่อในพระเจ้า

นักตีความหลายคนชอบอ่านหนังสือดาเนียลแล้วสร้างจินตนาการของตนขึ้น เขาเห็นสัตว์ในหนังสือ ภาพของสัตว์การทำนายความฝันที่อัศจรรย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงสุดท้ายของหนังสือที่ทำนายถึงการสิ้นสุดของเวลาหรืออวสานกาล ในช่วงของสงครามเย็น ชาวอเมริกันหลายคนเห็นว่าหนังสือเล่มนี้กับหนังสือวิวิธ ต้องการทำนายถึงลัทธิคอมมิวนิสต์และสหภาพโซเวียต ก่อนเข้าสู่ปีค.ศ. 2000 หลายคนได้เห็นว่าคำทำนายในหนังสือดาเนียลและหนังสือวรรณกรรมแบบวิวิธเล่มอื่นๆ กล่าวถึงจุดจบของโลก ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดเกี่ยวกับธรรมชาติของหนังสือ หนังสือดาเนียลไม่ได้มองโลกในแง่ร้าย แต่มองเหตุการณ์ต่างๆ ในแง่ดีที่กล่าวถึงพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่มีชัยชนะเหนืออำนาจของความชั่วร้าย และสามารถประยุกต์ใช้ได้กับทุกสมัย สาระสำคัญของหนังสือเล่มนี้ไม่ได้อยู่ที่รายละเอียด แต่ต้องมองดูภาพรวมทั้งหมด อย่านำไปตีความกับรายละเอียด แต่จงรักษาความเชื่อของท่านแม้จะอยู่ในความยากลำบาก เพราะพระ

เจ้าทรงส่งวีรบุรุษและนักฝันมาให้เสมอในทุกยุคทุกสมัยจะช่วยเหลือผู้ที่มีความเชื่อ ปรีชาญาณย่อมแยก
บุรุษแท้ออกจากคนฉ้อฉล

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ดนล. 6:14-24 เราสามารถกล่าวถึงดาเนียลเมื่ออยู่ในถ้ำสิงโตได้อย่างไร?

ท่านเคยมีเรื่องหนักใจที่ไม่เป็นธรรมดาอื่น ๆ อีกไหม? ท่านรอดชีวิตได้อย่างไร และพระเจ้าตรัสกับ
ท่านอย่างไรในเรื่องนี้?

โยบ (Job)

เราทุกคนรู้จักโยบเป็นอย่างดี เขาเป็นเหมือนต้นแบบ ของ “ความโชคร้าย” ภาพลักษณ์ของเขาผู้
ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างผิดไปหมด แต่ในที่สุดพระเจ้าทรงมอบความยินดีให้เขา และฟื้นฟูเขาสู่ความรุ่งเรือง
จริง ๆ แล้วโยบก็คือเราทุกคนนั่นเอง และไม่ว่าโยบจะเป็นบุคคลที่มีตัวตนจริง ๆ หรือเป็นสิ่งที่บท
ประพันธ์แต่งขึ้นมา จุดมุ่งหมายคือ รูปแบบของตัวอย่างประสบการณ์ของมนุษย์

เมืองอูส เป็นดินแดนที่ไม่มีใครรู้จัก แต่เป็นไปได้ว่าเป็นตัวแทนของเมืองเอโดม ดังนั้นโยบไม่ใช่
ชาวอิสราเอล เขาจึงเป็นรูปแบบที่ชัดเจนในความเปิ่นยิวและคริสตชน ที่บรรยายถึงปัญหาเรื่องความทุกข์
ทรมานที่มีมานาน พวกเราจะอธิบายความจริงได้อย่างไรว่าบางครั้งสิ่งชั่วร้ายเกิดขึ้นกับคนดี และ
บางครั้งสิ่งดีเกิดขึ้นกับคนชั่ว ปัญหานี้ คือ ปัญหาเทคนิคเฉพาะที่เรียกว่า “Theodicy” ปัญหาความมีอยู่
ของความชั่วร้ายในโลก ความเชื่อของเรานั้นสิ่งสร้างถูกสร้างด้วยความดีของพระเจ้า

เราไม่ทราบช่วงเวลาและผู้ประพันธ์หนังสือโยบ บางทีอาจจะเขียนขึ้นหลังจากการเนรเทศ
(ศตวรรษที่ 6 – 4 ก.ค.ศ.) ที่ดูเหมือนว่าจะใกล้เคียงมากที่สุด ภาษาดั้งเดิมที่ใช้ในการประพันธ์มีความ
เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ซึ่งได้รวมคำประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ในรูปแบบการเล่าเรื่อง แต่ไม่มีการ
เปรียบเทียบกับทบประพันธ์โบราณอื่น ๆ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	โยบ
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด
ช่วงเวลา	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อาจเป็นช่วง ประมาณ ศตวรรษที่ 6 - 4 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1–2:3	บทนำ
3:1-42 :6	บทกวีสนทนาระหว่างโยบและเพื่อน ๆ

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

โครงสร้างของหนังสือโยบ เป็นเหมือนแซนด์วิช ที่มีบทสนทนาและเนื้อหาที่สำคัญอยู่ตรงกลาง ระหว่างบทนำและบทลงท้าย ซึ่งพบทั้ง 3 ภาคดังนี้

ภาคที่หนึ่ง (1:1–2:3) เป็นบทนำที่จัดเตรียมเนื้อหาสาระสำหรับเนื้อเรื่อง ซึ่งบรรยายถึงชีวิตแห่งพระพรที่เต็มเปี่ยมของโยบ และการวางเงื่อนไขของซาตานต่อพระเจ้าว่าโยบควรจะถูกทดสอบความเชื่อที่แท้จริงของเขา โดยพระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาตานลงมาทดสอบเขา

ภาคที่สอง (3:1-42:6) เป็นส่วนที่มีเนื้อหาจำนวนมาก ประกอบไปด้วย เรื่องราวบทสนทนาที่บรรยายถึงความพยายามที่จะเข้าใจของโยบว่า เกิดอะไรขึ้นกับเขาและทำไม เพื่อนสามคนของโยบ (เอลีฟัส บิลดัด โศฟาร์) พยายามที่จะอธิบายด้วยตัวพวกเขาเองแต่การให้คำตอบแต่ละประการไม่เป็นที่น่าพอใจ (บทที่ 3-31) จากนั้นมีบุคคลหนึ่งชื่อ “เอลีชู” ปรากฏมา และให้คำอธิบายแก่โยบ แต่เขาก็ให้คำตอบที่ยังไม่ดีไปกว่ากัน (บทที่ 32-37) สำหรับในส่วนตรงกลางของภาคที่สองนี้เป็นบทประพันธ์ที่สะท้อนถึงพระปรีชาญาณสุดหยั่งถึงของพระเจ้า (บทที่ 28)

ภาคที่สาม (42:7-17) พระเจ้าได้ตรัสกับโยบ “ออกมาจากลมพายุ” หนังสือเล่มนี้มีบทสรุปสั้นในตอนท้าย ที่บรรยายการตอบสนองของพระเจ้าแก่โยบให้ได้รับความรุ่งเรือง และเรื่องราวในหนังสือก็จบลงด้วยประโยคเหล่านี้

“หลังจากนี้ โยบดำรงชีพอยู่ 140 ปี และเห็นลูก ๆ หลาน ๆ ของเขาถึง 4 ชั่วอายุคน และโยบได้สิ้นใจลงในวัยแก่ชรา และใช้วันเวลาอย่างเต็มเปี่ยม” (โยบ 42:16-17)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เรื่องราวอุทกเทพนิยายของโยบ ไม่ได้หมายถึงการคิดอย่างแปลกประหลาด ในทางกลับกัน โยบต่อสู้กับคำถามที่ไม่สิ้นสุดของความทุกข์ทรมานในโลก หนังสือนี้เป็นที่ต้องการของประชาชนจำนวนมากในประวัติศาสตร์ ทั้งผู้ที่มีความเชื่อและไม่มี เป็นการชี้ให้เห็นถึงความเพียงพอต่อการเป็นอยู่ทั่วไป เป็นการดำเนินไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุดของอรรถาธิบายและการสรุปหนังสือที่โยบพยายามพิจารณาอย่างลึกซึ้ง

แม้ว่าเมื่อพิจารณาบทนำและบทสรุปจะพบว่าหนังสือนี้มีความสอดคล้องกันทั้งหมด แต่ผู้อ่านก็อาจจะเกิดความสับสนเมื่ออ่านส่วนการสนทนาในภาคที่สอง คำอธิบายของบรรดาเพื่อนๆ ของโยบที่หาคำตอบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอาจทำให้เราสับสนได้ แต่นั่นคือการสรุปความเชื่อพวกเขา ที่เป็นธรรมประเพณีของปรีชาญาณ ถ้าความทุกข์ทรมานเกิดขึ้นกับท่าน เป็นเพราะท่านทำบาปหรือไม่เช่นนั้น ก็พ่อแม่ของท่านทำบาป ความทุกข์ทรมานตามมาด้วยความชั่วช้าเลวทราม ความชอบธรรมไม่ทุกข์ทรมาน มุมมองดังกล่าวเป็นความคิดในวรรณกรรมปรีชาญาณ แต่หนังสือโยบเป็นความพยายามที่จะมองให้สูงไปกว่านั้น

ดังนั้น อะไรคือคำตอบของโยบ สำหรับปัญหาทั้งหมด นักตีความมีความเห็นแตกต่างกันออกไป นักตีความชาวฮิวอาจจะวิเคราะห์ในมุมมองหนึ่ง ขณะที่คาทอลิกก็วิเคราะห์อีกมุมมองหนึ่ง แท้จริงแล้วไม่มีการยืนยันถึงคำตอบของปัญหาเรื่องความชั่วร้ายในหนังสือโยบ ในที่สุดพระเจ้ก็ทรงปรากฏมาทำให้โยบย้อนกลับไปสู่จุดสำคัญที่เกิดขึ้น แผนการของพระเจ้ยังคงเป็นรหัสธรรมล้ำลึกสำหรับความเป็นมนุษย์ของเรา การไม่คำนึงถึงโชคชะตาของท่านนั้น จะทำให้ท่านยังคงมีความเชื่อต่อไปหรือไม่ วิธีการง่ายๆ เหมือนคำกล่าวของโยบที่ว่า “ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาต้วเปลา และข้าพเจ้าจะกลับไปต้วเปลา พระเจ้ทรงประทานทุกสิ่ง พระเจ้เอาทุกสิ่งไปเสีย สาธุการแด่พระนามของพระองค้” (1:21) ความยุติธรรมอาจจะยังไม่ได้เกิดขึ้นเสมอไปบนโลกนี้ แต่เรามีความเชื่อเพียงพอหรือไม่ที่จะรอดอยความยุติธรรมต่อไป

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน โยบ 38:1-11 โยบทำอย่างไรกับการกระทำของพระเจ้ในปัญหาของเขา? บทความนี้บอกท่านถึงความน่าเกรงขามในสายพระเนตรของความยิ่งใหญ่ของพระเจ้ได้อย่างไรบ้าง?

เพลงสดุดี

หนังสือเพลงสดุดีอาจจะเป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในหนังสือพันธสัญญาเดิม เป็นหนังสือเพียงเล่มเดียวในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าของพระเจ้ามาถึงเราด้วยถ้อยคำเปรียบเทียบ เพื่อนำเราไปหาพระองค์ บทเพลงสดุดีเป็นบทเพลงสรรเสริญ บทขับร้อง และบทภาวนา ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว มีเจตนาเพื่อใช้ประกอบการขับร้องกับเครื่องดนตรี (ตัวอย่างเช่น คำแนะนำสำหรับ “หัวหน้านักขับร้อง” ในบทเพลงสดุดีที่ 12, 54 และ 76 เป็นต้น) ธรรมเนียมดั้งเดิมถือว่า ดาวิดเป็นผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดีไว้มากที่สุด และถือว่าเป็นผลงานของท่านด้วย ดาวิดเป็นผู้มีพรสวรรค์ในเรื่องดนตรี (1ซมอ.16:18,23) อย่างไรก็ตาม บทเพลงสรรเสริญเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นว่า น่าจะมีผู้ประพันธ์อยู่หลายคนในหลายยุคในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ซึ่งบางบทอาจจะเป็นการดัดแปลงมาจากเพลงสรรเสริญของชาวคานาอันในสมัยโบราณ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อเรื่อง	หนังสือเพลงสดุดี (มีชื่อในภาษาฮีบรูว่า Tehillim แปลว่า “เพลงสรรเสริญ”)	
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่น่าจะมีผู้ประพันธ์หลายคน ซึ่งในบุคคลเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงมากที่สุด	
ช่วงเวลา	ไม่ทราบแน่ชัด	
โครงสร้าง		
	บทเพลงสดุดีที่ 1-41	หนังสือเล่มที่ 1
	บทเพลงสดุดีที่ 42-72	หนังสือเล่มที่ 2
	บทเพลงสดุดีที่ 73-89	หนังสือเล่มที่ 3
	บทเพลงสดุดีที่ 90-106	หนังสือเล่มที่ 4
	บทเพลงสดุดีที่ 107-150	หนังสือเล่มที่ 5
สาระสำคัญ:	ความโศกเศร้า การสรรเสริญ การขอบพระคุณ การเป็นทุกข์เสียใจ ความยินดี คำอ้อนวอนในบทเพลงสดุดีต่างๆ	

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

โครงสร้างของหนังสือเล่มนี้ถูกแบ่งไว้อย่างสมจริง เป็น 5 ชุด หรือ 5 เล่ม เพื่อให้คล้ายกับหนังสือ 5 เล่มแรกในพระคัมภีร์ เราจึงไม่สามารถสรุปเนื้อหาหนังสือแต่ละเล่มจากการแบ่งทั้ง 5 ชุดได้ เนื่องจากสาระสำคัญของหนังสือแต่ละเรื่องมีความแตกต่างกันมาก แม้ว่าโดยทั่วไปจะมีสาระสำคัญในแต่ละตอนของหนังสืออยู่แล้ว แต่การแบ่งหัวข้ออย่างกว้างๆ เช่นนี้ ทำให้เราไม่เห็นรูปแบบการแบ่งหนังสือเพลงสดุดีที่แท้จริง ในความเป็นจริงหนังสือเพลงสดุดีนั้นเป็นการรวบรวมบทเพลงสดุดีเรื่องย่อยๆ ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย ก่อนจะถูกนำมารวมเข้าไว้ในตอนสุดท้าย (ยกตัวอย่างเช่น บทเพลงสดุดีของโคราห์ ในสดุดีที่ 42;44-49 ;84-85; 87-88 และบทเพลงสดุดีของอาสาฟ ในสดุดีที่ 73-83)

<u>ชนิดของบทเพลงสดุดี</u>	<u>ตัวอย่าง</u>
บทเพลงสรรเสริญ	บทเพลงสดุดีที่ 34,100,104
บทเพลงขอบพระคุณ	บทเพลงสดุดีที่ 30,75,105
บทเพลงแสดงความไว้วางใจ	บทเพลงสดุดีที่ 23,91,131
บทเพลงแสดงความโศกเศร้า	บทเพลงสดุดีที่ 22,69,137
บทเพลงคำอ้อนวอน	บทเพลงสดุดีที่ 54,74,80
บทเพลงของศิโยน	บทเพลงสดุดีที่ 48,84,122
บทเพลงเกี่ยวกับกษัตริย์	บทเพลงสดุดีที่ 2,72,110
บทเพลงประเภทปรีชาญาณ	บทเพลงสดุดีที่ 1,32,112

การสรุปหนังสือเพลงสดุดีในแต่ละส่วนนั้น ได้มีจำแนกประเภทของบทเพลงสดุดีอย่างคร่าวๆ ในตารางด้านบนแล้ว ควรจำไว้เสมอว่าบทเพลงสดุดีเป็นหนังสือที่ถูกจัดไว้อย่างหลวมๆ และนำมาวางต่อกัน นอกจากนี้ บทเพลงสดุดีบางบทยังแสดงให้เห็นถึงลักษณะการผสมผสานกันของวรรณกรรมด้วย

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

โดยส่วนใหญ่แล้ว ทุกคนจะรู้จักกับบทเพลงสดุดีหรืออาจจะมียางบทที่เราชื่นชอบมากเป็นพิเศษในงานปลงศพ เรามักจะใช้บทเพลงสดุดีที่ 23 “พระเป็นเจ้าทรงนายชุมพวาบาล...” หรือแม้แต่บุคคลที่ไม่ใช่นักบวช แต่มีความสำนึกผิดถึงสิ่งที่ตนเองได้กระทำ อาจจะใช้บทเพลงสดุดีที่ 51 “โปรดเมตตาเราเทอญ, พระเจ้าข้า” บทเพลงสดุดีที่ 51 นี้ เป็นบทภาวนาที่แสดงถึงความทุกข์เสียใจที่ได้ทำบาป ซึ่งระบุไว้ว่าเป็น “บทเพลงสดุดีของกษัตริย์ดาวิด เมื่อประกาศนาชั้นเข้าเฝ้าหลังจากที่ตนทำบาปกับนางบัทเชบา”

อย่างไรก็ตาม เรายังสามารถพบกับอารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ ของมนุษย์ได้ในหนังสือเล่มนี้ ชาวอิสราเอลได้เรียบเรียงบทเพลงสดุดีเหล่านี้ในสถานการณ์แวดล้อมที่ต่างกัน ซึ่งบ่อยครั้ง พวกเขาหวังว่าจะช่วยเพิ่มมรรตผลให้กับพิธีกรรม นั่นคือบทเพลงสดุดีเหล่านี้จะสะท้อนถึงการนมัสการพระเจ้าในพระวิหารของชาวยิว (ยกตัวอย่างเช่น บทเพลงสดุดีที่ 24,150) บทเพลงสดุดีบางบทสั้น (สดุดีที่ 134 มี 3 ข้อ) บางบทก็ยาว (สดุดีที่ 119 มี 176 ข้อ) บางบทเป็นการพูดตามเอกลักษณ์ของตน (สดุดีที่ 34) ในขณะที่บางบทเป็นการเปล่งเสียงของที่ชุมนุม (สดุดีที่ 137) เราสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดาย บทเพลงสดุดีเหล่านี้มีผลอย่างไรต่อการภาวนา ต่อชีวิตประจำวันของชาวยิวและต่อบรรดาคริสตชน พระเยซูเจ้าเองก็ภาวนาด้วยบทเพลงสดุดี หรือใช้บางส่วนในช่วงพระมหาทรมานของพระองค์ (มก.15:34;27:46) แม้ว่าจะไม่คำนึงถึงรูปแบบ ท่านก็จะพบว่า การภาวนาเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกที่แท้จริงในโอกาสต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้น ในหนังสือพระคัมภีร์เล่มอื่นๆ ก็ใช้บทเพลงสดุดีในการสวดภาวนาเช่นกัน

จำนวนบทของหนังสือเพลงสดุดี

ท่านอาจจะสังเกตเห็นได้ว่า มีจำนวนบทเพลงสดุดีที่แตกต่างกันในหนังสือพระคัมภีร์ ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้เกิดความยากลำบากที่จะค้นหาบทเพลงสดุดีตามที่เราต้องการได้ ตารางข้างล่างนี้ได้แบ่งบทเพลงสดุดีออกเป็นบทๆ เพื่อความสะดวกในการค้นหา อีกทั้งยังช่วยในการอธิบายด้วยว่าจำนวนที่ซับซ้อนกันนั้น เป็นเพราะการกำหนดหมายเลขเพลงสดุดีตามฉบับภาษาฮีบรู ซึ่งแตกต่างกันเล็กน้อยกับหมายเลขตามฉบับภาษากรีก (ตามการแปลเป็นภาษาลาตินของนักบุญเยโรม) พระคัมภีร์ภาษากรีกได้รวมบทที่ 9 -10 และบทที่ 114-115 เข้าไว้ด้วยกัน แต่ได้แยกบทเพลงสดุดีที่ 116 และ 147 เป็นสองส่วน และด้วยความเคารพในต้นฉบับดั้งเดิมของภาษาฮีบรู นักพระคัมภีร์บางท่านจึงพิมพ์จำนวนหมายเลขที่แตกต่างกันนี้ไว้ในวงเล็บด้วย

พระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรู

บทเพลงสดุดีที่ 1-8
 บทเพลงสดุดีที่ 9-10
 บทเพลงสดุดีที่ 11-113
 บทเพลงสดุดีที่ 114-115
 บทเพลงสดุดีที่ 116
 บทเพลงสดุดีที่ 117-146
 บทเพลงสดุดีที่ 147
 บทเพลงสดุดีที่ 148-150

พระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ 70

บทเพลงสดุดีที่ 1-8
 บทเพลงสดุดีที่ 9
 บทเพลงสดุดีที่ 10-112
 บทเพลงสดุดีที่ 113
 บทเพลงสดุดีที่ 114-115
 บทเพลงสดุดีที่ 116-145
 บทเพลงสดุดีที่ 146-147
 บทเพลงสดุดีที่ 148-150
 บทเพลงสดุดีที่ 151

อัลเลลูยา

เพลงสดุดีประเภทคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณจำนวนมากใช้คำภาษาฮีบรูว่า “อัลเลลูยา” เป็นคำผสมระหว่างคำกริยา hallel (“ ร้องเพลงสรรเสริญ”) กับคำว่า Yah (เป็นชื่อย่อของพระเจ้านามว่า ยาเวห์) คำว่า “อัลเลลูยา” จึงมีความหมายว่า “จงสรรเสริญพระเจ้า” หรือ “จงร้องเพลงสรรเสริญพระยาเวห์” เป็นคำบทกลอนที่ใช้ในการขับร้อง

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน สดด. 136 คิดว่าประเภทของบทสดุดีนี้เหมาะสมหรือไม่?

ถ้าท่านจะเรียบเรียงบทเพลงสดุดีที่คล้ายกันนี้ขึ้นมาใหม่ ประเด็นใดบ้างที่ท่านจะนำมาเพื่อใช้ขอบพระคุณพระเจ้าในเพลงสดุดี?

สุภาษิต (Proverbs)

ธรรมประเพณีดั้งเดิมถือว่า กษัตริย์ดาวิดเป็นผู้ประพันธ์เพลงสดุดี จึงถือเอาว่ากษัตริย์ซาโลมอน ผู้เป็นโอรสเป็นผู้ประพันธ์หนังสือสุภาษิต กษัตริย์ซาโลมอนทรงได้รับความนับถือว่าเป็นผู้มีปรีชาอย่างยิ่งใหญ่ที่สุด (1พงษ 1-3) ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่มีการกล่าวอ้างเช่นนั้น

ตามความเป็นจริงนั้นหนังสือสุภาษิตเป็นหนังสือที่รวบรวมข้อเขียนเกี่ยวกับปรีชาญาณต่างๆ จากหลายๆ แหล่งที่มีอยู่ในศตวรรษที่ 13 - 7 ก.ค.ศ. เช่นเดียวกับหนังสือเพลงสดุดี หนังสือสุภาษิตเป็นหนังสือที่ย่อมาจากหนังสือเล่มอื่นๆ ส่วนใหญ่แล้วในทุกๆ วัฒนธรรมมักจะมีสำนวนสุภาษิตซึ่งเป็นคำสั้นๆ แต่เป็นคำกล่าวที่มีใจความลึกซึ้งซึ่งกินใจที่รวบรวมปรีชาญาณ สุภาษิตบางสำนวนเป็นภาษาฮีบรูโดยเฉพาะ แต่ก็มีสุภาษิตอื่นๆ ที่มีปรีชาญาณที่ยิ่งใหญ่เหมือนกัน เช่น สุภาษิตอียิปต์โบราณ ถ้อยคำของผู้มีปรีชาอาเมน-เอม-โอฟิส (เทียบ สภษ 22:17-24:34)

ชาวยิวได้นำเอาคำแนะนำที่มีปรีชาถ่ายทอดต่อกันมาจากพ่อแม่ไปสู่ลูกหลาน โดยไม่คำนึงแหล่งที่มาของสำนวนสุภาษิตต่างๆ เพื่ออบรมสั่งสอนให้เป็นผู้ชอบธรรม มีข้อสังเกตว่าถึงแม้เนื้อหาที่มีการเขียนนี้มักจะเป็นคำแนะนำสั่งสอนของพ่อที่มีต่อลูกชาย ซึ่งผู้หญิงและเด็กผู้หญิงไม่ได้ถูกกล่าวถึงก็เพราะว่าเหตุผลทางมาตรฐานทางสังคมของชาวยิวนั่นเอง แต่สุภาษิตหลายสำนวนสามารถประยุกต์ใช้ได้กับทั้งสองเพศ (ข้อสังเกต สภษ 6:20 กล่าวถึงความเชื่อฟังต่อบิดาและมารดา)

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	สุภาษิต (ภาษาฮีบรู Mishle แปลว่า สุภาษิต หรือ ถ้อยคำปรีชา)
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่สุภาษิตส่วนใหญ่อ้างถึงกษัตริย์ซาโลมอน
ช่วงเวลา	ประมาณ ศตวรรษที่ 13 - 7 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	<p>1:1-9:18 หญิงผู้มีปรีชาและคำสั่งสอน</p> <p>10:1-22:16 สุภาษิตของกษัตริย์ซาโลมอน</p> <p>22:17-24:34 ถ้อยคำของผู้มีปรีชา</p> <p>25:1-29:27 สุภาษิตเพิ่มเติมของกษัตริย์ซาโลมอน</p> <p>30:1-14 ถ้อยคำของอาการ์ บุตรของยาเคห์</p> <p>31:1-9 ถ้อยคำของเลมูเอล พระราชาแห่งเมืองมัสสา</p> <p>31:10-31 บทประพันธ์ชมสรรเสริญยอดหญิงที่เป็นภรรยา</p>
สาระสำคัญ	ความยำเกรงต่อพระเจ้า ความซื่อสัตย์ ความมั่นคง การควบคุมตนเอง ความรัก ความรอบคอบ ความมีวินัย และอื่นๆ

โครงสร้างและเนื้อหา (Structure and Content)

หนังสือสุภาษิตนี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนแรก(1:1-9:18) มีลักษณะเป็นบทนำของวรรณกรรมประเภทปรีชาญาณ “ผู้หญิงที่มีปรีชาญาณ” ปรากฏออกมาควบคู่กับพระเจ้าผู้แสดงตนเป็นความจริงและน้ำใจอิสระที่สอนแนะนำเด็กหนุ่มให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี

ตอนที่สอง(10:1-22:16) เป็นการรวบรวมสุภาษิตต่างๆ ที่กล่าวอ้างถึงกษัตริย์ซาโลมอน

ตอนที่สาม(22:17-24:34) แสดงออกมาเป็นคำพูดของผู้มีปรีชา คล้ายกับปรีชาญาณทั่วไปที่มีอยู่ในสมัยโบราณ

ตอนที่สี่ (25:1-29:27) สุภาษิตเพิ่มเติมของกษัตริย์ซาโลมอน

ตอนที่ห้าถึงตอนที่หกเป็นการรวบรวมจากผู้มีปรีชา 2 ท่าน คือ ถ้อยคำของอาคุร์ บุตรของยาเคห์ และถ้อยคำของเลมูเอล พระราชาแห่งเมืองมัสสา (เทียบ 30:1-14;31:1-9)

ตอนที่เจ็ด หนังสือสุภาษิตจบด้วยบทประพันธ์อันสวยงามกล่าวชมสรรเสริญยอดหญิงที่เป็นภรรยา (31:10-31) ผู้ซึ่งเป็นต้นแบบที่ดีมากของหญิงผู้มีปรีชา

บางครั้งเหตุผลของการแบ่งออกเป็นตอนๆ นี้ดูเหมือนเป็นการซ้ำของคำพูดหรือความคิดที่สำคัญ ส่วนหนึ่งที่ติดปากนี้เป็นการเชื่อมโยงกันระหว่างสุภาษิตต่างๆ ที่มีอยู่ดั้งเดิมเข้ากับคำพูดที่เป็นอิสระที่ได้ถูกรวบรวมเข้าไว้ในรูปแบบที่เหมาะสมกว่า

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือสุภาษิตไม่ใช่หนังสือที่จะอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ แต่เป็นการรวบรวมสำนวนคำพูดที่มีลักษณะเฉพาะของตน การที่นำเอาแต่ละสำนวนมาใช้จะเป็นการดีกว่า มีตัวอย่างจำนวนมากที่สุภาษิตมีลักษณะเฉพาะซึ่งควรอ่านและไตร่ตรองจากแต่ละสำนวน มีหลายสำนวนที่มีความขัดแย้งกัน แต่ก็ได้รับการยอมรับไว้ในการรวบรวมตลอดช่วงเวลาอันยาวนานของประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อมมีส่วนอย่างมากทำให้สำนวนสุภาษิตมีความแตกต่างกัน

หนังสือสุภาษิตได้รวบรวมข้อเขียนทางปรีชาญาณที่ได้มีการทบทวนไตร่ตรองมาแล้ว ภาพลักษณ์ของผู้หญิงผู้มีปรีชาได้เชื้อเชิญให้ทุกคนจะได้ฟังคำแนะนำสั่งสอนของนาง ผู้น้อยควรที่จะแสวงหาปรีชาญาณที่ถูกต้อง พวกเขาควรระวังหลีกเลี่ยงจากหลุมพรางอันตราย การผจญล่อลวงของความชั่วร้าย และเรียนรู้ที่จะเคารพยำเกรงต่อพระเจ้า (1:7)

มาตรฐานคุณค่าของมนุษย์คือ เป็นผู้มีความซื่อสัตย์ ดำรงอยู่ในความจริง มีความซื่อตรง พากเพียรในการทำงาน มีความสุภาพถ่อมตน รู้จักควบคุมตนเอง ดำเนินชีวิตเป็นตัวอย่าง และปกป้องความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง มนุษย์จึงเป็นภาพสะท้อนถึงเจตนาของพระเจ้าในการสร้างจักรวาลอย่างมีระเบียบ ความหยิ่งจองหองของมนุษย์และความบาปต่างๆ ได้เข้าไปแทรกแซงระเบียบของสิ่งสร้างที่ดีงาม ปรีชาญาณของพระเจ้าจะปกป้องมนุษย์ให้อยู่ในหนทางที่ถูกต้องและทำให้ชีวิตของมนุษย์เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ความดีจะทำให้มีความเจริญรุ่งเรือง ส่วนความเลวจะทำให้เกิดความล้มเหลว (10:24-25;11:8;12:2, และอื่นๆ) บางครั้งก็มีสิ่งขัดแย้งกับประสบการณ์ของเรา เมื่อความชั่วร้ายเกิดขึ้นกับคนดี สุภาษิตไม่ได้ให้คิดถึงปัญหาในด้านนี้ตรงๆ แต่ก็มิหนังสือปรีชาญาณอื่นๆ บ้างในพระคัมภีร์ที่สนใจปัญหาในด้านนี้ เช่น หนังสือโยบ หนังสือเพลงคร่ำครวญ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน สภษ. 6:6-11 ผู้เขียนได้ให้ผู้อ่านได้ศึกษาเกี่ยวกับมด เราสามารถเรียนรู้อะไรได้บ้างจากลักษณะนิสัยของมด?

ทำไมพระประสงค์ของพระเจ้าจึงสำคัญสำหรับมนุษย์?

ความยำเกรงพระเจ้าคืออะไร

ความยำเกรงพระเจ้าแทรกอยู่ในวรรณกรรมปรีชาญาณต่างๆ แต่อาจจะเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคยสำหรับเรา ประเด็นพื้นฐานในปรีชาญาณนั้นคือ ความยำเกรงพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในต้นข้อของปรีชาญาณทั้งหมด (สภษ 1:7; 9:10; Job 28:28; Sir 1:14) ความยำเกรงนี้ไม่ได้หมายถึงสิ่งที่ทำให้รู้สึกตระหนกตกใจ แต่ความยำเกรงนี้หมายถึงการทำให้รู้สึกเกรงขาม การเคารพนับถืออย่างเหมาะสม เป็นความรู้สึกของมนุษย์ที่มีต่อการประทับอยู่ของพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน ความคิดนี้หมายถึงการรู้จักสถานะของ “ผู้สร้าง” ที่มีความสัมพันธ์กับ “สิ่งสร้าง” เป็นความรู้สึกที่ถูกเจือปนด้วยความกลัวเมื่อมนุษย์เผชิญกับสิ่งเหนือธรรมชาติ ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เหนือธรรมชาตินี้มีผลต่อท่าทีของมนุษย์ต่อการเคารพยำเกรงต่อพระเจ้า

ปัญญาจารย์

ชื่อทางการที่พระศาสนจักรใช้เรียกหนังสือเล่มนี้คือ Ecclesiastes (ปัญญาจารย์) ควรระวังอย่าจำสับสนกับ Ecclesiasticus (บุตรสิรา) ซึ่งอยู่ในหมวดข้อเขียนประเภทปรีชาญาณ หนังสือปัญญาจารย์หรือคำปราศรัยของ Qoheleth ถือว่าเป็นหนังสือแปลกที่สุดเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ เพราะมีเนื้อหาเต็มไปด้วยข้อสงสัยต่างๆ และมุมมองที่ทำทลายต่อความเชื่อ

ชื่อหนังสือยังคงเป็นปัญหาอยู่ (จาก ekklesia ในภาษากรีก หมายถึง การชุมนุม และ gahal ในภาษาฮีบรู หมายถึงการรวบรวม) ซึ่งอาจจะหมายถึงการรวบรวมคำปราศรัยของอาจารย์หรือผู้เทศน์สอนคนใดคนหนึ่งไว้ด้วยกัน ช่วงเวลาที่เขียนหนังสือเล่มนี้ก็ยากที่ระบุอย่างชัดเจน อาจจะเป็นก่อนสมัยถูกเนรเทศ เพราะมีความคล้ายกับหนังสือประเภทปรีชาญาณที่รวบรวมขึ้นสมัยนั้นมากที่สุด การตั้งชื่อหนังสือว่า ปัญญาจารย์ และเรียกเป็น โอรสของดาวิด (1:1) หรือ กษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม เป็นการอ้างถึงซาโลมอน แต่ลีลาแบบนี้แตกต่างจากปรีชาญาณที่มีชื่อเสียงของซาโลมอน จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าใครเป็นผู้เขียน หนังสือปัญญาจารย์มองระบอบกษัตริย์ในแง่ลบ เอกลักษณะผู้เขียนก็ยังคงเป็นเรื่องลึกลับ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ปัญญาจารย์ (ไทย, ใช้แบบอนุโลม) ผู้ปราศรัยต่อประชาชนที่มาประชุม(กรีก) ถ้อยคำของ Qoheleth (ฮีบรู)
ผู้เขียน	Qoheleth, ปัญญาจารย์ /ครู ผู้เทศน์สอน
ช่วงเวลา	ประมาณปี 300 - 250 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	1:1 – 11 บทนำ 1:12 – 6:9 คำแนะนำในการดำเนินชีวิต 6:10 – 11:6 บทสรุป 11:7 – 12:8 สุภาษิตเมื่อสูงอายุ 12:9 – 14 บทสรุปเพิ่มเติม
สาระสำคัญ	ความไร้สาระของชีวิตมนุษย์ ความอ่อนแอของมนุษย์ ความหยิ่งโส การงาน

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

ลีลาการเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นการไตร่ตรองประสบการณ์ส่วนตัวของผู้อาวุโสคนหนึ่งจากการมองดูชีวิตของตนเองในอดีตว่าเป็นเรื่องน่าหดหู่เพราะความซ้ำซากจำเจ หลังจากบทนำ (1:1-12) ปัญญาจารย์ได้สาธยายถึงความพยายามที่จะเข้าใจชีวิตมนุษย์ และได้ให้คำแนะนำในการดำเนินชีวิต(1:12-6:9) เป็นแบบแง่ลบ คือ “ไม่มีอะไรใหม่” มีข้อสรุปในบทต่อไป (6:10-11:6) ในที่สุด ผู้เขียนได้เพิ่มบทสุภาษิตข้อไตร่ตรองชีวิตที่สัมพันธ์กันของคนหนุ่มและคนชรา (11:7-12:8) ตอนท้ายของหนังสือได้สรุปชีวิตของ

ปัญญาจารย์โดยการบันทึกของอีกผู้หนึ่ง ได้ยกย่องสรรเสริญถึงปรีชาญาณและความพยายามของท่านในการสอนความจริงอย่างชัดเจน

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือเล่มนี้ไม่ควรอ่านในขณะที่มีความรู้สึกหดหู่หรือขณะอยู่ในความเศร้าโศกเสียใจ ความสงสัยของปัญญาจารย์นั้น ไม่สามารถจัดความโศกเศร้าได้ แต่อย่างไรก็ตามก็ได้นำเสนอการไตร่ตรองชีวิตด้านศาสนาไว้มากด้วยเช่นกัน ท่านมองว่า ชีวิตเป็นเรื่องซ้ำซาก วกวน และบ่นคร่ำครวญว่า “ไม่มีอะไรใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้” (1:9;2:11) และชีวิตนั้นเป็นเหมือนการวิ่งไล่ตามลม (2:26;อ้างอิง 1:2,14;3:19;12:8) การแสวงสิ่งต่างๆเป็นเรื่องไร้ประโยชน์และเสียเวลา ปัญญาจารย์ได้ให้ทางออกสำหรับผู้ที่มีมองโลกในแง่ดีเกินไป แต่ก็ไม่ใช่พวกมองโลกในแง่ลบแบบสุดโต่ง ยังมีเรื่องของศรัทธาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ชีวิตมนุษย์เป็นเพียงสิ่งเล็กน้อยเมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ปัญหาของปัญญาจารย์คือ มนุษย์ไม่สามารถรับรู้แผนการทั้งหมดของพระเจ้าได้ เราต้องยอมจำนนต่อพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าเรา แม้แต่ปรีชาญาณก็เป็นเรื่องโง่เขลาถ้าไม่ระมัดระวัง

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ปญจ. 3:1-8 บทกวีที่มีชื่อเสียงบทหนึ่งที่กล่าวถึงความแตกต่างของฤดูกาลในชีวิตมนุษย์ จากบทกวีนี้ท่านสามารถระบุได้หรือไม่ว่าผู้เขียนมีทัศนคติต่อชีวิตเช่นไร?
ท่านคิดว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดีหรือทำให้เป็นทุกข์?

เพลงซาโลมอน (Song of Songs)

หนังสือเล่มนี้เป็นที่รู้จักในชื่อที่ต่างกัน บ้างก็ถูกเรียกว่าบทเพลงแห่งบทเพลง บทเพลงสุดดีแห่งบทเพลงสุดดี หรือบทเพลงของซาโลมอน ทั้งสองชื่อแรกมีความแตกต่างในการถอดความจากภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับภาษาฮีบรู ในการอธิบายบางอย่างว่าบทเพลงแห่งบทเพลงหรือหนังสือแห่งหนังสือ เป็นวิธีที่ใช้ในภาษาฮีบรูเพื่อบอกถึงความสูงสุดหรือความยิ่งใหญ่ที่สุดในเป้าหมายของสิ่งนั้นซึ่งไม่มีสิ่งใดเหมือน และชื่อเรื่องสุดท้ายเป็นการบอกว่าผู้ประพันธ์เป็นผู้อยู่ในธรรมประเพณีโบราณและถูกเข้าใจว่าเป็นซาโลมอน เช่นเดียวกับวรรณกรรมปรัชญาอื่น ดูเหมือนว่าซาโลมอนไม่ใช่ผู้ประพันธ์ที่แท้จริง แต่เขาเป็นรูปแบบและแรงบันดาลใจถึงคนรักในอุดมคติ

หนังสือเล่มนี้มีลักษณะพิเศษในหนังสือพระคัมภีร์ ได้ยกย่องความงดงามของร่างกายและเพศของมนุษย์ หนังสือนี้มีความยากลำบากในการติดตามช่วงเวลาซึ่งไม่ได้ถูกบันทึก แต่มีความพิเศษในลำดับบทสนทนาและบทประพันธ์ระหว่างคนรักกันสองคน ผู้หญิงกับผู้ชาย ทั้งสองหลงรักกันและกัน มีท่อนรับพร้อมกันในการนำเสนอความรัก ต้นกำเนิดของหนังสืออาจจะเป็นบทประพันธ์ความรักทางโลกสมัยโบราณที่อยู่ใกล้ตะวันออก แต่ถูกรักษาไว้ในพระคัมภีร์ ทำให้เรามั่นใจว่ามีความหมายที่ลึกซึ้งแฝงอยู่

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	เพลงซาโลมอน บทเพลงแห่งบทเพลง(หรือบทเพลงสุดดีแห่งบทเพลงสุดดี)
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่มีบางธรรมเนียมอ้างว่าเป็นซาโลมอน
ช่วงเวลา	ไม่ทราบแน่ชัด
โครงสร้าง	
	1:1-3:11 การไตร่ตรองถึงความรักของมนุษย์
	4:1-8 : 14 การสนทนาถึงความรักของมนุษย์
สาระสำคัญ	ความงดงามและเสน่ห์ทางเพศของมนุษย์ ความงดงามของร่างกาย และการแต่งงานเป็นเครื่องหมายความรักของพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

ตามหลักการแล้วควรมีวิธีการแปลที่ระบอบชัดเจนถึงน้ำเสียงในบทประพันธ์ มีบทแปลจำนวนน้อยมากที่จะระบุดังนี้ บทเพลงนี้เป็นการรวบรวมเพลงรักต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน และเน้นไปที่งานวิวาท์ของซาโลมอนกับเจ้าสาว

เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น จึงสามารถแบ่งโครงสร้างออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนแรก (1:1-3:11) เป็นการไตร่ตรองความงดงามของความรักแบบมนุษย์ การแต่งงานมีภาพลักษณ์ที่ไม่ชัดเจนนัก แต่ธรรมเนียมได้ตีความตัวบทเป็นการยกย่องการแต่งงานเป็นเหมือนความสัมพันธ์ของพันธสัญญา

ส่วนที่สอง (4:1-8:14) บันทึกการสนทนาระหว่างเจ้าบ่าวและเจ้าสาว มีท่อนรับพร้อมกันของบรรดาผู้หญิงเพื่อนของเจ้าบ่าว บทเพลงบางตอนมีแสดงออกมาชัดเจนถึงความงดงามฝ่ายร่างกายของเจ้าบ่าวเจ้าสาว และบางบทเพลงพูดถึงความรักในลักษณะที่แตกต่างกัน

ผู้อ่านสมัยใหม่อาจจะมีปัญหาในการเข้าใจภาษาบางตอนของบทเพลงที่ใส่จินตนาการเข้าไปเป็นอย่างมาก ชื่อของผลไม้ และดอกไม้ต่างๆ (ผลทับทิม ต้นปาล์ม ต้นมะเดื่อ กุหลาบแห่งซาโรน ฯลฯ) อาหาร และเครื่องเทศจากต่างประเทศ (ผลแอปเปิ้ล ลูกเกด เค้ก ดอกไม้สีม่วง อบเชย) และสัตว์ชนิดต่างๆ (กวาง เสือดาว กวางผา) เราคงพยายามที่จะพรรณนาอย่างประณีตลึกลับซึ่งถึงความสวยงามของคนที่เรารักด้วยภาษาแห่งบทกลอน เจ้าบ่าวพรรณนาพรรณนาผมของสตรีคู่ใจ (4:1) ลำคอของเธอดู “ป้อมของดาวิด” (4:4) ถ้าคุ้นเคยกับการใช้ภาพลักษณ์ก็จะทำให้เข้าใจความหมายได้ง่ายขึ้น เป้าหมายของคนรักมุ่งไปในรายละเอียดที่ยิ่งใหญ่สำหรับความงดงามทางร่างกายทั้งของเขาและเธอ มิได้เป็นการลดความงดงามของมนุษย์ให้อยู่ในระดับร่างกาย คู่รักต่างชื่นชมในบุคลิกลักษณะและท่าทีภายในของคนรัก ด้วบทยังให้สิ่งที่น่าประทับใจต่อคนรักและคู่รัก ผู้เป็นคู่สัญญาหลงรักกันและกัน

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

รูปแบบสองประการของการตีความหนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยลักษณะทางวรรณกรรมตามตัวอักษร และลักษณะการเทียบเคียง ซึ่งไม่มีความขัดแย้งกัน ในวรรณกรรมนี้ ด้วบทได้ยกย่องความสวยงามดึงดูดทางเพศของมนุษย์ ซึ่งเราสามารถพบมุมมองนี้ได้ในส่วนอื่นๆของพระคัมภีร์ (ปฐมกาล 2:4-25; สภา 5:15-19; 30:18-19) ไม่มีด้วบทไหนที่จะสวยงาม และโดยผ่านทางบทกลอนที่แสดงออกถึงความ เป็นจริงนี้ ในด้วบทได้ยกบริบทของการแต่งงาน ย่องย่องความสวยงามดึงดูดทางร่างกายเป็นส่วนที่อ้าง สาระสำคัญว่าเรื่องเพศของมนุษย์เป็นสิ่งที่ดี ในความเชื่อมุมมองสมัยใหม่นี้อาจไม่ตรงกันกับยุคโบราณที่ มองเรื่องเพศเป็นสิ่งไม่ดี

นักตีความหลายท่านมีความซาบซึ้งในด้วบทเหล่านี้เสมอๆ บรรดาธิบดีตีความหมาย ความสัมพันธ์ของความรักหมายถึง พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่อชาวอิสราเอลดุจดั่งเจ้าบ่าว ประกาศก บางท่านก็ใช้ภาพลักษณ์ดังกล่าวเช่นเดียวกัน เช่น ประกาศกไอเซยา (ฮซย 2:14-23) คริสชนตอนอาจตีความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ว่าเป็นความสัมพันธ์ของพระคริสตเจ้ากับพระศาสนจักร มุมมองดังกล่าวไม่มีความขัดแย้งกันแต่ช่วยทำให้เข้าใจความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน พชม. 2:10-15 ใครเป็นผู้พูดในข้อความนี้? ใครเป็นเป้าหมายแห่งความรักของผู้พูด? ท่านมีเข้าใจอย่างไรเกี่ยวกับพระพรในเรื่องเพศจากมุมมองแห่งความเชื่อนี้?

ปรีชาญาณ (Wisdom)

ปรีชาญาณของซาโลมอนอาจจะเป็นคำที่เราคุ้นเคยเมื่อกกล่าวถึงหนังสือปรีชาญาณ ซึ่งเป็นข้อเขียนอีกส่วนหนึ่งที่รวบรวมมาจากหนังสือสุภาษิตและปรีชาญาณ ชาวฮิวที่ใช้ภาษากรีกคนหนึ่งได้

รวบรวมเอาไว้โดยใช้ชื่อผู้เขียนว่า กษัตริย์ซาโลมอน ซึ่งแต่งในปี 100 - 28 ก.ค.ศ. อาจจะเขียนในอเล็กซานเดรีย ประเทศอียิปต์

ลักษณะการบันทึกหนังสือเล่มนี้ แตกต่างจากหนังสือปรีชาญาณอื่น ๆ แม้จะเขียนจากมุมมองของชาวยิว แต่ผู้ประพันธ์ได้สอดแทรกความคิดของกรีกในคำสอนของตนเอง ผลปรากฏว่าไม่เพียงเป็นการเขียนตามประเพณีชาวยิวเท่านั้น แต่ยังผนวกให้เข้ากับชาวยิวที่ใช้ภาษากรีกนอกแผ่นดินอิสราเอลอีกด้วย และภาพลักษณ์ที่ปรากฏออกมาดูเหมือนเป็นความคิดของคริสตชนด้วยซึ่งพิสูจน์ได้ เช่น ชีวิตนิรันดรหลังความตายในบทที่ 1 - 5 แต่ความคิดนี้ไม่ปรากฏในศาสนายิวจนกระทั่งช่วงท้ายๆ ในพันธสัญญาเดิม ก่อนพระเยซูเจ้าทรงบังเกิดเพียงเล็กน้อย

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ปรีชาญาณ
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่ผู้เขียนรู้จักภาษากรีกอย่างดี และใช้ชื่อว่ากษัตริย์ซาโลมอน
ช่วงเวลา	ประมาณ 100-28 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
1:1-6:21	ปรีชาญาณและชีวิตอมตะ
6:22-11:1	ซาโลมอนและปรีชาญาณ
11:2-19:22	อธิบายถึงการเนรเทศ
สาระสำคัญ	ชีวิตอมตะและรางวัลของผู้ชอบธรรม ปรีชาญาณ ผู้หญิง ความเขลาของมนุษย์และปรีชาญาณของพระเจ้า พระเจ้าผู้ปลดปล่อย

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

เราสามารถแบ่งหนังสือเล่มนี้ออกเป็น 3 ภาค

ภาคที่หนึ่ง (1:1-6:21) สอนถึงชีวิตอมตะที่พระเจ้าประทานแก่ผู้ที่เชื่อสัตย์ต่อพระองค์และผู้ที่ถูกทรمانอย่างอยู่ดีธรรมในชีวิต

ภาคที่สอง (6:22-11:1) กล่าวถึงกษัตริย์ซาโลมอน เป็นผู้สอนถึงปรีชาญาณ ขณะเดียวกันก็กล่าวถึงปรีชาญาณที่มาจากพระจิตของพระเจ้า (7:22-25) แต่ก็สามารถพบได้เช่นกันว่า พระพรนี้ พระเจ้าก็ประทานให้ผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วย

ภาคที่สาม (11:2-19:22) อธิบายถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เป็นพระเจ้าที่ปลดปล่อยให้เป็นอิสระ กิจการยิ่งใหญ่ที่สุดในการช่วยให้เป็นอิสระคือ การอพยพ (ออกจากประเทศอียิปต์) เมื่อพระเจ้าปลดปล่อยอิสราเอลออกจากความเป็นทาสในประเทศอียิปต์ไปสู่ดินแดนอิสราเอลในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ผู้ประพันธ์ชี้ให้เห็นถึงปรีชาญาณเป็นแสงสว่างที่นำทางประชากรตลอดประวัติศาสตร์นี้ และได้กล่าวถึงคำตักเตือนให้ระวังถึงอันตรายในการนับถือพระเท็จเทียมที่มีผลต่อชีวิตอิสราเอลในประวัติศาสตร์ พระเจ้าผู้เดียวทรงเป็นศูนย์กลางแห่งการนมัสการและความรักของพวกเขา

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ปรีชาญาณมีเจตนาที่จะพบกับบรรดาผู้ปกครองบนโลกนี้ (1:1) ผู้ประพันธ์ตั้งใจชี้ให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของซาโลมอนที่แนะนำ สั่งสอนบรรดาภคินีประเทศอื่นถึงปรีชาญาณอันแท้จริง ผู้ฟังคือทุกคนที่แสวงหารดำรงชีวิตอย่างชอบธรรมตามปรีชาญาณของพระเจ้า หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงความเข้าใจของมนุษย์เกี่ยวกับความตาย เช่น การจากไปนั้นดูเหมือนเป็นการจากตลอดไป แต่แท้จริงนำไปสู่ชีวิตนิรันดร (3:1-9) เหมือนโลหะที่ถูกทดสอบด้วยไฟ ความทุกข์ทรมานทำให้คนนั้นเข้มแข็ง (3:5-6)

อีกมุมมองหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับปรีชาญาณคือ การเชื่อมต่อกับประวัติศาสตร์แห่งความรอดเข้ากับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของการประพันธ์ปรีชาญาณ เป็นรูปแบบการเขียนของชาวฮีบรูสมัยหลัง แต่ก็มีที่น่าสนใจสำหรับปัจจุบันนี้ ปรีชาญาณคือพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าที่นำชาวอิสราเอลตลอดประวัติศาสตร์ทั้งหมด รวมถึงการอพยพออกจากประเทศอียิปต์ด้วย (บทที่ 10-11) จงแสวงหาหญิงที่มีปรีชาญาณ เป็นการแสวงหาความรู้ที่แท้จริง เป็นลักษณะผู้หญิงที่เตือนให้ระลึกว่า แต่ละคนต้องแสวงหาความรู้ การทำตัวให้ว่างเปล่าเพื่อจะเรียนรู้สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งประยุกต์เข้ากับชีวิตปัจจุบันได้ ในช่วงที่รู้สึกมั่นใจและเป็นอิสระ จงระลึกถึงขอบเขตจำกัดของเราซึ่งมิใช่เรื่องง่าย คริสตชนจึงได้รวบรวมความคิดยอดเยี่ยมนี้จากหนังสือของชาวฮีบรูซึ่งสามารถนำมาเป็นหลักในการดำรงชีวิตคริสตชนได้

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ปชญ. 5:15-20 ท่านพบภาพลักษณ์ของพระเจ้าอย่างไรจากข้อความนี้?
ท่านคิดว่าเป็นการปลอบประโลมใจ เป็นความลึกลับหรือทำให้เบื่อกับงาน?

บุตรสิรา (The wisdom of Ben Sira (Sirach))

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่มีความยาวที่สุดในวรรณกรรมประเภทปรีชาญาณของพระคัมภีร์ (มี 51 บท) โปเรตสแตนท์ถือว่าหนังสือเล่มนี้อยู่นอกสารบบพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่คาทอลิกได้เคารพนับถือหนังสือเล่มนี้เพราะมีคำแนะนำอบรมสั่งสอนสำหรับการปฏิบัติจำนวนมาก หนังสือฉบับนี้ไม่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู แต่ปรากฏเฉพาะในพระคัมภีร์ฉบับเจ็ดสิบ (Septuagint) ซึ่งมีชื่อในภาษากรีกว่า Ecclesiasticus (อย่าสับสนกับคำว่า Ecclesiastes) Ecclesiasticus (คำแปลฉบับภาษาละติน) หมายถึงหนังสือของพระศาสนจักร ชื่อนี้เป็นพยานได้ว่าหนังสือเล่มนี้ถูกใช้บ่อยๆ ในธรรมประเพณีของพระศาสนจักรคาทอลิก

หนังสือฉบับนี้แตกต่างจากหนังสือฉบับอื่นๆ ในพระคัมภีร์ เพราะเรารู้จักชื่อผู้นิพนธ์หนังสือของพระศาสนจักร (Ecclesiasticus) ชื่อผู้นิพนธ์ปรากฏอยู่ในคำนำซึ่งเขียนโดยหลานของผู้นิพนธ์เอง คำนำบอกเราว่า เยชู บุตรสิราเป็นนักปราชญ์ท่านหนึ่งซึ่งได้ใช้ปรีชาญาณในการเขียนหนังสือเล่มนี้ เพื่อใช้สั่งสอนเยาวชนในเยรูซาเล็มประมาณปี 180 ก.ค.ศ. หลานของผู้นิพนธ์ได้แปลงานเขียนของท่านเป็นภาษากรีก สำหรับชาวยิวที่พูดภาษากรีกที่เมืองอเล็กซานเดรียในอียิปต์ราวปี 132 ก.ค.ศ.

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	ปรีชาญาณของบุตรสิรา(สิรัค) หรือ หนังสือของพระศาสนาจักร
ผู้เขียน	เยชู บุตรสิรา (สิรัค)
ช่วงเวลา	ประมาณ 180 -132 ก.ค.ศ.
โครงสร้าง	
ไม่มีเลขข้อ	บทนำ โดย หลานของบุตรสิรา
1:1-43:33	ปรีชาญาณและผู้มีปรีชา
44:1-50:21	คำยกย่องบรรพบุรุษ
50:22-29	บทสรุป
51:1-30	ภาคผนวก
สาระสำคัญ	ปรีชาญาณที่แท้จริง หน้าที่ของบิดามารดาและบุตร ความมั่งคั่ง ความตาย มิตรภาพ บรรพบุรุษ

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

เค้าโครงและลักษณะคำประพันธ์ของหนังสือเล่มนี้หลากหลายอย่างมาก เพราะว่ามีความแตกต่างของธรรมเนียมฉบับ เราแบ่งหนังสือนี้ออกเป็น 5 ภาค

ภาคแรกเป็นคำนำ ซึ่งไม่ได้บรรจุเลขข้อ คำนำได้แนะนำจุดประสงค์ของหนังสือและความยากลำบากของการแปล ที่น่าสนใจก็คือในคำนำมีการพูดถึงการแบ่งพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูออกเป็น 3 หมวด โดยได้กล่าวถึงหนังสือบทบัญญัติ ประกาศก และหนังสือที่เหลืออื่นๆ

ภาคที่สอง เป็นภาคที่ยาวที่สุด(บทที่ 1-43) เป็นการรวบรวมสุภาษิตต่างๆโดยเฉพาะ ภาคนี้มีคำสอนสำคัญในเรื่องต่างๆ ซึ่งมักจะอยู่ในความสนใจของประชาชนในขณะนั้น บุตรสิราได้เน้นเรื่องการเรียนรู้ถึงวิถีทางที่ถูกต้องเหมาะสมและพฤติกรรมที่ดีต่างๆ เพราะหนังสือนี้มุ่งสอนไปที่เด็กและเยาวชนเป็นอันดับแรก

ภาคที่สาม (44:1-50:21) เป็นโคลงยืดยาวที่ยกย่องสรรเสริญวีรบุรุษคนสำคัญของอิสราเอล ทำให้หนังสือนี้แตกต่างจากหนังสืออื่นๆ ในวรรณกรรมประเภทปรีชาญาณ โดยปกติวรรณกรรมประเภทปรีชาญาณจะกล่าวถึงประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้นของอิสราเอลเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่บุตรสิราให้ความสำคัญต่อการรำลึกถึงประวัติศาสตร์ของพวกเขา และเล่าถึงการกระทำอันน่าพิศวงที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำโดยอาศัยการนำของพระเจ้า รายชื่อของบรรดาวีรบุรุษนั้นถูกคัดสรร แต่ก็มีบุคคลจำนวนมากซึ่งมีชื่อเสียงและเป็นที่ยกย่องที่เราจะต้องรู้จัก(อับราฮัม, โมเสส, ดาวิด, ซาโลมอน, ฯลฯ)

ภาคที่สี่ เป็นบทสรุปที่มีแต่เดิมของหนังสือ (50:22-29) เป็นการอวยพร โดยผู้แปลปรารถนาให้ผู้อ่านได้รับพรจากปรีชาญาณของหนังสือนี้

ภาคที่ห้า เป็นภาคผนวกได้เพิ่มเติมเข้ามาภายหลัง(บทที่ 51) ซึ่งประกอบด้วยคำภาวนาแห่งการสรรเสริญและโมทนาคุณพระเจ้าของบุตรสิรา และบทกวีที่กล่าวถึงความยอดเยี่ยมของปรีชาญาณ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือบุตรสิราเหมือนกับวรรณกรรมประเภทปรีชาญาณอื่น ซึ่งไม่ควรอ่านแบบวรรณกรรมทั่วไปเพื่อให้ได้จำนวนหน้ามากๆ แต่ควรอ่านครั้งละน้อยๆ และไตร่ตรองมากๆ เพราะสุภาษิตได้พรรณนาคำแนะนำของผู้มีปรีชาต่อการหล่อเลี้ยงชีวิต โดยอาศัยการกระทำอันชอบธรรมที่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า หนังสือนี้แสดงถึงปรีชาญาณที่สืบทอดต่อกันมา มีหนทางที่ถูกต้องและหนทางที่ผิดไว้สำหรับเดิน ความชอบธรรมจะนำความรุ่งเรืองมาให้ ส่วนความชั่วร้ายจะนำไปสู่หายนะ ทักสนะนี้อาจถูกพิจารณาในเวลานั้นว่าเป็นแบบอนุรักษนิยมซึ่งสนับสนุนภษิตที่เป็นความจริงและที่ได้ใช้มาแล้ว เพื่อที่จะปลุกฝังให้เกิดการเชื่อฟัง มุมมองนี้เข้าใจได้ในบริบทที่บุตรสิราอาศัยและทำงานอยู่ ในเวลานั้นราชวงศ์เซเลเวซิดปกครองปาเลสไตน์ พวกเขายังคงสนับสนุนการใช้วัฒนธรรมกรีกและค่านิยมของชาวกรีกต่อจากกษัตริย์อเล็กซานเดอร์มหาราช ซึ่งดึงดูดใจเยาวชนที่เยรูเล็ม บุตรสิราารู้สึกว่าพวกเขาจะต้องทวนกระแส หนังสือของท่านได้สรุปย่อคำสอนของนักปราชญ์จากอดีตอันยาวนาน เพื่อคำชู้ค่านิยมที่สืบทอดกันมาในสังคมและความเชื่อของพวกเขา

หนังสือนี้เริ่มต้นด้วยการสรรเสริญปรีชาญาณ “ความยำเกรงพระเจ้า เป็นบ่อเกิดแห่งปรีชาญาณ” (1:14) จากนั้นก็กล่าวถึงหน้าที่ต่อพระเจ้า(บทที่ 2) และหน้าที่ต่อบิดามารดา (บทที่ 3) แล้วก็เป็นการคำแนะนำสำหรับการปฏิบัติมากมาย สิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษ คือคำยืนยันของบุตรสิราว่ามนุษย์ต้องมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง(15:11-20) อย่างเช่นในสังคมของพวกเรา ที่คนเรามักจะคอยหาผู้ที่มารับความผิด คำสอนเหล่านี้เป็นเครื่องเตือนความจำที่มีพลังต่อการเลือกอย่างเสรีที่พระเจ้ามอบไว้ให้แก่มนุษย์

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน บสร. 30:14-17 คำแนะนำของบุตรสิราที่เกี่ยวกับสุขภาพพลานามัยและความมั่งคั่งในทรัพย์สินสมบัติ เปรียบเทียบกับค่านิยมของท่านแล้วเป็นอย่างไร ? ท่านเห็นด้วยหรือไม่? คำแนะนำของเขา มีความหมายทั้งต่อเยาวชนและคนชราใช่หรือไม่ ?

มัทธิว (Matthew)

พระวรสารนักบุญมัทธิวเป็นพระวรสารที่ชื่นชอบของพระศาสนจักรในสมัยแรกเริ่ม มีการนำมาอ้างที่สุด และเป็นประโยชน์สำหรับใช้ในการสอนคำสอนเนื่องจากมีชุดคำสอนจำนวนมากหลายตอน จากพระวรสารนักบุญมัทธิวเราได้รับรูปแบบของความสุขแท้ และการอธิบายฐานะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งใครที่ปฏิบัติตามก็ถือว่าเป็นคริสตชนไปโดยปริยาย

แต่เดิมนั้นเชื่อกันว่าพระวรสารนักบุญมัทธิวเป็นพระวรสารที่เก่าแก่ที่สุด เพราะคิดว่าผู้นิพนธ์ คือนักบุญมัทธิว คนเก็บภาษี (มธ 9:9, เทียบ มก 2:14 และ ลก 5:27) แต่นักวิชาการสมัยใหม่สงสัยถึงเอกลักษณ์เฉพาะของท่าน ชื่อหนังสือของพระวรสารทุกฉบับเขียนขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 2 ผู้นิพนธ์ที่ชื่อมัทธิวดูเหมือนว่าจะเป็นคริสตชนชาวยิว เขามองโลกด้วยสายตาของชาวยิว และให้ความสนใจอย่างที่สุดในเรื่องความสำเร็จสมบูรณ์ของกฎบัญญัติ และความต้องการที่จะนำชีวิตทางศาสนาถวายแด่พระเจ้า พระวรสารนักบุญมัทธิวยากที่จะระบุสถานที่เริ่มแรกที่ชัดเจน พระวรสารแสดงหลักฐานความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับศาลาธรรมของชาวยิว (การกล่าวถึง “ศาลาธรรมของพวกเขา”) ในช่วงเวลาที่คริสตศาสนากำลังเริ่มต้นและถูกมองว่าเป็นศาสนาที่แตกต่าง สถานการณ์ดังกล่าวอาจจะเกิดขึ้นในชุมชนเมือง เช่น ที่อันทิโอกในซีเรีย

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	พระวรสารตามคำเล่าของนักบุญมัทธิว
ผู้นิพนธ์	ไม่ทราบแน่ชัด แต่ตามธรรมเนียมระบุว่าเป็นมัทธิวคนเก็บภาษี
ช่วงเวลา	ประมาณ ค.ศ 85
โครงสร้าง	
1:1-4:16	ต้นกำเนิดของพระเยซูเจ้า
4:17-11:1	การเริ่มต้นพระภารกิจ
11:2-16:20	การต่อต้านที่เริ่มทวีมากขึ้น
16:21-28:20	การรับทรมาน ความตาย และการกลับคืนพระชนมชีพ
ประเด็นสำคัญ	ความชอบธรรม คำทำนายของประกาศก และความสำเร็จของคำทำนาย
	การตัดสินพิพากษา เอมมานูเอล พระเยซูเจ้าแบบอย่างของพระบุตร
	ผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อฟังและความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

หลายคนบันทึกว่า พระวรสารนักบุญมัทธิวมีลักษณะพิเศษในการใช้คำเปรียบเทียบ ในพระวรสารมีความเป็นสัดส่วนอย่างเป็นระเบียบ ตัวอย่างเช่น เรื่องการบังเกิด (บทที่ 1-2) เทียบเคียงกับเรื่องพระทรมาน การกลับคืนพระชนมชีพ (บทที่ 26-28) ทั้งสองเรื่องใช้การวาดฝัน และคำศัพท์ที่ยกย่องพระเยซูเป็น “เอมมานูเอล” “พระเจ้าสถิตกับเรา” (1:33) ซึ่งได้ถูกกล่าวซ้ำอีกครั้งในคำสัญญาของพระเยซูเจ้า ผู้กลับคืนพระชนมชีพว่าจะอยู่กับบรรดาศิษย์ตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ (28:20) สิ่งที่ไม่ควรมองข้ามใน

พระวรสารฉบับนี้คือ “การเล่าเรื่อง” เรื่องราวของพระเยซูเจ้า พระเมสสิยาห์ และบุตรพระเจ้าผู้มอบนม เชื้อฟิง และเชื้อสัตย์

ภาคแรกของพระวรสาร (1:1-4:16) ได้วางคุณลักษณะเฉพาะของพระเยซูเจ้าในบริบท ประวัติศาสตร์ของอิสราเอล พระเยซูเจ้าเป็นความสำเร็จของคำสัญญาผ่านทางบรรดาประกาศก ทรงเป็น พระคริสต์เชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดที่เชื้อสัตย์และเชื้อฟิงต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่เหมือนกับชาว อิสราเอลดั้งเดิม

ภาคที่สอง (4:17-11:1) เริ่มต้นด้วยการประกาศเทศนาในแคว้นกาลิลี การเทศนาให้กลับใจ ของพระองค์ได้ยกเรื่องของยอห์น ผู้ทำพิธีล้าง (4:17 เทียบ 3:2) แต่ในไม่ช้าคำสอนอันมีลักษณะพิเศษ ของพระองค์ก็อยู่เหนือกว่าคำสอนของยอห์น บทเทศน์บนภูเขาที่สำคัญ (บทที่ 5-7) แสดงว่าพระเยซูเจ้า ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ในพระวาจา ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าคำปราศรัยที่แทรกอยู่ตลอดพระวรสาร (บทที่ 5-7,10,13,18,23-25) แต่ละตอนจบลงด้วยวลีซ้ำๆกันที่ว่า (“และเมื่อพระเยซูเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จ แล้ว...”) ต่อมาพระเยซูเจ้าแสดงว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ในกิจการด้วยอัศจรรย์ต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ (บท ที่ 8-9) หลังจากที่พระองค์ทรงดำรัสสอนบรรดาศิษย์ถึงความหมายของการเป็นศิษย์ (บทที่ 10)

ภาคที่สาม (11:2-16:20) การต่อต้านของพวกฟาริสีที่เริ่มทวีความรุนแรงขึ้นต่อการที่พระเยซู เจ้าทรงดำเนินภารกิจในการประกาศเทศนา การสั่งสอนและการรักษาโรค

ภาคที่สี่ (16:21-28:20) แสดงถึงความเป็นศัตรูได้ทวีขึ้นจนนำไปสู่การกระทำที่ต่อต้านพระเยซู เจ้า การแสดงอย่างประจักษ์ประชันถึงความสำเร็จสมบูรณ์ในการทำตามพระประสงค์ แม้กระทั่งการยอม รับความตายบนไม้กางเขน การกลับคืนพระชนมชีพได้ปลดปล่อยพระเยซูเจ้าผู้ปรากฏแก่บรรดาศิษย์ใน แคว้นกาลิลี การส่งพวกเขาให้ออกไป และประกาศพระวรสารแก่ทุกคน (28:16-20)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

มีปัญหาหลายประการในการตีความพระวรสารนักบุญมัทธิว ถ้าผู้นิพนธ์พระวรสารเป็นคริสตชน ชาวยิวคนหนึ่ง ทำไมพระวรสารยกย่องสรรเสริญคนต่างศาสนาที่มีความเชื่อ และเตรียมไปสู่ภารกิจต่อ โลกของคนต่างศาสนา เช่นเดียวกัน ผู้นิพนธ์ชาวยิวจะใช้ภาษาที่ดูเป็นศัตรูบรรยายถึงบรรดาผู้นำชาวยิว ว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด และเหมือนหลุมศพทาสีขาวได้อย่างไร มัทธิวจะยึดมั่นว่าพระเยซูเจ้ามิได้มาเพื่อ ลบล้าง แต่มาเพื่อปรับปรุงให้สมบูรณ์ได้อย่างไร (5:17) และยังแสดงการสนับสนุนว่ากฎบัญญัติที่พระเยซู เจ้านำมานั้นสมบูรณ์กว่ากฎบัญญัติของโมเสส (“ท่านได้ยินคำกล่าว แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า...”)

ความขัดแย้งอย่างชัดเจนที่มีมากมายในพระวรสารฉบับนี้ การแก้ไขปัญหานี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ความ ขัดแย้งบางอย่างอาจเหมาะสมแก่การรักษาไว้ซึ่งธรรมเนียมอันหลากหลายจากช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ความขัดแย้งอื่นๆ ยังอยู่ในระดับของการแก้ไขเรียบเรียง ในขณะที่ท่านอ่านพระวรสารของนักบุญมัทธิว ให้มุ่งความสนใจไปที่ความต่อเนื่องของเรื่องราว ฝ้าสังเกตการพัฒนาความตึงเครียดระหว่างพระเยซูเจ้า และศัตรูของพระองค์ การเติบโตของประสบการณ์ความเชื่อของบรรดาศิษย์ ให้เราฟังการสอนที่ ต่อเนื่องกันเป็นชุดอย่างยิ่งยวดยาวราวกับว่าท่านได้นำมาประยุกต์ใช้กับตัวเอง คำสอนทางศีลธรรมของ

พระวรสารนี้เป็นสิ่งที่สามารถนำมาใช้ได้ตลอดทุกยุคทุกสมัย ขณะที่เราอ่านเกี่ยวกับคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าต่อบรรดาศิษย์ในคำปราศรัยที่ยิ่งใหญ่ทั้งห้าชุด ราวกับว่าเรากำลังฟังอยู่ในเวลานั้นด้วย

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน มธ. 5:1-12 เรื่องความสุขแท้ ท่านเข้าใจเรื่องนี้อย่างไร ในฐานะเป็นความคิดที่ดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ เป็นเป้าหมายที่จะต้องทำให้สำเร็จ เป็นคำอวยพรแก่ผู้ที่ทนทุกข์ หรือเป็นเครื่องหมายของพระอาณาจักรพระเจ้าที่จะมาถึง ทำไมท่านจึงคิดเช่นนั้น?

มาระโก (Mark)

พระวรสารนักบุญมาระโกเป็นพระวรสารที่สั้นที่สุดในบรรดาพระวรสารทั้งสี่เล่ม ตามธรรมเนียมประเพณีโบราณถือว่าผู้เขียนเป็นเพื่อนร่วมเดินทางกับเปโตร และเขียนที่กรุงโรม ไม่มีตัวบทที่บ่งบอกว่า

ผู้เขียนเป็นเพื่อนร่วมงานของพระเยซู แต่มีสิ่งที่ยังบอกว่าคุณเขียนหรือหมุดคณะของเขาเป็นคนต่างศาสนา เพราะถือว่าเป็นเรื่องปกติในสมัยของชาวยิวที่ข้อเขียนถูกนำมาแปล

การกล่าวอย่างรวบรัดของพระวรสารนี้ส่งผลกระทบต่อตัวเอง พระวรสารได้กล่าวถึงเรื่องราวของพระเยซูเจ้าที่ไม่ยาวนานในแต่ละตอน เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วแบบเหตุการณ์ต่อเหตุการณ์ มารโกชอบใช้คำว่า “ทันทีหลังจากนั้น” สิ่งนี้หรือสิ่งนั้นจะเกิดขึ้น มีเพียงตอนเดียวที่ยาวคือเรื่องนิทานเปรียบเทียบ “ผู้หว่าน” (บทที่4) อีกด้านหนึ่งนั้นมารโกบรรยายถึงพระเยซูเจ้าในฐานะผู้ทำอัศจรรย์ และผู้ขับไล่ปีศาจ ในกิจการเหล่านี้ พระองค์ได้แสดงพระองค์เองว่าทรงเป็น “อาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่” (1:22,27)

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมารโก
ผู้พิมพ์	ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง, ตามธรรมเนียมบอกว่าเป็นเพื่อนร่วมงานของเปโตร
ช่วงเวลา	ประมาณปี ค.ศ.66 - 70
โครงสร้าง	
1:1-8:26	ภารกิจของพระเยซูเจ้าที่กาลิลี
8:27-16:8	พระทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนมชีพ
16:9-20	บทส่งท้าย
สาระสำคัญ:	สถานภาพที่ซ่อนเร้นของพระเยซูเจ้า ความเชื่อและความกลัว กางเขนศิษย์ที่แท้จริง

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

พระวรสารนักบุญมารโกนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ภาค

ภาคแรก (1:1-8:26) แสดงสถานภาพของพระเยซูเจ้าต่อผู้อ่าน พระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า (1:1) ผู้ซึ่งมาอย่างผู้ทรงอำนาจ แต่ทรงพอพระทัยรับทุกข์ทรมาน ในการกระทำอันทรงอำนาจและใช้อุปมาของพระองค์ เปิดเผยถึงพระอาณาจักรของพระเจ้า ปัญหาคือแม้แต่บรรดาศิษย์ก็ไม่เข้าใจคุณลักษณะเด่นของมารโก คือ การเล่าเรื่องพระเยซูเจ้าในลักษณะของมนุษย์ ทำให้พวกเขาไม่รู้ถึงสถานภาพของพระเยซูเจ้า ซึ่งยังคงเป็นความลับ แม้หลังจากได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆ พวกเขายังถามว่า “ท่านผู้นี้เป็นใครหนอ เขามีอำนาจเช่นนี้ได้อย่างไร” (4:14) มีเพียงปีศาจเท่านั้นที่ร้องตะโกนถึงสถานภาพของพระองค์อย่างถูกต้อง

ภาคที่สอง (8:27-16:8) กล่าวถึงธรรมชาติแท้ของพระเยซูเจ้าชัดเจนขึ้น เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนบรรดาศิษย์ พระองค์พยายามอธิบายความหมายของการเป็นศิษย์ แต่พวกเขายังคงเข้าใจพระองค์ผิด การเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้หมายถึงสิทธิพิเศษ แต่เป็นความตั้งใจมอบชีวิตของตนเพื่อผู้อื่น ในการเพ่งมองที่ไม้กางเขนของพระคริสตเจ้าเท่านั้นจะทำให้รู้ความหมายของภารกิจของพระเยซูเจ้าอย่าง

ชัดเจน นายร้อยทหารต่างชาติคนหนึ่งได้ยอมรับถึงสถานภาพแท้จริงของพระเยซูเจ้าว่า “ใช่ชายคนนี้เป็นพระบุตรพระเจ้าแน่ทีเดียว” (15:39)

ในส่วนสุดท้าย (16:9-20) เป็นการเพิ่มมาทีหลัง กล่าวถึงการปรากฏพระองค์หลังจากกลับคืนพระชนมชีพ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

คุณลักษณะที่เด่นชัดของมาระโกคือการสอนเกี่ยวกับธรรมชาติของการเป็นศิษย์ ท่านอาจจะสะดุดกับภาพที่มาระโกนำเสนอในการเป็นศิษย์ แม้พวกเขาจะมีสิทธิพิเศษในการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้า พวกเขาเป็นกลุ่มแรก “ที่ไม่มีความชัดเจนในความคิดเรื่องการเป็นศิษย์” หลายต่อหลายครั้งที่พระเยซูเจ้าย้ำเตือนให้พวกเขาเข้าใจถึงแก่นแท้ในการเป็นศิษย์ แม้หลังจากการทวิชนมบัง พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจรวมทั้งการสอนที่ยืดยาวเกี่ยวกับบรรดาศิษย์ที่จะต้องทุกข์ทรมาน (8:22-10:52) พวกเขาก็ยังโต้เถียงกันว่าใครจะมีตำแหน่งที่ดีที่สุดในงานเลี้ยงแห่งพระอาณาจักรสวรรค์ แต่พระเยซูไม่เคยเลิกที่จะกล่าวแก่พวกเขาต่อไป เรื่องราวที่พระคหาวางเปล่าต้องการบอกกับบรรดาศิษย์โดยตรง (16:7) พวกเขาถูกส่งกลับไปยังกาลิลีที่ซึ่งภารกิจของพระเยซูเจ้าได้เริ่มขึ้นที่นั่น

ลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของพระวรสารมาระโกคือ ในตอนสุดท้าย ที่จบลงอย่างสะดุดใน 16:8 “เขาออกจากที่นั่นและไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ใครเพราะกลัว” ที่ชัดเจนต่อคริสตชนสมัยแรกเพราะการเลือกที่จะจบแบบคริสตชนสมัยแรก เป็นความตั้งใจที่จะจบอย่างนั้น ผู้อ่านรู้ว่าบางคนได้กลับไปเล่าเรื่องการกลับคืนชีพและเรื่องพระคหาวางเปล่า มิเช่นนั้นแล้วเราก็คงจะไม่ใช่คริสตชน การจบแบบนี้ทำให้ผู้อ่านอยากรู้เรื่องทูตสวรรค์ ที่พระคหาวางเปล่า “จงไปที่กาลิลีและท่านจะพบพระองค์ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ” นั่นคือจงกระทำภารกิจ พระองค์จะสถิตอยู่ที่นั่น ความเชื่อของเราไม่อยู่ที่พระคหาวางเปล่า แต่อยู่ในพระองค์ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ พระองค์ผู้ไม่ปรากฏในรูปเนื้อหนังอีกต่อไป

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน มก. 10:46-52 ทำไมบาที่เมอัสนตาบอดจึงดีกว่าศิษย์ที่พระเยซูทรงเลือก? สำหรับท่านเลือกอยู่ตรงไหนของเรื่องนี้?

ลูกา (Luke)

พระวรสารของนักบุญลูกา เป็นส่วนแรกของหนังสือสองฉบับ จากผู้เขียนคนเดียวกับหนังสือกิจการอัครสาวก บ่อยครั้งมีการศึกษาพระวรสารของนักบุญลูกาพร้อมกับพระวรสารของนักบุญมัทธิวและมาระโก เพราะมีความเหมือนกัน

ศิลปินหลายยุคหลายสมัยได้รับแรงบันดาลใจจากพระวรสารของนักบุญลูกา เช่น ภาพเทวทูตแจ้งสารแก่แม่พระ (1:26-38) แม่พระเสด็จเยี่ยมนางเอลีซาเบ็ธ (1:39-45) ลูกล้างผลาญ(บิดาผู้ใจดี)

(15:11-32) เรื่องราวที่เอมมาอูส (24:13-32) ทั้งหมดนี้มาจากพระวรสารของนักบุญลูกา บทภาวนาที่สำคัญ ๆ หลายบทก็มาจากพระวรสารเล่มนี้ด้วย เช่น บทเพลงสรรเสริญของแม่พระ (1:46-55) บทเพลงของเศคาริยาห์ (1:68-79) และบทเพลงของสิเมโอน (2:29-32) พระวรสารของนักบุญลูกาจึงเป็นเหมือนคลังภาพความคิดของคริสตชน

พระวรสารนักบุญลูกา เป็นพระวรสารฉบับเดียวที่ให้เหตุผลสำหรับงานเขียนชิ้นใหม่ของท่านในอาร์มภบท (1:1-4) แสดงถึงความพยายามไต่ตรองที่จะนำเสนอพระเยซูเจ้าและศาสนาคริสต์ ในบริบทของประวัติศาสตร์ที่กว้างมากขึ้น น่าสังเกตด้วยว่าบทนำนี้ทำให้เห็นได้ว่าผู้เขียนเป็นคริสตชนรุ่นที่สอง เพราะเขาต้องอาศัยประจักษ์พยานและศาสนบริการแห่งพระวาจามากกว่าที่จะระบุถึงตนว่าเป็นผู้เดียวที่เป็นผู้บันทึกเรื่องราว (1:2) ผู้ที่ท่านเขียนถึงอาจเป็นกลุ่มคนต่างศาสนา บางแนวคิดเสนอว่าพระวรสารนักบุญลูกานี้เป็นคำแก้ต่าง หรืออีกนัยหนึ่งคือ เขาอาจจะพยายามปกป้องคริสตศาสนาในสายตาของชาวโรมันว่า คริสตชนไม่เป็นอันตรายต่ออาณาจักรโรมัน พระวรสารนักบุญลูกายังได้นำเสนอการอธิบายเรื่องพระเยซูชวาวนาซาเร็ทและเครื่องหมายต่าง ๆ ของพระองค์ในอีกแห่งหนึ่ง

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกา
ผู้พิมพ์	ไม่ทราบ แต่ธรรมเนียมถือว่าผู้เขียนเป็นผู้ร่วมงานของนักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	ประมาณ ค.ศ. 85
โครงสร้าง	
1:1-4	อาร์มภบท
1:5-9:50	พันธกิจที่กาลิลี
9:51- 19:51	เรื่องเล่าการเดินทาง
19:28-21:38	พันธกิจที่เยรูซาเล็ม
22:1-24:53	พระทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนมชีพ
สาระสำคัญ	พระเยซูเจ้าพระผู้กอบกู้ การภาวนา การให้อภัย บทบาทของสตรี พระจิตเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

พระวรสารนักบุญลูกาสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ภาค

อาร์มภบท (1:1-4) ได้กำหนดบริบท และการเทียบเคียงคล้ายคลึงกันกับอาร์มภบทในหนังสือกิจการอัครสาวก (กจ.1:1-5) ลูกาเขียนถึงเซโอฟีลัสเพื่อบันทึกเรื่องราวที่ชื่อตรง เซโอฟีลัส (ภาษากรีกแปลว่า คนรักของพระเจ้า) เราไม่ทราบว่าเป็นใคร น่าจะเป็นไปได้ว่า ท่านเป็นบุคคลที่เพิ่งจะกลับใจได้ไม่นาน นักวิชาการบางท่านมีความเห็นว่าเป็นชื่อทางวรรณกรรม ที่สะท้อนความคิดของหมู่คณะของลูกา

เพื่อชี้ให้เห็นว่าลูกาต้องการเรียบเรียงเหตุการณ์และเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าตามความเข้าใจของตน ในขณะที่เดียวกันก็ยอมรับว่าคนอื่นๆ ก็ได้ทำเช่นเดียวกัน

ภาคที่สอง (1:5-9:50) เช่นเดียวกับมัทธิว ลูกาได้บอกเล่าถึงเอกลักษณ์ของพระเยซูเจ้า ต้นกำเนิดของพระองค์ เช่นเดียวกับที่มัทธิวได้ทำ และบรรยายถึงพระภารกิจในแคว้นกาลิลี ภาระหน้าที่ของพระองค์ได้ถูกประกาศอย่างชัดเจนที่ศาลาธรรมในเมืองนาซาเร็ธ เมื่อพระองค์กล่าวอ้างถึงหนังสือประกาศกอิสยาห์ (อิสย 61:1-2) “พระจิตของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า...” (4:18-19) พระเยซูเจ้ามาเพื่อทำภารกิจ การเทศน์สอน การรักษาโรค และทำให้เกิดการคืนดีกันเสมอๆ

ภาคที่สาม ลูกาได้วางเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทาง (9:51-19:27) ใน 9:51 พระเยซูเจ้าทรงตั้งพระทัยแน่วแน่จะเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มอย่างประกาศก เมืองอันเป็นชาตกรรมของพระองค์ ในหลายๆ บท พระเยซูเจ้าอยู่ในหนทางสู่กรุงเยรูซาเล็ม ขณะดำเนินตามทาง พระองค์ทรงตรัสสอนบรรดาศิษย์ของพระองค์เกี่ยวกับพระอาณาจักรของพระเจ้า และความสำเร็จสมบูรณ์ในภารกิจของพระองค์ ภาคนี้บ่อยครั้งมักถูกเรียกว่าเป็นการบรรยายถึงการเดินทาง

ภาคที่สี่ (19:28-21:38) เมื่อพระเยซูเจ้าทรงประทับอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ลูกาให้ความสำคัญกับพระภารกิจของพระเยซูเจ้าที่นั่น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเหตุการณ์สูงสุดที่จะเกิดขึ้นที่นั่น

ภาคสุดท้าย (22:1-24:53) บรรยายถึงพระทรมาน ความตาย และการกลับคืนพระชนมชีพ ในขณะที่หลายๆ ส่วนมีความคล้ายคลึงกันกับของนักบุญมาระโกและมัทธิว ลูกาได้บันทึกรายละเอียดๆ ต่างที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่ไม่เหมือนใครไว้ด้วย พระเยซูเจ้าปรากฏต่อหน้าเฮโรด และปีลาต เพื่อประกาศว่าพระองค์ไร้ความผิด (23:4,15) แม้ในขณะที่ถูกพิพากษา พระองค์ยังได้ทำให้ทั้งเฮโรด และปีลาตซึ่งแต่ก่อนเป็นศัตรูกันกลับเป็นเพื่อนกัน (23:12) และยังแสดงออกถึงการให้อภัยแก่ผู้ถูกประหารพร้อมกับพระองค์อีกด้วย (23:34) พระเยซูเจ้ายังให้คำคำสัญญาถึงสวรรค์แก่โจรที่กลับใจ (23:42-43) พระภารกิจแห่งพระเมตตากรุณาของพระองค์แสดงถึงความไม่มีขอบเขตตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ความเข้าใจพระวรสารนักบุญลูกาในภาพรวมนั้นหมายถึงว่าต้องเข้าใจชีวิต พันธกิจ การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า แม้กระทั่งจุดเริ่มต้นของพระศาสนจักร ก็เป็นส่วนหนึ่งของแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า โดยการนำของพระจิต

ทุก ๆ สิ่งในพระวรสารของนักบุญลูกา เกิดขึ้นภายใต้การนำของพระจิตเจ้า พระเยซูเจ้ากระทำภารกิจของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิต พระเยซูเจ้ายังทรงได้รับพลังอำนาจจากการภาวนา พระองค์สอนบรรดาศิษย์ของพระองค์เกี่ยวกับการภาวนา และความจำเป็นของการภาวนา พระองค์ยังคงสอนเรื่องการคืนดีและการให้อภัยว่าเป็นเครื่องหมายถึงอาณาจักรของพระเจ้า บ่อยครั้ง ลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเจ้าประทับที่โต๊ะอาหารกับคนหลากหลายประเภท พระเยซูเจ้าสำหรับลูกาเป็นผู้ที่ขอบอกงานสังคม เวลามี้อาหารเป็นเหตุการณ์ทางสังคมและเป็นเวลาสำหรับการเยียวยารักษา

พระองค์รับประทานอาหารแม้กระทั่งกับคนต่างชาติ คนเก็บภาษี คนที่อยู่ชายขอบของสังคม ดังเช่นการปฏิบัติตัวที่ไม่ดีในสายตาของผู้ชอบธรรมในทางศาสนา แสดงให้เห็นถึงพลังอำนาจการเยยวาร์รักษาของพระเจ้าได้แผ่ขยายไปอย่างไร พระเยซูเจ้าของลูกาได้บัญญัติบรรดาศิษย์ด้วยข้อความที่เรียกร้องการปฏิบัติที่ยาก นั่นคือ ความจำเป็นที่จะต้องให้อภัยแม้กระทั่งศัตรูของตนเอง

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ลก. 15:11–32 สัก 2 – 3 ครั้ง ในแต่ละครั้งให้นำตัวท่านเองเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้น ในบทบาทต่าง ๆ เช่น ลูกจ้างผลาญ ลูกชายคนโต บิดา ในแต่ละบทบาทนั้นเปลี่ยนความเข้าใจของท่านต่อพระวรสารตอนนี้หรือไม่?

ยอห์น (John)

จากจุดเริ่มต้นของพระวรสารฉบับนี้ขึ้นอยู่กับพระวรสารอีกสามฉบับ การเริ่มต้นที่ยิ่งใหญ่ของพระวรสารฉบับนี้แสดงเบื้องหลังเหตุการณ์มีติดำเนินจักรวาล พระวจนาตถ์นิรันดรของพระเจ้าทรงรับเอากายและเสด็จมาประทับท่ามกลางประชากรของพระองค์ ส่วนที่เหลืออื่น ๆ ของพระวรสารฉบับนี้แสดงถึงเรื่องราวของพระสิริรุ่งโรจน์ทั้งหมด

ในสมัยแรก ๆ ของคริสตศาสนา บรรดาผู้มีความเชื่อได้รับรองเอกลักษณ์เฉพาะของพระวรสารฉบับนี้ ซึ่งจริง ๆ แล้ว มีปัญหาอยู่มากในการยอมรับพระวรสารฉบับนี้ เพราะบางคนเห็นว่ามีความอันตรายอันอาจจะเกิดขึ้นได้ กล่าวคือพระวรสารฉบับนี้อาจนำบางคนไปสู่การสอนผิดความเชื่อในการปฏิเสธเรื่องการรับเอาธรรมชาติมนุษย์ ความคิดเรื่องพระเจ้าจะกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่งเหมือนกับเรา ในเวลาเดียวกันพระวรสารฉบับนี้อาจทำให้เน้นการสอนของคริสตชนในเรื่องธรรมชาติฝ่ายโลกมากจนเกินไป เป็นความโชคดียิ่งนักที่ถึงแม้ว่าคริสตชนบางคนจะตีความเนื้อหาของพระวรสารฉบับนี้อย่างผิด ๆ แต่พระศาสนจักรยังคงเก็บรักษาพระวรสารฉบับนี้ไว้ในสารบบพระคัมภีร์

ธรรมเนียมประเพณีโบราณถือว่า พระวรสารฉบับนี้เขียนขึ้นโดยผู้หนึ่งในบรรดาอัครสาวกสิบสองคนของพระเยซูเจ้า คือ ยอห์นบุตรของเศเบดี ท่านถูกระบุว่าเป็น “ศิษย์ที่ทรงรัก” ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในพระวรสารฉบับนี้ (ดู 19:26; 21:20, 24) บรรดานักวิชาการได้ให้เหตุผลที่ชวนให้สงสัยในการระบุชื่อเช่นนี้ พระวรสารฉบับนี้ได้แสดงเครื่องหมายหลายอย่างซึ่งแสดงว่าถูกรวบรวมขึ้นในสมัยหลังในประวัติศาสตร์ของคริสตศาสนา นั่นคือเกือบปลายศตวรรษที่หนึ่ง ศิษย์ที่ทรงรักอาจเป็นจริงตามที่ปรากฏทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้ติดตามพระเยซูเจ้า และอาจเป็นการเขียนของผู้ที่แฝงตัวอยู่เบื้องหลังพระวรสารนี้เพราะว่าท่านเป็นบุคคลสำคัญในกลุ่มที่มาจากธรรมเนียมของยอห์น แต่ท่านเองไม่ใช่ผู้เรียบเรียงพระวรสารฉบับนี้ ไม่ว่าผู้เขียนจะเป็นใครก็ตาม แต่ท่านก็มีพรสวรรค์ในการเขียนเรื่องราวเพราะพระวรสารฉบับนี้บรรจุเรื่องราวที่ควรค่าแก่การจดจำเกี่ยวกับพระเยซูเจ้ามากที่สุด

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น
ผู้พิมพ์	ไม่ทราบแน่ชัด แต่ตามธรรมเนียมระบุว่าเป็น ยอห์น บุตรของเศเบดี
ช่วงเวลา	ประมาณ ปี ค.ศ. 90 – 100
โครงสร้าง	
1:1 – 51	อาร์มภบท
2:1 – 12:50	หนังสือแห่งเครื่องหมาย
13:1 – 20:31	หนังสือแห่งพระสิริรุ่งโรจน์
21:1 – 25	บทส่งท้าย
สาระสำคัญ	พระวาทะที่ทรงรับเอากาย แสงสว่างและความมีด ความจริงและความเท็จ เครื่องหมายและพระสิริรุ่งโรจน์ บังทรงชีวิต ผู้เลี้ยงแกะที่ดี เถาองุ่นและกิ่งก้าน

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

โครงสร้างใหญ่ของพระวรสารนักบุญยอห์น ซึ่งประกอบด้วยสองภาคหลัก คือ “หนังสือแห่งเครื่องหมาย” และ “หนังสือแห่งพระสิริรุ่งโรจน์” ซึ่งถูกห่อหุ้มด้วยอาร์มภบทและบทส่งท้าย พระวรสารฉบับนี้เริ่มต้นด้วยอาร์มภบทที่เป็นบทกวีและการแนะนำทางประวัติศาสตร์ (1:1-51) ซึ่งบรรยายในมิติด้านจักรวาลว่า “พระวาทะที่นิรันดรทรงรับเอากาย” และทรงเสด็จมาประทับอยู่ในโลกอย่างไรและยอห์น บัปติสต์ได้เตรียมรับการเสด็จมาของพระองค์ครั้งนี้อย่างไร

ภาคแรก ในพระวรสารฉบับนี้ คือ หนังสือแห่งเครื่องหมาย (2:1–12:51) แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองอย่างไร และความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาเป็นอย่างไรโดยอาศัยเรื่องราวของเครื่องหมายต่าง ๆ ซึ่งมีผลต่อผู้ที่ฟังพระองค์ในสองทาง คือ เครื่องหมายต่าง ๆ เหล่านี้นำประชาชนบางคนให้มีความเชื่อ แต่ก็ได้ทำให้อีกหลายคนกลายเป็นศัตรูกับพระเยซูเจ้าโดยตรง

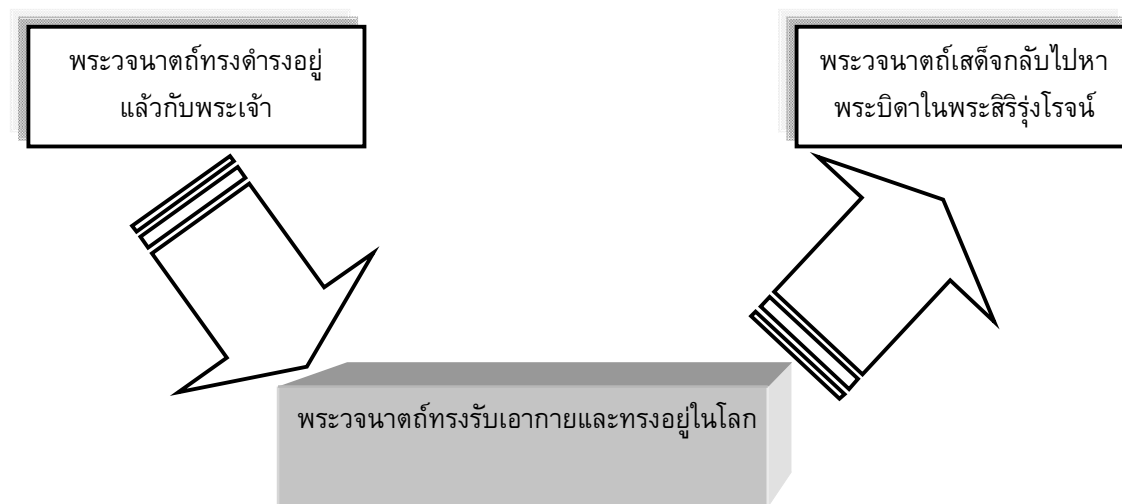
ภาคที่สอง (13:1–20:30) บรรยายว่าพระเยซูเจ้าทรงรับพระสิริรุ่งโรจน์จากพระบิดาเจ้าสวรรค์ของพระองค์โดยการเชื่อฟังของพระองค์แม้กระทั่งยอมรับความตายอย่างไร พระสิริรุ่งโรจน์นี้ถูกทำนายล่วงหน้าแล้วในส่วนแรกของพระวรสารและได้สำเร็จในส่วนที่สองนี้เอง โดยอาศัยพระสิริรุ่งโรจน์นี้ พระ

เยซูเจ้าทรงยอมรับความตายของพระองค์บนไม้กางเขน เปรียบเหมือนผู้เลี้ยงแกะที่ดีที่สละชีวิตของตน เพื่อฝูงแกะ เพื่อที่จะเอาชีวิตนั้นคืนมาอีก (10:11, 17-18) ผู้ที่อ่านด้วยความละเอียดจะสังเกตเห็นว่า พระวรสารนักบุญยอห์นใน (20:30-31) เป็นเหมือนกับบทสรุปของพระวรสารเล่มนี้ บรรดานักวิชาการ เชื่อว่าแท้ที่จริงแล้วบทส่งท้าย (บทที่ 21) นั้นถูกเพิ่มเติมเข้ามาในภายหลังซึ่งมาจากธรรมเนียมยอห์น และได้ตีกรอบเรื่อง “ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก” ในฐานะที่เป็นศิษย์ตัวอย่าง ขณะเดียวกันก็ยอมรับความ เด่นชัดของเปโตรมากกว่าคนอื่นในท่ามกลางบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้า

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

นักอินทรีย์เป็นสัญลักษณ์โบราณสำหรับพระวรสารของนักบุญยอห์น ซึ่งก็เหมาะสมอย่างยิ่ง พระวรสารฉบับนี้โดยนัยสูงเหมือนนักอินทรีย์ เพื่อจะอ่านพระวรสารของนักบุญยอห์นผู้อ่านจะต้องเข้าไปในโลกที่แตกต่างอีกโลกหนึ่ง ซึ่งสาระสำคัญต่าง ๆ ถูกกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกแต่ในลักษณะการวนสูงขึ้นเรื่อย ๆ จุดดั่งนักอินทรีย์ขณะที่ล่าเหยื่อ พระวรสารฉบับนี้บีบวนเวียนสูงขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งผู้อ่านอยู่สูงเท่าใด ยิ่งจะเข้าใจสิ่งที่พระวรสารต้องการหมายถึงมากเท่านั้น

คำสอนที่สำคัญที่สุดที่อยู่ในพระวรสารของนักบุญยอห์น คือ พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระวจนาตย์ผู้ ทรงรับเอากาย เพื่อทรงแสดงให้เราเห็นหนทางที่จะมุ่งไปสู่พระบิดา (1:1-3,10-14) พระองค์เสด็จจาก สวรรค์มาในกาลเวลา แต่เมื่อเสด็จสู่สวรรค์นั้นทรงกลับไปด้วยพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า เราสามารถ เห็นภาพนี้ได้จากแผนผัง

เหมือนกับเรื่องราวคลี่คลายออก ยอห์นบรรยายเรื่องราวการพบกันของบุคคลต่าง ๆ กับพระเยซูเจ้า เนื่องจากพระเยซูเจ้าได้กระทำเครื่องหมายต่าง ๆ เพื่อพิสูจน์จุดเริ่มต้นแท้จริงของพระองค์ บรรดาประชาชนนั้นทั้งถูกดึงให้เข้ามาหาพระองค์หรือถูกขับไล่ไปโดยพระองค์ พวกเขาต้องตัดสินใจที่จะเชื่อและติดตามพระองค์ในความเป็นศิษย์ของพระองค์ บทบาทต่าง ๆ ที่ควรจดจำคือ เรื่องอาจารย์สอน

กฎหมายของชาวยิว (นิโคเดมัส, 3:1-21) เรื่องหญิงชาวสะมาเรีย (4:1-42) เรื่องชายอัมพาต(5:1-18) เรื่องชายตาบอดแต่กำเนิด(9:1-41) และเรื่องของลาซารัส (11:1-44)

ลักษณะภายนอกประการหนึ่งคือ เรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการพบกันธรรมดาๆ แต่น่าสังเกตว่าเรื่องราวของแต่ละคนนั้นถูกเขียนด้วยบทสนทนาทั้งสองฝ่ายและฝ่ายเดียว ซึ่งพุดถึงประเด็นทางศาสนาที่ลึกซึ้ง เนื้อหาเหล่านั้นทำให้เกิดความซับซ้อนที่ลึกซึ้ง ดังเช่น เรื่องราวของนิโคเดมัสและหญิงชาวสะมาเรียกล่าวถึงความลึกซึ้งของศีลล้างบาป เรื่องของชายตาบอดแต่กำเนิดกล่าวถึงการกลับใจ การออกจากความมืดบอดสู่แสงสว่างและการมองเห็น และเรื่องราวของลาซารัสกล่าวถึงการกลับคืนชีพและชีวิตนิรันดร์ ผู้อ่านสามารถค้นพบความเข้าใจใหม่ที่ลึกซึ้ง ถึงแก่นแท้ในการดำเนินชีวิตคริสตชนได้โดยการอ่านเรื่องราวเหล่านี้อย่างละเอียดรอบคอบ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ยน. 9:1-41 ท่านประทับใจสัญลักษณ์อะไรมากที่สุดในเรื่องนี้?

จงใช้จินตนาการของท่านคิดว่าท่านอยากจะเป็นบทบาทของใคร?

และบทบาทนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงทำให้ท่านพัฒนาความเชื่อได้หรือไม่?

กิจการอัครสาวก (The Acts of the Apostles)

กิจการอัครสาวก บรรยายเรื่องการกำเนิดและการเติบโตของกลุ่มคริสตชน ซึ่งไม่เหมือนกับหนังสือเล่มใดในพันธสัญญาใหม่ ก่อนข้างชัดเจนว่าผู้เขียนหนังสือเล่มนี้เป็นบุคคลเดียวกันกับผู้เขียนพระวรสารฉบับที่สามซึ่งกล่าวถึงในอาร์มภบท ที่เขียนถึงเฮโอฟิลัสเช่นเดียว กับในงานเขียนชิ้นแรก จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ก็ชัดเจนว่า ลูกาต้องการบรรยายถึงความเข้าใจของเขาว่า ศาสนาคริสต์ได้กลายมาเป็นทุกจังหวะชีวิตในการติดตามพระเยซูเจ้า ผู้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ เป็นเหมือนกับการสานต่อในกิจการอัครสาวก

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	กิจการอัครสาวก
ผู้เขียน	ผู้นิพนธ์พระวรสารลูกา ผู้ได้ชื่อว่าลูกา
ช่วงเวลา	ประมาณปี 80-90
โครงสร้าง	
1:1-5	อาร์มภบท
1:6-8:3	พันธกิจในเยรูซาเล็ม
8:4-9:43	พันธกิจในยูเดียและสะมาเรีย
10:1-28:31	พันธกิจต่อคนต่างศาสนาจนสุดปลายแผ่นดินโลก
สาระสำคัญ	พระจิตเจ้า การเติบโตของพระศาสนจักร การเทศน์สอนของอัครสาวก และการเป็นพยานในพระคริสตเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

หนังสือกิจการอัครสาวกสามารถกำหนดโครงสร้างอย่างง่าย ๆ ตามหลักฐานการอ้างอิงทางภูมิศาสตร์ที่สำคัญๆ กิจการ 1:8 บรรยายถึงคำสั่งของพระเยซูเจ้าผู้กลับคืนพระชนม์ชีพแก่อัครสาวกว่า “จงเป็นพยานถึงเรา ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย จนถึงสุดปลายแผ่นดิน” รูปแบบพื้นฐานของหนังสือดำเนินตามภูมิศาสตร์แบบเดียวกันกับที่มีอยู่ทั่วไปในพระวรสาร

หลังจากอาร์มภบท (1:1-5) แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างกิจการฯ กับ พระวรสารของลูกา เริ่มต้นด้วยการประกาศข่าวดีในเยรูซาเล็ม (1:6-8:3) ดำเนินต่อไปในแคว้นยูเดีย และแคว้นสะมาเรีย (8:4-9:43) และท้ายที่สุดแพร่ขยายไปยังโรม (10:1-28:31) เมื่อโรมเป็นศูนย์กลางของจักรวรรดิ (ถนนทุกสายมุ่งสู่โรม) โรมเป็นสัญลักษณ์ที่รู้จักกันดีว่าเป็น “สุดปลายแผ่นดินโลก” ดังนั้น กิจการฯ แสดงให้เห็นว่า พระสัญญาของพระเยซูเจ้าผู้กลับคืนชีพ ประสบผลสำเร็จในการเติบโตของพระศาสนจักร

ตั้งหนังสือเล่มใหญ่และซับซ้อนได้บรรจุเรื่องราวมากมาย สิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งที่สังเกตได้คือการทำงานของพระจิตตลอดหนังสือทั้งเล่ม พระเยซูเจ้าในกิจการเรียกพระจิตเจ้าว่า “พันธสัญญาของพระบิดา” (กจ 1:4; ดู ลก 24:49) พระจิตเป็นบุคคลหนึ่งอยู่ร่วมในพระพลานุภาพของพระเจ้า ที่ประทับอยู่ในงานของพระศาสนจักรและยังคงประทับอย่างต่อเนื่องของพระคริสตเจ้าผู้กลับชีพในกลุ่มคริสตชน สำหรับ

ลูกกาทุกสิ่งเกิดขึ้นและเชื่อมโยงไปถึงธรรมล้ำลึกของพระจิตที่กระทำท่ามกลางคริสตชน ซึ่งพวกเขาได้ประกาศข่าวดีนี้ไปทั่วโลก

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ในแง่หนึ่ง หนังสือเล่มนี้มีชื่อเรียกที่ผิด ที่จริงควรจะเรียกว่า “กิจการของเปโตรและเปาโล” พวกเขาเป็นเพียงสองคนที่ปรากฏในหนังสือ เปโตรอยู่ในบทที่ 2-12 และเปาโลในบทที่ 13-28 อัครสาวกได้ถูกกล่าวถึงอยู่บ้าง แต่ไม่ได้รับความสนใจเหมือนกับเปโตรและเปาโล จากมุมมองของลูกกาทั้งสองเป็นแก่นแท้ของความสามารถรวมกลุ่มคริสตชนเข้าเป็นศาสนาของโลก แม้ว่าทั้งสองมีความบกพร่อง คนหนึ่งปฏิเสธพระเยซูเจ้า และอีกคนหนึ่งเป็นผู้เบียดเบียนพระศาสนจักร พวกเขากลายเป็นกุญแจสำคัญในการประกาศข่าวดีแห่งพระวรสาร

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ ธรรมชาติของกิจการอัครสาวกในฐานะประวัติศาสตร์ หนังสือกิจการฯ ดำเนินเรื่องเหมือนกับหนังสือประวัติศาสตร์ แต่เราจะต้องระมัดระวัง ที่จะเข้าใจว่าประวัติศาสตร์นี้ได้ถูกนำเสนออย่างไร ลูกกาบอกเรื่องราวของพระศาสนจักรในวิถีทางที่เขาต้องการให้เข้าใจ เช่นเดียวกับวิธีการเล่าพระวรสารของเขา ซึ่งมีแง่มุมทางเทววิทยาในตัวเอง ไม่มีเจตนาให้ผู้อ่านต้องอ่านอย่างที่เป็นประวัติศาสตร์สมัยใหม่ เพราะฉะนั้นผู้ตีความต้องอ่านกิจการฯ อย่างระมัดระวังสำหรับข้อมูลอ้างอิงถึงเปาโล ตัวอย่างและเปรียบเทียบข้อมูลที่เรได้จากจดหมายของเปาโลเอง บางครั้งมีมุมมองที่ค่อนข้างจะแตกต่างกัน ไม่สามารถเข้าใจได้อย่างถูกต้องด้วยมุมมองทางประวัติศาสตร์เพียงอย่างเดียว กิจการเหมือนกับหนังสือในพันธสัญญาใหม่ คือ เป็นหนังสือเกี่ยวกับความเชื่อ เราเข้าใจเกี่ยวกับการกำเนิดของพระศาสนจักร เป็นดั่งอัศจรรย์ที่พระพรชทานของพระเจ้า เป็นรูปเป็นร่างด้วยการร่วมมือและการทำงานอย่างหนักของอัครสาวก และผู้สืบตำแหน่งผ่านทางกาลเวลา

พระจิตเจ้าคือใคร

สำหรับคริสตชน พระจิตเจ้าเป็นบุคคลที่สามในพระตรีเอกภาพ แต่บ่อยครั้ง เรามักจะลืมว่าความเข้าใจนี้เกิดขึ้นผ่านทางบิดาจารย์ของพระศาสนจักรในเวลาหลายศตวรรษ ภาพลักษณ์ของพระจิตทางธรรมประเพณี ไม่ได้เป็นบุคคล แต่อยู่ในรูปของลม ลมหายใจ ไฟ นกพิราบ พระจิตในพันธสัญญาเดิม ได้ให้ภาพเป็นพลาณภาพ สัมผัสไม่ได้ ไม่อาจเข้าใจได้ เป็นภาพของพระเจ้าที่ไม่สามารถสัมผัสได้ พระจิตปรากฏในการสร้าง เป็นลมแรงกล้าที่พักอยู่เหนือหน้า (ปฐมก 1:2) พระจิตเป็นผู้ดลใจประกาศกในการประกาศพระวาจาของพระเจ้า และประทานลมหายใจใหม่แก่อิสราเอล (อสค 37:14) ในธรรมประเพณีของปรีชาญาณ พระจิตถูกเสนอในปรีชาญาณของสตรี (ปชญ 1:5-7;7:24-25) และเป็นธรรมล้ำลึกการประทับอยู่ของพระเจ้า

ในพันธสัญญาใหม่ ลูกกาและกิจการให้ภาพลักษณ์ของพระเจ้าว่าทรงเป็นพลังของพระเจ้า ในการทำให้แผนการแห่งความรอดสำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า (ลก 1:35) ไนลมและไฟสามารถเป็นจุดกำเนิดของพระศาสนจักร (กจ 2:1-4) พระจิตปรากฏในหนังสือเล่มอื่นด้วย แต่มีเพียงมัทธิวเท่านั้นที่พระ

ตรีเอกภาพเข้ามาในพิธีล้าง (มธ 3:16; มก 1:10; ลก 3:22) พระวรสารของยอห์น นำเสนอภาพของพระจิตเป็นพระผู้ช่วย ผู้แนะนำ ผู้ให้คำปรึกษา ผู้ปกป้องคริสตชนในเวลาที่ยากลำบากและเป็นผู้บรรเทาใจในเมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์แล้ว (ยน 14:16-17,26) โดยสรุป ความเข้าใจเรื่องพระจิตเจ้าในพระคัมภีร์ พระจิตเป็นเสมือนภาพหลากหลายของพระเจ้า ทรงพยานภาพ การสร้างและธรรมล้ำลึกการประทับอยู่ของพระเจ้า และเป็นประกันว่าแผนการของพระเจ้าจะบรรลุผลสำเร็จในที่สุด

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน กจ. 2:1-13 เรื่องวันเปตเตกอสเต เป็นภาพชัดเจนของลมไฟ และการปรากฏของพระจิตเจ้า อะไรทำให้อัครสาวกกล้าหาญ และเข้มแข็งในการประกาศข่าวดี? อะไรเป็นส่วนสำคัญของเรื่องที่กำลังกล่าวถึงพันธกิจสากลของพระศาสนจักร? และท่านสามารถมีส่วนร่วมในการประกาศข่าวดีได้อย่างไร?

โรม (Romans)

จดหมายถึงชาวโรมเป็นผลงานการประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนักบุญเปาโล เพราะเป็นจดหมายที่ได้บอกเกี่ยวกับเทววิทยาของท่านมากที่สุด และมีอิทธิพลต่อความคิดของคริสตชนจำนวนมาก ทั้งต่อความคิดของนักบุญออกัสติน มาร์ติน ลูเธอร์ จอห์น คาลวินและคาร์ล บาร์ธ จดหมายถึงชาวโรมนั้นมีรูปแบบเป็นทางการมากกว่าจดหมายฉบับอื่นๆ ของท่าน

จุดประสงค์แรกของนักบุญเปาโลคือ ต้องการจะแนะนำตัวท่านเองต่อกลุ่มที่ท่านไม่เคยพบและไม่รู้จัก เพียงแต่ได้ยินกิตติศัพท์เท่านั้น โดยอาศัยการแนะนำตัวนี้ ท่านให้ทัศนคติและมุมมองตามความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับความเชื่อของคริสตชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับประสบการณ์ของกลุ่มชาวโรมที่มีคนต่างศาสนาเป็นส่วนใหญ่ โดยการเขียนจดหมายนี้ท่านได้ให้ผลงานชิ้นเอกเกี่ยวกับเครื่องหมายและความสำคัญของพระเยซูคริสตเจ้าสำหรับโลก

นักบุญเปาโลเขียนจดหมายถึงชาวโรมจากเมืองโครินธ์ ประมาณปี ค.ศ. 57-58 ซึ่งเป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของท่าน ท่านได้ชี้แนะแนวทางต่อคริสตชนในโรมซึ่งตามธรรมเนียมบอกว่าความเชื่อของคริสตชนแห่งนี้เริ่มจากการเทศน์สอนของนักบุญเปโตรและเพื่อนร่วมงานของท่าน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวโรม
ผู้เขียน	นักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	ค.ศ. 57-58
โครงสร้าง	
1:1-7	คำทักทาย
1:8-15	การขอบพระคุณ
1:16 – 11:36	เนื้อหาจดหมาย
12:1 – 15:33	คำแนะนำด้านจริยธรรม
16:1 – 27	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	ความชอบธรรมอาศัยความเชื่อ เสรีภาพของคริสตชน กฎกรรมบัญญัติอยู่ใต้พระคริสตเจ้า พระจิตเจ้า พระคริสตเจ้าอาดัมคนใหม่ หายนะของชาวอิสราเอล

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

แม้ว่าจดหมายถึงชาวโรมจะมีลักษณะเป็นทางการ แต่ก็แบ่งส่วนอย่างดีตามแบบจดหมายธรรมดา ดังที่เราได้เห็นในจดหมาย ได้แก่ คำทักทาย (1:1-7) คำขอบพระคุณ (1:8-15), เนื้อหาของจดหมาย (1:16-11:36) ซึ่งมีคำปราศรัยของนักบุญเปาโลมากกว่าจดหมายฉบับอื่นๆ ท่านเริ่มด้วยการวิเคราะห์โลกของคนต่างศาสนาและโลกของชาวยิว (บทที่ 2 และ 3) ซึ่งมีทั้งข้อดีและไม่ดี ชาวที่ไม่ดีคือ ทั้งสองโลกนั้นล้วนมีความชั่วร้ายพอ ๆ กัน และต้องการความรอดพ้น นี่คือการเป็นจริงของบาปที่มี

อยู่มาก และข่าวดี คือ พระเจ้าทรงส่งพระเยซูคริสต์มาเป็นพระผู้ไถ่สำหรับโลกทั้งของชาวยิวและคนต่างศาสนาเพื่อให้ทุกคนได้รับรอดพ้น โดยปราศจากค่าตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น แต่คุณแจสำคัญสำหรับความรอดก็คือ ความเชื่อ ความไว้วางใจในพระเมตตาของพระเจ้า โดยมีอัคราฮัมเป็นรูปแบบของความเชื่อ (บทที่ 4) นักบุญเปาโลเปรียบเทียบพระคริสต์เจ้ากับอาดัมคนแรก (บทที่ 5) และท่านบอกว่าจำเป็นที่จะต้องละจากการปฏิบัติตามกฎของธรรมบัญญัติและสวมใส่ชีวิตใหม่ในพระคริสต์เจ้า(บทที่ 6-7)

หลังจากกล่าวถึงเรื่องชีวิตในพระจิตเจ้าในบทที่ 8 แล้ว นักบุญเปาโลได้กล่าวถึงเรื่องที่ยืดยาวและซับซ้อนเกี่ยวกับคำถามที่ว่าชาวอิสราเอลจะรอดพ้นได้อย่างไร เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับว่าพระเยซูคือพระคริสต์เจ้า (บทที่ 9-11) นักบุญเปาโลอธิบายอย่างง่าย ๆ ว่า พระเมตตากรุณาของพระเจ้าจะสวมกอดพวกเขาในวาระสุดท้าย พวกเขาจะถูกนำมารวมอยู่ด้วยกันอาศัยตัวอย่างของคนต่างศาสนา

คำแนะนำทางจริยธรรมในจดหมายถึงชาวโรมนั้นมียูอยู่ทั่วๆ ไปในจดหมาย เหมือนกับจดหมายของนักบุญเปาโลฉบับอื่นๆ แต่ตอนที่สามารถระบุได้ชัดเจนคือ บทที่ 12:1 – 15:33 ซึ่งได้แนะนำให้กลุ่มคริสตชนมีความรักกันและกัน ไม่ตัดสินผู้อื่น นักบุญเปาโลยอมรับว่าท่านเขียน “ค่อนข้างรุนแรง” (15:15) แต่ท่านทำให้ฐานะที่เป็นศาสนบริกรของพระเยซูคริสต์เจ้า

ในบทที่ 16 ซึ่งเป็นบทสุดท้ายของจดหมาย มีการลงท้ายที่ยืดยาวซึ่งเป็นรายชื่อบุคคลที่ท่านกล่าวทักทาย ในเอกสารโบราณไม่มีบทที่ 16 หากผู้อ่านสังเกตเห็นอย่างดีก็จะพบว่าบทที่ 15:30-33 มีเนื้อหาที่เป็นบทสรุปอยู่แล้ว หรือว่ามีใครบางคนได้เพิ่มบทที่ 16 เข้ามาภายหลัง ซึ่งก็มีความเป็นไปได้ แต่ไม่มีใครทราบชัดเจน อาจเกิดคำถามต่อมานักบุญเปาโลรู้จักคนเหล่านั้นได้อย่างไร ในเมื่อท่านมิได้ตั้งกลุ่มคริสตชนที่โรมและท่านก็ยังไม่เคยพบด้วยซ้ำ

ถึงแม้ว่าเนื้อหาในบทที่ 16 จะไม่ใช่ต้นฉบับของจดหมายถึงชาวโรมก็ตาม แต่ก็มีความเป็นไปได้ว่าเป็นเนื้อหาของกลุ่มของเปาโล เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่และความห่วงใยอย่างมากของนักบุญเปาโลต่อบางคนในกลุ่มคริสตชน

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ถ้าท่านปรารถนาที่จะทำความเข้าใจกับจดหมายของนักบุญเปาโล บทจดหมายถึงชาวโรมคงไม่สามารถที่จะทำให้ความปรารถนาของท่านหายไปโดยฉับพลัน หลังจากได้อ่านจดหมายของนักบุญเปาโลแล้ว ท่านควรจะอ่านจดหมายฉบับอื่นที่มีลักษณะเชิงปฏิบัติมากกว่า และไม่เป็นทฤษฎีมากนัก เช่น จดหมายถึงชาวฟิลิปปี หรือจดหมายถึงชาวเธสะโลนิกาฉบับที่หนึ่ง แม้แต่นักบุญเปาโลเองก็ทราบว่าไม่ควรให้อาหารที่แข็งแก่เด็กทารก จนกว่าพวกเขาจะพร้อมที่จะรับ (1คร 3:2)

ส่วนที่เต็มไปด้วยเนื้อหาของบทจดหมายถึงชาวโรมนั้น นักบุญเปาโลกล่าวถึงเรื่องความชอบธรรมอาศัยความเชื่อเท่านั้น และนี่เองเป็นความแตกต่างระหว่างคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ ความคิดของคาทอลิกคือเราสามารถได้รับความรอดพ้นได้โดยการทำกิจการดี ขณะที่โปรเตสแตนต์คิดว่า ความรอดพ้นเป็นพระพรทานของพระเจ้าเท่านั้นซึ่งไม่ได้เรียกร้องอะไรนอกเหนือจากนี้ ความคิดทั้งสองประการนี้ยังไม่ถูกต้องเสียทีเดียวเพราะขาดบางมิติไป จดหมายถึงชาวโรมสอนว่า ความชอบธรรมโดยอาศัยความเชื่อเป็นพระพรทานที่ให้เปล่าจากพระเจ้า แต่นักบุญเปาโลยังยืนยันด้วยว่าเราต้อง

ดำเนินชีวิตในความเชื่อโดยการทำกิจการที่ดีด้วย เสรีภาพที่แท้จริงของคริสตชนไม่ได้เป็นการอนุญาตให้ทำอะไรก็ได้ตามใจปรารถนา แต่เสรีภาพเป็นการกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างอิสระ เพราะว่าการทำดังนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง นักบุญเปาโลแนะนำพวกเราให้ “ดำรงชีวิตอยู่ในพระเยซูคริสตเจ้า” (13:14) และชีวิตของเราจะเปลี่ยนแปลง

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน รม. 7:14 – 25 และสังเกตว่ามีการใช้สรรพนามว่า “ข้าพเจ้า” ในตอนนี้ กี่ครั้ง?
บุคคลนี้คือใคร นักบุญเปาโลเองหรือว่านักบุญเปาโลพูดสำหรับมนุษย์ทุกคน?
คำของนักบุญเปาโลตรงกับประสบการณ์ความขัดแย้งภายในและความไม่สามารถที่จะเลือกของท่านหรือไม่?

1 โครินธ์ (1 Corinthians)

นักบุญเปาโลเขียนจดหมายหลายฉบับถึงกลุ่มคริสตชนที่ท่านตั้งขึ้นในเมืองโครินธ์ แต่มีเพียงสองฉบับเท่านั้น ที่อยู่ในสารบบพระคัมภีร์ นักบุญเปาโลรักกลุ่มคริสตชนที่นี่มาก และเป็นคนที่ท่านได้ดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษในแคว้นอาควยา (ปัจจุบันคือกรีก) แต่ท่านเริ่มกังวลใจเมื่อได้ยินข่าวว่า ลีๆ แล้วกลุ่มคริสตชนที่นี่มีการแตกแยกกัน จุดประสงค์แรกของการเขียนจดหมายก็เพื่อสมานความสัมพันธ์และให้ชาวโครินธ์มุ่งไปยังแก่นสำคัญของชีวิตคริสตชน

นักบุญเปาโลเขียนจดหมายถึงชาวโครินธ์ฉบับที่หนึ่งประมาณปี ค.ศ.56 ที่เมืองเอเฟซัสในเขตเอเชียน้อย เนื้อหาในจดหมายได้ตอบคำถาม ซึ่งท่านได้รับการบอกเล่าจากคนในครอบครัวของคะโลเอ (Chloe's) (1:11) และโดยทางจดหมายจากชาวโครินธ์เองด้วยเพื่อต้องการขออนุญาตหลายประการ (7:1) ในจดหมายฉบับนี้เราพบภาพของนักบุญเปาโลในฐานะผู้อภิบาลที่ดีที่สุด นักบุญเปาโลได้ตำหนิพวกเขาเรื่องบาปที่เขาทำ และให้คำแนะนำพวกเขาอย่างอ่อนโยนเพื่อให้กิจการแห่งความรักแบบคริสตชนได้รับการปฏิบัติ

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่ 1
ผู้เขียน	นักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	ปีค.ศ. 56
โครงสร้าง	
1:1-3	คำทักทาย
1:4-9	คำขอบคุณ
1:10-	เนื้อหาจดหมาย
15:58	คำแนะนำด้านจริยธรรม
16:1-18	คำอำลา
สาระสำคัญ	ความเป็นหนึ่งเดียวและความหลากหลาย พระกายทิพย์ของพระคริสตเจ้า ฤทธิ์กุศลของคริสตชน เพศและการแต่งงาน อาหารค่ำเมื่อสุดท้ายของพระเยซูเจ้า ความรัก การกลับคืนชีพ

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

ในจดหมายฉบับนี้ เราจะไม่พบโครงสร้างที่ชัดเจน หลังจากคำทักทาย (1:1-3) และคำขอบคุณ (1:4-9) นักบุญเปาโลก็กล่าวถึงความกังวล ซึ่งอาจเป็นการตอบคำถามที่ได้รับจากคนในครอบครัวคะโลเอ (Chloe's) เรื่องความแตกแยกที่เกิดขึ้นในกลุ่มของพวกเขา เนื้อหาของจดหมายกล่าวถึงหลายเรื่อง ได้แก่ เรื่องปรีชาญาณ พันธกิจอัครสาวก เพศ บทบัญญัติของคริสตชน การแต่งงานและครอบครัว การถือโสดของถวายแต่รูปปฏิมา การประกอบพิธีอาหารค่ำเมื่อสุดท้าย การกลับคืนชีพ และอื่นๆ ทำให้เราพบสิ่งที่

นักบุญเปาโลเป็นห่วงและเป็นกังวลก็คือ ความแตกแยกในพระกายทิพย์คือพระศาสนจักร คริสตชนทุกคนมีส่วนร่วมในความเชื่อ ไม่สำคัญว่าเขาเป็นใคร การเป็นคริสตชนคือการเจริญชีวิตเป็นหมู่คณะใหม่

คำสอนด้านจริยธรรมในบทจดหมายของท่านนักบุญเปาโล ได้กระจายอยู่ตามที่ต่างๆ ของจดหมาย แต่ก่อนคำอ้อลา (16:19-24) นักบุญเปาโลได้เสนอหลักปฏิบัติ ซึ่งรวมไปถึงการขอร้องให้ช่วยเหลือพระศาสนจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม (16:1-4) และแผนการเดินทางของนักบุญเปาโลเอง (16:5-9) นักบุญเปาโลได้แสดงให้เห็นถึงบทบาทการเป็นผู้อภิบาลของท่านในด้านปฏิบัติแม้ในขณะที่มีความขัดแย้งกันอยู่ก็ตาม

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ภาพลักษณ์ที่สำคัญของนักบุญเปาโลที่เขียนจดหมายถึงชาวโครินธ์ฉบับนี้ คือ พระศาสนจักรเป็นพระกายของพระคริสตเจ้า เราควรคำนึงถึงเสมอว่า คำว่าพระศาสนจักรที่นักบุญเปาโลใช้ (ภาษากรีก Ekklesia) หมายถึงหมู่คณะท้องถิ่น ต่อมาได้เพิ่มความหมายด้านเทววิทยาที่กว้างออกไป จึงใช้ภาพลักษณ์ของร่างกายมนุษย์ (ภาษากรีก Soma) เพื่ออธิบายถึงความเป็นหนึ่งเดียวและความแตกต่างในพระศาสนจักร ดังเช่นร่างกายที่ประกอบด้วยอวัยวะหลายส่วนแต่มีร่างกายเดียว พระศาสนจักรก็เช่นกัน (12:1-31) ทุกๆ ส่วนของร่างกายก็ทำตามหน้าที่ของมันเพื่อให้สุขภาพแข็งแรง นักบุญเปาโลได้ประยุกต์ภาพลักษณ์นี้กับพระศาสนจักร พระจิตเจ้าทำให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันและเคารพความแตกต่างของแต่ละบุคคล

สำหรับนักบุญเปาโล เทววิทยาเรื่องนี้เหมาะสำหรับคริสตชนที่เมืองโครินธ์ พวกเขาแตกแยกกันเอง บางคนอยากเป็นใหญ่และลืมหากเหง้าของตนเอง (1:10-17) นักบุญเปาโลยืนยันว่าในพระคริสตเจ้าจะแบ่งแยกไม่ได้ น่าเสียดายที่ประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร ต้องเผชิญกับความแตกแยกเหมือนกับการแบ่งพระกายของพระคริสตเจ้าออกเป็นส่วนๆ ถ้อยคำของนักบุญเปาโลยังท้าทายพวกเราอยู่ทุกวันนี้

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 1 คร. 13:1-13 ความรักที่ยิ่งใหญ่ในบทนี้ใช้อ่านบ่อยในพิธีสมรส

ท่านจะประยุกต์ใช้ในชีวิตอย่างไร แม้ว่าท่านจะแต่งงานหรือเป็นโสดก็ตาม?

2 โครินธ์ (2 Corinthians)

จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ฉบับที่สอง ดูเหมือนว่าเป็นเอกสารที่ประกอบกันขึ้นมา ซึ่งนำจดหมายต่างกันไปหลาย ๆ ฉบับของนักบุญเปาโลมารวมไว้ในจดหมายฉบับเดียวในสารบบพระคัมภีร์ จดหมายฉบับนี้มีความต่อเนื่องกันน้อยกว่าเมื่อเทียบกับฉบับที่หนึ่ง แต่เราก็พบความสัมพันธ์ของเปาโลกับกลุ่มคริสตชนที่โครินธ์ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่มั่นคง ด้านหนึ่งเป็นความรักและความเลื่อมใสแก่กัน อีกด้านหนึ่งเป็นความขัดแย้งกันเองของชาวโครินธ์ ที่เปาโลเบื่อกับพฤติกรรมของพวกเขาซึ่งไม่สนใจในคำแนะนำ ผู้ทำงานอภิบาลคงจะมีความรู้สึกคล้ายกันในสถานการณ์ดังกล่าว

เปาโลอาจจะเขียนส่วนหลักๆ ของจดหมายฉบับนี้ ประมาณปี ค.ศ.57 จากมาเซโดเนีย ส่วนหนึ่งของจดหมายมีความเป็นส่วนตัวอย่างมาก เปาโลพยายามปกป้องตัวเองการโจมตีเรื่องส่วนตัวและงานศาสนบริการในฐานะอัครสาวกของท่าน (10:1-11:33)

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโล ถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่ 2
ผู้เขียน	นักบุญเปาโล
ช่วง	ค.ศ. 57
โครงสร้าง	
1:1-2	คำทักทาย
1:3-11	การขอบพระคุณ
2:12-12:21	เนื้อหาจดหมาย
13:1-10	คำแนะนำด้านจริยธรรม
13:11-13	ปิดท้าย
สาระสำคัญ	หน้าที่อัครสาวกและการรับใช้ที่แท้จริง ทรัพย์สินสมบัติในภวณะดินเผา การสร้างใหม่ การคืนดี

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

หลังจากคำทักทาย (1:1-2) และการขอบพระคุณ (1:3-11) เปาโลเริ่มต้นเรื่องส่วนตัวเกี่ยวกับการเลื่อนเวลามาเยี่ยมเมืองโครินธ์ หลายๆ คนในกลุ่มคริสตชนแปลความหมายว่าเปาโลไม่อยู่กับร่องกับรอยกลัวที่จะมาเยี่ยมพวกเขาและกลัวการเผชิญหน้า เปาโลกล่าวถึงการเยี่ยมเยียนที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด (2:1) ความสัมพันธ์ของเขากับชาวโครินธ์จะกลับมาดีดังเดิมได้อย่างไร

เนื้อหาในจดหมาย (2:12-12:21) เปาโลกล่าวถึงตัวท่านเองในฐานะของอัครสาวกและศาสนบริการ เปาโลมีความกังวลถึงอัครสาวกเทียมที่กำลังปฏิบัติงานอยู่ในโครินธ์ พวกเขาท้าทายอำนาจของเปาโลด้วยการโจมตีอย่างรุนแรง นักบุญเปาโลเขียนจดหมายเพื่อแก้ข้อกล่าวหา เพื่อป้องกันความเสียหาย และรับรองตัวท่านที่ได้รับการเรียกจากพระเยซูคริสตเจ้า ต้องทุกข์ทรมานอย่างมากเป็นผู้ต่ำต้อยกว่าทุกคน (บทที่ 11)

ทั้งๆ ที่อยู่ในความตึงเครียดเช่นนี้ เปาโลได้กล่าวในจดหมายฉบับนี้โดยโน้มน้าวไปสู่การคืนดีที่มาจากพระเยซูคริสตเจ้า (5:16-21) ข้อขัดแย้งของมนุษย์ การโต้แย้ง การต่อสู้ ไม่สอดคล้องกับการคืนดีที่พระเจ้าทำให้สำเร็จไปในพระเยซูคริสตเจ้า เปาโลสรุปจดหมายของท่านด้วยคำแนะนำในทางปฏิบัติ (13:1-10) และลงท้ายด้วยความปรารถนาดีตามรูปแบบที่ท่านมักทำเมื่อเขียนจดหมาย (13:11-13)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

จดหมายถึงชาวโครินธ์ฉบับที่สอง มีความสัมพันธ์กับจดหมายถึงชาวโครินธ์ฉบับที่หนึ่งอย่างชัดเจน สามารถกล่าวได้ว่าเป็นกลุ่มคริสตชนเดียวกัน แต่ในจดหมายถึงชาวโครินธ์ฉบับที่ 2 มีการสลับกันระหว่างเนื้อหาตอนท้ายและส่วนที่กล่าวถึงการคืนดี นักวิชาการได้นำเสนอลำดับการเย็บเยียนของเปาโลที่โครินธ์ การเย็บเยียนด้วยความเจ็บปวดครั้งนี้เป็นผลต่อความรู้สึกเป็นทุกข์ใจและถูกเข้าใจผิด การเย็บเย็บครั้งต่อมาจึงเกิดความปรองดองกันที่สุดในที่สุด ผลลัพธ์ก็คือความเป็นจริงของศาสนบริกรซึ่งมีทั้งความทุกข์ใจและความหวัง

ผู้อ่านอาจพบความสับสนในจดหมายของนักบุญเปาโล เป็นความเข้าใจเกี่ยวกับการอื้อวดในองค์พระเจ้า (บทที่ 11) บ่อยครั้งเปาโลภูมิใจถึงความสง่างามตั้งนกงู (11:17-29) ท่านเยาะเย้ยฝ่ายตรงข้ามในฐานะที่ท่านเป็นอัครสาวกชั้นพิเศษ (11:5) แม้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขาก็ตามที่ เปาโลมองว่าเป็นประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่อย่างมาก จากสิ่งที่ปรากฏเปาโลเชื่อว่าท่านไม่ได้อื้อวดตนเองแต่อื้อวดในองค์พระเจ้า อะไรคือความหมายที่เปาโลต้องการบอกในความแตกต่างระหว่างความอ่อนแอที่แท้จริงและความเข้มแข็งที่แท้จริง ความอดทนในความทุกข์ทรมานไม่ใช่ความอ่อนแอตามความคิดของเปาโล แท้จริงคือความเข้มแข็ง (12:10) ซึ่งแสดงว่าความสามารถของมนุษย์ที่จะมอบต่อพระเจ้าต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง และมองเห็นคุณค่าของตนเองเป็นอันดับรองลงมา ดังนั้นเปาโลจึงไม่สนับสนุนให้ประชาชนออกไปเสาะหาความทุกข์ทรมาน เมื่อพวกเขาดำเนินชีวิตอยู่ในทางนี้เขาต้องมั่นใจในพระหรรษทานของพระเจ้าเท่านั้น และทำตามพระประสงค์ของพระองค์ (12:8)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 2 คร. 4:7-10 เปาโลใช้ภาพลักษณ์ของภานะดินเผาที่แตกง่ายเปรียบเทียบกับ การเป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสตเจ้า

ท่านเคยได้รับความทุกข์ทรมานเพราะความเชื่อหรือไม่

เปาโลคิดว่าความแตกแยกเป็นอุปสรรคต่อการเจริญเติบโตในฐานะอัครสาวกของพระเยซูคริสตเจ้าหรือไม่

กาลาเทีย (Galatians)

จดหมายถึงชาวกาลาเทียมีสาระสำคัญที่คล้ายคลึงกับจดหมายถึงชาวโรม จดหมายถึงชาวกาลาเทียเป็นจดหมายฉบับแรกๆ ของนักบุญเปาโล เขียนขึ้นในราวปี ค.ศ. 54 จากเมืองเอเฟซัส ใน

จดหมายนั้นมีเรื่องราวความคิดพื้นฐานของศาสนาจำนวนมากซึ่งท่านได้พัฒนาต่อมาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในจดหมายถึงชาวโรมในช่วงสุดท้ายของชีวิตของท่าน

นักวิชาการพบว่าเป็นการยากมากที่จะตัดสินว่าจดหมายของนักบุญเปาโลนั้นเขียนถึงใครในกาลาเทียซึ่งมีอาณาเขตที่กว้างใหญ่ในเอเชียน้อย (ตุรกีในปัจจุบัน) จึงไม่แน่ใจนักว่า เปาโลได้ประกาศสอนที่ไหน อาจจะเป็นที่ในชุมชนทางภาคเหนือหรือเป็นที่ในตัวเมืองกาลาเทียทางภาคใต้ อย่างไรก็ตาม เราพบว่าเปาโลไม่ค่อยพอใจกับชุมชนที่ท่านตั้งขึ้น พวกเขาได้ปล่อยตัวเพื่อถูกชักนำไปโดยประกาศปลอมผู้ต่อต้านเหล่านี้กำลังประกาศสอนในสิ่งที่ตรงกันข้ามและพยายามบิดเบือนพระวรสาร ในบทจดหมายเปาโลท้าทายพวกเขาด้วยภาษาที่รุนแรงเพื่อให้พวกเขาปรับตัวในทางที่ดี

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวกาลาเทีย
ผู้เขียน	นักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	ประมาณ ปี ค.ศ. 54
โครงสร้าง	
1:1-5	คำขึ้นต้น
1:6-5:26	เนื้อหาจดหมาย
6:1-10	คำแนะนำด้านจริยธรรม
6:11-18	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	ข่าวดี พระบัญญัติ อิสราภาพของคริสตชน ความเป็นอัครสาวก

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

ในจดหมายถึงชาวกาลาเทียมีคำขึ้นต้นที่เป็นธรรมเนียมของเปาโล (1:1-5) แต่น่าสังเกตว่าไม่มี การขอบพระคุณในจดหมาย เปาโลได้แสดงข้อตักเตือนต่อชาวกาลาเทียที่พวกเขาได้หลงลืมข่าวดีแห่งพระวรสารที่เปาโลได้มอบให้พวกเขา ดูเหมือนว่าเปาโลไม่อยากจะกล่าวคำขอบคุณสักเท่าไร

ในเนื้อหาของจดหมาย (1:6-5:26) กล่าวถึงสิ่งที่นักบุญเปาโลเป็นกังวล ประการแรกผู้ต่อต้านบางคนตั้งข้อสงสัยในการเป็นอัครสาวกของท่าน ดังนั้นเปาโลจึงพยายามปกป้องอำนาจของท่านด้วยความกล้าหาญ ท่านยืนยันว่า ท่านเองก็มีอำนาจอัครสาวกเช่นเดียวกับผู้นำคนอื่นเช่น เปโตรและยากอบ ท่านได้ยืนยันอีกว่า เปโตรได้อนุญาตท่านให้สามารถประกาศสอนแก่คนต่างศาสนาโดยไม่ต้องเป็นไปตามข้อเรียกร้องของกฎหมาย (2:10-14) จากนั้นท่านได้กล่าวถึง เปโตรที่ไม่กล้าและยอมแพ้ต่อชาวยิวที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งพยายามยักรานให้คนต่างศาสนาเข้าสู่หนัด ในส่วนที่เหลือของจดหมายแสดงถึงเรื่องราวของเปาโล เปาโลได้ตำหนิชาวกาลาเทียที่หันตัวเองไปสู่การเป็นทาสตามกฎหมาย ในขณะที่พวกเขาควรจะดำเนินชีวิตอย่างอิสระตามคุณค่าแห่งพระวรสาร เปาโลโมโหเป็นอย่างมากสาปแช่งผู้ที่ต่อต้านท่านให้ตอตนตัวเองมากกว่าจะเรียกร้องให้ผู้อื่นเข้าสู่หนัด (5:12) ท่านได้ใช้ภาพลักษณ์ที่ซับซ้อนในพันธสัญญาเดิม คือเรื่องของนางซาร่าห์และนางฮักการ์ (ดู ปฐม 21:8-21) เพื่ออธิบายความแตกต่าง

ระหว่างการเป็นทาสกับการเป็นอิสระ (4:21-31) หลังจากคำแนะนำทางจริยธรรมแล้ว นักบุญเปาโลลงท้ายจดหมายตามแบบที่ท่านมักจะทำ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

กาลาเทียเป็นจดหมายที่รวมเอาความรู้สึกอันแรงกล้ากับความคิดในแนวศาสนา เปาโลได้รับประสบการณ์การเรียกจากพระคริสต์ในการประกาศข่าวดีแก่คนต่างศาสนา แต่กระนั้นท่านก็ได้รับการคุกคามในงานอภิบาล นอกเหนือจากนี้ ผู้ต่อต้านยังคงยืนยันถึงพิธีเข้าสุหนัตซึ่งเป็นองค์ประกอบอันหนึ่งที่กั้นคนต่างศาสนาจากการเข้าสู่ศาสนาอื่น เปาโลสำนึกได้ว่าสิ่งนี้ไม่จำเป็นสำหรับการเป็นคริสตชน แต่ธรรมเนียมเก่าก็ยังคงถือกันอยู่โดยเมื่อสิ่งเหล่านี้ยังคงเป็นชีวิตจิตใจของใครบางคน

ข้อความของเปาโลในกาลาเทียค่อนข้างจะรุนแรง อิสระของการเป็นคริสตชนได้ยกเลิกความจำเป็นอันน้อยนิดของกฎบัญญัติ พระคริสต์ได้เข้ามาแทนที่กฎบัญญัติ “พระคริสต์เจ้าทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระแล้ว ฉะนั้น จงยืนหยัดมั่นคงและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย” (5:1) ท่านได้ตัดเตือนชาวกาลาเทียไม่ให้ถูกชักจูงโดยผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นประกาศ (1:8-9) พระวรสารไม่สามารถแบ่งแยกออกได้มีเพียงพระวาจาเดียวเท่านั้น และเปาโลก็ได้ประกาศอย่างแท้จริงเมื่อท่านได้ทำให้พวกเขากลับใจ ชาวกาลาเทียเป็นหลักฐานในความมั่นคงของการยืนยันความเชื่ออันหนักแน่นของเปาโลและได้แสดงถึงความมั่นคงของพระวรสาร วิถีทางอย่างเก่าของเนื้อหนังจะต้องเนาเปื่อยไปและวิถีทางใหม่ของพระจิตเจ้าจะเกิดขึ้นใหม่

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน กท. 5:22-26 ผลของพระจิตตามความคิดเห็นของนักบุญเปาโลหมายถึงอะไร? อะไรที่เป็นรูปแบบของการกระทำที่เป็นการต่อต้านงานของพระจิต?
และรูปแบบของการกระทำใดที่เป็นการส่งเสริมงานของพระจิต?

เอเฟซัส (Ephesians)

มีข้อสงสัยเกี่ยวกับคำถามว่าใครคือผู้เขียนจดหมายถึงเอเฟซัส ผู้เชี่ยวชาญบางคนเชื่อว่านักบุญเปาโลเขียนด้วยตนเอง ถ้าเป็นดังนั้นก็อาจจะเขียนในช่วงกลางปี ค.ศ.60 แต่เนื่องจากรูปแบบจดหมาย ภาษาและเนื้อหาของจดหมาย ทำให้นักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อว่าจดหมายนี้ถูกเขียนช่วงปลายศตวรรษที่หนึ่ง โดยการอ้างชื่อเปาโลเท่านั้น เพราะเอกสารโบราณบางฉบับไม่มีข้อความที่กล่าวถึงผู้รับที่ระบุว่า "ถึงชาวเอเฟซัส" จึงยังคงเป็นปัญหาอยู่บ้างว่าจดหมายนี้ต้องการส่งถึงใคร

แม้ว่าจะมีคำถามหลายอย่างในจดหมายถึงชาวเอเฟซัส แต่เนื้อหาในจดหมายยังคงมีความงดงามและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ด้วยวิธีการเขียนตามแบบของเปาโลที่พัฒนาขึ้นและแตกต่างกันออกไป

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส
ผู้เขียน	นักบุญเปาโล หรือ ผู้เขียนคนอื่น ๆ ในสมัยต่อมาที่ใช้ชื่อนามแฝงว่าเปาโล
ช่วงเวลา	ไม่ทราบแน่ชัด อาจจะเป็นช่วงประมาณปี ค.ศ.80-100
โครงสร้าง	
1:1-2	คำทักทาย
1:3-23	การขอบพระคุณ
2:1-3:21	เนื้อหาของจดหมาย
4:1-6:20	คำแนะนำด้านจริยธรรม
6:21-24	คำอำลา
ประโยคสำคัญ	พระศาสนจักรเป็นดั่งบ้านของพระเจ้า ร่างกายของพระคริสต์ และเจ้าสาวของพระคริสต์

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

แม้จดหมายถึงชาวเอเฟซัสจะมีโครงสร้างที่เหมือนกับจดหมายทั่วไปของเปาโล แต่เนื้อหาที่กล่าวถึงนั้นเป็นอย่างไรๆ ไปและมีความเป็นสากลมากกว่าจะระบุกลุ่มบุคคล หรือสถานการณ์เฉพาะ จึงเป็นปัญหาว่าทำไมนักวิชาการบางคนจึงต้องการให้ระบุว่าเป็นจดหมายถึงชาวเอเฟซัส ซึ่งมีข้อความเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่กล่าวถึงสถานการณ์เฉพาะที่อาจจะทำให้ระบุได้ว่าเป็นเมืองเอเฟซัสในเอเชียไมเนอร์ในช่วงเวลาของเปาโล (ปัจจุบันคือตุรกี)

ผู้เขียนที่กล่าวในจดหมายนั้น ถ้าเป็นเปาโลซึ่งถูกจองจำอยู่และเขียนจดหมายเพื่อให้คำแนะนำกลุ่มคริสตชน โดยต้องการเน้นย้ำว่าพระศาสนจักรเป็นร่างกายของพระคริสต์เจ้า พระคริสต์เจ้าทรงเป็นศีรษะของร่างกาย (4:15-16) ดังโครงสร้างของครอบครัวที่เป็นพระศาสนจักรของพระเจ้า (5:21-6:9) ทุกคนควรใช้พระพรที่พระเจ้าประทานในการเสริมสร้างร่างกาย และส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียว (4:12) ที่

สำคัญที่สุด จดหมายถึงชาวเอเฟซัสกล่าวถึงการก่อตั้งกลุ่มคริสตชนของคนต่างศาสนาที่ไม่ใช่ยิวเป็นครอบครัวพิเศษแห่งความเชื่อ (3:1-6) พระเป็นเจ้าทรงสถาปนาพระศาสนจักรทางพระเยซูคริสต์โดยทรงสร้างความเป็นหนึ่งเดียวขึ้นมาใหม่ ซึ่งสมบูรณ์กว่าของชาวอิสราเอล

ส่วนคำแนะนำด้านจริยธรรม (4:1-6:20) ได้เน้นย้ำเป็นพิเศษถึงความจำเป็นที่จะต้องกำจัดการล่องลอยของคนต่างศาสนาออกไป และอุทิศตนต่อข้อคำสอนแห่งความเชื่ออย่างลึกซึ้ง ดังทหารที่ต่อสู้กับความชั่วร้ายและอดทนต่อการโจมตีของปีศาจ (6:10-17)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

จดหมายถึงชาวเอเฟซัส ได้ให้การไตร่ตรองที่งดงามของธรรมชาติของพระศาสนจักร ที่สร้างขึ้นบนพื้นฐานความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าพระศาสนจักรเป็นร่างกายของพระคริสต์ โดยในจดหมายได้ขยายความคิดให้กว้างขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วยภาพลักษณ์ของความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างชนต่างศาสนาและชาวยิวที่กลับมาเป็นหนึ่งเดียวในครอบครัวของพระเจ้า ครอบครัวเป็นความเข้าใจในความหมายของโลกอารยธรรมกรีกสมัยโรมัน สมาชิกของแต่ละครอบครัวมีบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนที่แตกต่างกัน

เมื่ออ่านถึงบาทของสามีและภรรยา (5:21-33) ผู้อ่านบางคนก็ตีความหมายนั้นผิดไป และเป็น การยากที่จะเข้าใจข้อความที่ว่า “ภรรยาจงอยู่ภายใต้อำนาจของสามี” (5:22) มิใช่การอนุญาตให้ผู้ใดล่วงเกินภรรยา หรือทำให้เธอเป็นบริวาร ในจดหมายฉบับเดียวกันก็กล่าวถึงทาสและเจ้านาย (6:5-9) แล้วเราจะยอมรับคำแนะนำที่มีคุณค่าแห่งความจริงนี้หรือไม่ เราตระหนักได้ว่าการเป็นทาสนั้นเหมือนดัง บาบ ผู้เขียนจดหมายถึงชาวเอเฟซัสได้แสดงทัศนะในเรื่องนี้ อย่างชัดเจนในส่วนที่เป็นโครงสร้างของ สังคม

แม้เรื่องราวดังกล่าวอาจจะเข้าใจยากก็ตาม แต่มิได้เป็นการลดบทบาทของสตรีในสังคม คำสอนหลักอยู่ที่ “ท่านทั้งหลายจงทำตามแบบฉบับของพระเจ้า ประดุจบุตรสุดที่รักของพระองค์ จงดำเนินชีวิต ในความรักดังที่พระคริสต์เจ้าทรงรักเรา และทรงมอบพระองค์เพื่อเรา..” (5:1) ข้อความนี้กล่าวถึงบทบาท ของแต่ละคนที่ควรปฏิบัติ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน อฟ. 3:14-21 ซึ่งเป็นคำภาวนาของผู้เขียน (เปาโล) สำหรับผู้อ่าน

ให้ภาวนาบทนี้อย่างซ้าๆ และตั้งใจภาวนาแก่ผู้ที่เรากำลังคิดถึงในคำภาวนาเสมอๆ

ฟิลิปปี (Philippians)

ฟิลิปปี เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ทางชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของแคว้นมาซิโดเนีย (ประเทศกรีซในปัจจุบัน) ชื่อเมืองนี้ตั้งขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่กษัตริย์ฟิลิปที่ 2 แห่งมาซิโดเนีย ผู้เป็นพระราชบิดาของ

กษัตริย์อเล็กซานเดอร์มหาราช ฟิลิปปีเป็นเมืองแรกในทวีปยุโรปที่ประชาชนได้กลับใจเข้ามาเป็นคริสตชน นักบุญเปาโลได้เดินทางไปที่นั่นราวปี ค.ศ.50 หลังจากที่ท่านได้เห็นนิมิตว่ามีชาวมาซิโดเนียอ่อนวอนท่านให้มาพบและเทศน์สอน (กจ 16:9-10) ไม่ว่าจะเป็นอย่างนี้เพราะว่าฟิลิปปีเป็นเมืองในยุโรปเมืองแรกของท่าน หรือเพราะความตั้งใจเป็นพิเศษที่เปาโลได้รับจากชาวฟิลิปปี (ฟป 4:14-15) เปาโลก็แสดงความอ่อนโยนต่อกลุ่มคริสตชนที่นี่เป็นพิเศษ

เปาโลเขียนจดหมายนี้ขณะที่ถูกจองจำ (1:13) อาจเป็นที่เอเฟซัส ราวปี ค.ศ. 56 หรืออาจจะเขียนจากซีซาร์เรีย มาริตีมา (ปาเลสไตน์) สองสามปีหลังจากนั้น น้ำเสียงในจดหมายของท่านแสดงความปิติยินดีที่มีการตั้งกลุ่มคริสตชน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อเรื่อง	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวฟิลิปปี
ผู้เขียน	นักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	ประมาณ ค.ศ. 56
โครงสร้าง	
1:1-2	คำขึ้นต้น
1:3-11	คำขอบพระคุณ
1:12- 4:1	เนื้อหาจดหมาย
4:2-20	คำแนะนำด้านจริยธรรม
4:21-23	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	ความชื่นชมยินดี การทนทุกข์ทรมาน การถ่อมองค์และการได้รับเทิดทูนของพระคริสตเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

คำขึ้นต้น (1:1-2) คำขอบคุณ (1:3-11) เป็นรูปแบบในการเขียนของนักบุญเปาโล คำขอบพระคุณซึ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนต่อพี่น้องชาวฟิลิปปี ซึ่งนักบุญเปาโลได้อธิบายถึงความปรารถนาดีของท่านต่อพวกเขาทั้งหลาย ในเนื้อหาของจดหมายที่ไม่ยาวนาน (1:12-4:1) นักบุญเปาโลได้แนะนำเกี่ยวกับหลักคำสอนทางด้านจริยธรรม พร้อมกับให้ข้อมูลเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานของท่าน คือ ทิโมธีและเอพปาโพรติอัส บ่อยครั้งที่เปาโลได้กล่าวถึง ความชื่นชมยินดีในขณะที่ถูกจองจำ เปาโลมองการรับความทุกข์ทรมานว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระวรสารของพระเยซูเจ้า ประสบการณ์ที่ท่านได้รับจะไม่ทำลายความยินดีในการรักษาความเชื่อของท่าน

คำแนะนำด้านจริยธรรม (4:2-20) ท่านได้ขอร้องสตรีสองท่านในกลุ่มชาวฟิลิปปี ให้หยุดทะเลาะวิวาทกันและปรองดองกัน (4:2-3) ท่านกระตุ้นเตือนชาวฟิลิปปีให้ “พิจารณาสิ่งเหล่านี้ด้วยการใคร่ครวญ และนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติ” (4:9) นักบุญเปาโลได้สรุปสั้นๆ โดยใช้คำที่คริสตชนในสมัยแรกใช้เรียก

ตนเองว่าเป็นนักบุญ คริสตชนยุคแรกอ้างตนเองว่าเป็นนักบุญ นั้นมิได้หมายความว่าพวกเขาทั้งหลาย สมบูรณ์พร้อม แต่เพื่อยืนยันว่าพวกเขาได้ถูกเลือกให้เป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสตเจ้า

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

จดหมายถึงชาวฟิลิปปีเป็นจดหมายที่น่าทึ่งฉบับหนึ่ง แม้ว่านักบุญเปาโลถูกจองจำแต่ท่านก็มีความยินดี และท่านได้ให้มุมมองพิเศษเกี่ยวกับพื้นฐานความเป็นชาวียของท่าน (3:4-6) ทั้งๆที่ท่านได้รับพระพรและมรดกฐานะที่เป็นยิว แต่ท่านกลับมองสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นเหมือนกองขยะเมื่อเทียบกับสิ่งที่ท่านได้รับจากพระคริสตเจ้า (3:7-8) ท่านสัญญาที่จะถือตามหนทางแห่งชีวิตใหม่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นี่จึงเป็นสาเหตุที่ท่านสามารถทนต่อความทุกข์ทรมานได้ทุกอย่าง

เนื้อหาของจดหมายที่มีใจความสำคัญที่สุดใน คือบทเพลงสรรเสริญพระคริสตเจ้า (2:5-11) เปาโลรับเอารูปแบบเพลงสรรเสริญของคริสตชนสมัยแรกเริ่มและนำมาดัดแปลง โดยยกให้พระคริสตเจ้าเป็นรูปแบบของมนุษย์ เราต้องมีทัศนคติเกี่ยวกับพระคริสต์ที่เป็นของเราเอง แม้พระองค์จะมีพระธรรมชาติพระเจ้า พระองค์มิได้ทรงใช้อำนาจเหล่านั้น แต่สละพระองค์เองเยี่ยงทาสและรับเอาความตาย แม้ความตายบนไม้กางเขน ความถ่อมลงนี้เองทำให้พระองค์ท่านได้รับการเทิดทูนตลอดนิรันดร์ ไม่มีเพลงสรรเสริญใดในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่จะยิ่งใหญ่กว่าเพลงสดุดีบทนี้ นักบุญเปาโลได้ใช้เพลงสรรเสริญบทนี้เพื่อสอนชาวฟิลิปปี เกี่ยวกับพันธะที่พวกเขาจะต้องปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

- ให้อ่าน ฟป. 4:4-7 ทำไมนักบุญเปาโลแนะนำผู้อ่านให้มีความยินดีในพระเจ้าเสมอ?
- ท่านคิดว่าเป็นการง่ายหรือไม่ที่จะทำตามคำแนะนำของนักบุญเปาโล?
- มีวิธีใดบ้างที่ท่านจะสามารถปรับปรุงและทำตามวิสัยทัศน์ของนักบุญเปาโล

โคโลสี (Colossians)

จดหมายถึงชาวโคโลสีนี้ใช้นักบุญเปาโลเป็นผู้เขียน ซึ่งอาจเป็นไปได้ที่เปาโลเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ อย่างไรก็ตามนักวิชาการส่วนใหญ่คิดว่าไม่ใช่ผลงานของเปาโล ภาษาและลักษณะการเขียนในจดหมายฉบับนี้แตกต่างจากบรรดาจดหมายที่เขียนโดยเปาโลอยู่มาก หากเปาโลเป็นผู้เขียนก็อาจจะเขียนในช่วงต้นปี ค.ศ.60 แต่ถ้าเป็นผลงานของใครคนหนึ่งที่ไม่ใช่เปาโลก็อาจจะเขียนในปี ค.ศ.80

โคโลสีเป็นเมืองหนึ่งในหุบเขาไลคัส ในเอเชียน้อย (ประเทศตุรกีในปัจจุบัน) เปาโลไม่ได้ก่อตั้งกลุ่มคริสตชนนี้ ผู้ก่อตั้งกลุ่มคริสตชนเมืองโคโลสี คือ เอปาฟรัส ชาวเมืองโคโลสี ซึ่งถูกกล่าวถึงในจดหมายว่าเป็นเพื่อนคนหนึ่งของเปาโล (4:12) เนื้อหาในจดหมายถึงชาวโคโลสีมีความสัมพันธ์กับจดหมายถึงชาวเอเฟซัสที่กล่าวถึงการยกย่องพระคริสตเจ้าและพระศาสนจักร

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโคโลสี
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นนักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	ประมาณปี ค.ศ. 80-90
โครงสร้าง	
1:1-2	คำขึ้นต้น
1:3-8	คำขอบพระคุณ
1:9-3:17	เนื้อหาจดหมาย
3:18-4:6	คำแนะนำด้านจริยธรรม
4:7-18	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	พระคริสตเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในจักรวาล พระคริสตเจ้าทรงเป็นศีรษะแห่งพระกายทิพย์

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

แม้ว่าเปาโลไม่ได้เขียนจดหมายฉบับนี้ ผู้เขียนนิรนามสามารถเลียนแบบวิธีการเขียนของเปาโลได้อย่างดี และเขาแนะนำตนเองว่าเป็นเปาโล จดหมายเริ่มต้นด้วยการทักทาย (1:1-2) และบทขอบพระคุณ (1:3-8) เนื้อหาของจดหมาย (1:9-3:17) กล่าวถึงความหวังใบบางประการซึ่งเปาโลทราบจากเอปาฟรัสในขณะที่ท่านถูกจำคุก แนวความคิดของคนต่างศาสนาได้แทรกซึมเข้ามาสู่กลุ่มคริสตชนเมืองโคโลสี (2:16-19) เปาโลเน้นย้ำว่า ศูนย์รวมความเชื่อของพวกเขาต้องอยู่ที่พระเยซูคริสตเจ้า เปาโลใช้บทเพลงแห่งการสรรเสริญแด่พระคริสตเจ้า (1:15-19) เพื่อสอนถึงพระธรรมชาติอันสูงส่งของพระองค์ และเตือนพวกเขาถึงความรับผิดชอบในการดำเนินชีวิตใหม่แห่งความเชื่อที่พวกเขาได้รับมาจากพระคริสตเจ้า (3:12-17)

คำแนะนำด้านจริยธรรม (3:18-4:6) สอนชาวโคโลสีเกี่ยวกับธรรมชาติของการเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่อย่างชัดเจน ภรรยาสามี บุตร เจ้านายและทาส สมาชิกทุกคนต้องช่วยเหลือกันเพื่อคงไว้ซึ่งความกลมกลืนและสันติสุข โครงสร้างเช่นนี้ไม่ได้ลดทอนศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ของพวกเขา เปาโลยืนยันว่าทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสตเจ้า และพระคริสตเจ้าสถิตอยู่ในพวกเขาทุกคน (3:11) คำลงท้าย (4:7-18) เป็นคำทักทายที่กล่าวถึงผู้ร่วมงานบางคนของเปาโล

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

บทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโคโลสีบรรจุข้อปลีกย่อยมากมายซึ่งเหมาะสำหรับการไตร่ตรอง เหมือนกับบทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส ที่เน้นถึงแผนการอันล้ำลึกของพระเป็นเจ้า ที่เปิดเผยพระเยซูคริสตเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดสากล ในพระองค์ทุกสิ่งกลับมีชีวิต ในพระองค์ทุกสิ่งจะพบกับความหมายสูงสุด ถ้อยคำเหล่านี้ดูธรรมดาสำหรับคริสตชน แต่อาจเป็นถ้อยคำที่หยิ่งยโส

และโอ้อวดเกินจริงสำหรับคนต่างศาสนา เป้าหมายของจดหมายถึงชาวโคโลสี คือ ส่งเสริมความกลมกลืนในกลุ่มคริสตชน โดยการเตือนให้พวกเขาเชื่อสัตย์ต่อหน้าที่ของตนในกลุ่มคริสตชนและต่อคนต่างศาสนา “จงคิดถึงแต่สิ่งที่อยู่เบื้องบน อย่าพะวงถึงสิ่งของบนแผ่นดิน” (3:1-2) การรักษาความสมดุลจะทำให้เราสามารถคงความเชื่อสัตย์และยอมให้แผนการอันล้ำลึกของพระเป็นเจ้าปรากฏต่อหน้าพวกเรา

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน คส. 1:15-20 นี่คือนิทรรศการแห่งที่คริสตชนสมัยแรกใช้สรรเสริญพระคริสตเจ้าผู้สร้างสรรพสิ่ง จากข้อความนี้ ท่านพบภาพลักษณ์ใดของพระคริสตเจ้า?

มีการอ้างถึงอำนาจใจของพระคริสตเจ้า?

ภาพลักษณ์นี้สอดคล้องกับพระคริสตเจ้าตามที่ท่านรู้จักหรือไม่?

1 เธสะโลนิกา (1 Thessalonians)

จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกาฉบับที่หนึ่ง นับว่าเป็นจดหมายฉบับแรกสุดของนักบุญเปาโล อันที่จริงแล้ว ต้องถือว่าเป็นเอกสารฉบับแรกสุดที่ถูกเขียนขึ้นในพันธสัญญาใหม่ นักบุญเปาโลได้ไปที่เมืองเธสะโลนิกาที่ตั้งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย (เมืองเธสะโลนิกา ของประเทศกรีซในปัจจุบัน) หลังจากที่ท่านถูกขับไล่ออกมาจากเมืองฟิลิปปี (ดู กจ 16:39-17:1) ท่านได้เขียนจดหมายฉบับนี้จากเมืองโครินธ์ในปี ค.ศ.50-51 เมื่อท่านทราบข่าวว่าชาวเมืองเธสะโลนิกาต้องการคำแนะนำบางประการ

ตามที่หนังสือกิจการอัครสาวก (กจ 17:2) กล่าวถึงนักบุญเปาโลว่าได้มาอาศัยอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกาเพียงช่วงระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น ก่อนที่ศัตรูของท่านจะผลักดันให้ท่านต้องออกจากเมือง ซึ่งท่านต้องเดินทางต่อไปยังเมืองเอเธนส์ แม้ว่าจดหมายฉบับนี้จะไม่ได้แสดงสาระคำสอนที่สำคัญของท่าน ถึงกระนั้น เนื้อหาของตัวจดหมายก็เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกแห่งการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับกลุ่มคริสตชนชาวเมืองเธสะโลนิกา และเป็นคำเตือนที่อ่อนโยนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของพวกเขาที่ควรจะสะท้อนความเป็นคริสตชนออกมา

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกาฉบับที่ 1
ผู้เขียน	นักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	ค.ศ. 50-51
โครงสร้าง	
1:1	คำทักทาย
1:2 -10	คำขอบพระคุณ
2:1-3 :13	เนื้อหาจดหมาย
4:1-5 :22	คำแนะนำด้านจริยธรรม
5:23 - 28	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	การขอบพระคุณพระเจ้า การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสตเจ้า

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

จดหมายฉบับนี้มีรูปแบบเหมือนกับจดหมายฉบับอื่น ๆ ส่วนใหญ่ของนักบุญเปาโล ที่เริ่มด้วยคำทักทาย (1:1) และคำขอบพระคุณ (1:2-10) ให้สังเกตว่านักบุญเปาโลได้กล่าวในคำทักทายถึงผู้ร่วมงานสองคนของท่าน คนแรกคือ สิลวานัส (เป็นชื่อในภาษาละติน ซึ่งก็คือ สิลาส ในภาษากรีก) และอีกคนหนึ่งคือ ทิโมธี ทั้งสองเป็นผู้ร่วมเขียนจดหมายของท่าน (1:1) ซึ่งหมายความว่าจดหมายของนักบุญเปาโลไม่ได้ถูกเขียนโดยตัวท่านเองเสมอไป

สิ่งที่น่าแปลกใจในจดหมายฉบับนี้มี คือมีการขอบพระคุณพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง (2:13-16) นักวิชาการบางท่านคิดว่า ส่วนของการขอบพระคุณที่น่าจะถูกเพิ่มเข้ามาโดยผู้เขียนอีกคนหนึ่ง บางทีอาจชี้ให้เห็นถึงความรู้สึกของนักบุญเปาโลที่ต้องการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความมั่นคงในความเชื่อ

ของกลุ่มคริสตชนชาวเมืองเธสะโลนิกา จุดมุ่งเน้นอันดับแรกของเนื้อหาในจดหมายฉบับนี้ (2:1-3:13) ก็คือการส่งเสริมให้กำลังใจชาวเธสะโลนิกาให้มั่นคงในความเชื่อแม้ว่าบางครั้งจะมีการทำทนายปรากฏให้เห็นบ้าง ในส่วนคำแนะนำด้านจริยธรรมนั้น (4:1-5:22) ได้มุ่งไปยังปัญหาเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสตเจ้า ซึ่งชาวเธสะโลนิกาเป็นกังวลเกี่ยวกับคำสัญญาของพระคริสตเจ้าที่จะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ทำให้พวกเขาบางคนต้องพิจารณาและทำความเข้าใจในรายละเอียดของคำสัญญาดังกล่าว บางคนก็หวั่นไหวบรรดาญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว พวกเขาจะเป็นอย่างไรหากไม่ได้เข้าร่วมรับการเสด็จกลับมาของพระคริสตเจ้า นักบุญเปาโลได้ให้คำตอบว่าพวกเขาไม่ควรวุ่นวายใจเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยให้มั่นใจว่าพวกเขาเหล่านั้นได้อยู่ในอ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้า สิ่งที่เขาควรทำคือ ดำเนินชีวิตให้เหมือนกับบรรดาบุตรแห่งความสว่างและกระทำการกิจการต่าง ๆ ของพวกเขาด้วยความมั่นคงในความเชื่อจากนั้นเป็นกำลังใจของจดหมายซึ่งนักบุญเปาโลได้จับลงตามรูปแบบปกติของท่าน (5:23-28)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ลักษณะประการหนึ่งที่โดดเด่นของจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกาฉบับที่หนึ่ง คือการให้กำลังใจ นักบุญเปาโลได้ให้กำลังใจกลุ่มคริสตชนชาวเมืองนี้ ในจดหมายมีวลีที่นักบุญเปาโลกล่าวซ้ำไปซ้ำมา อาทิเช่น “อย่างที่พวกท่านรู้” “อย่างที่พวกท่านได้รู้แล้ว” หรือ “อย่างที่พวกท่านกำลังกระทำอยู่” จดหมายฉบับนี้จึงนับว่าเป็นจดหมายเพื่อการอภิบาลอย่างแท้จริง หมายความว่านักบุญเปาโลได้วางตนเป็นผู้อภิบาลผู้ซึ่งคอยส่งเสริมและให้กำลังใจในสิ่งที่เห็นว่าคริสตชนกลุ่มนี้ทำได้ดีอยู่แล้ว และทำทนายให้พวกเขาก้าวหน้าต่อไป นักบุญเปาโลเปรียบตัวท่านเองว่าเป็นดั่งมารดาที่อ่อนโยน (2:7) และเป็นดั่งบิดาที่เป็นห่วงเป็นใยต่อบรรดาบุตรของท่านเอง (2:11)

ประเด็นปัญหาประการหนึ่งคือดูเหมือนว่ามีคริสตชนบางคนที่นี่ ไม่ยอมกระทำการกิจการของตนอย่างดีตามที่ควรจะเป็น นักบุญเปาโลได้เตือนให้พวกเขานึกถึงตัวท่านที่ต้องทำงานหาเลี้ยงตนเองตามปกติ แม้ว่าท่านจะทำหน้าที่เป็นศาสนบริกรอยู่แล้วเพื่อจะไม่เป็นภาระแก่พวกเขา (2:9) ท่านยังเตือนผู้ที่เกียจคร้านให้ทำงานอีกด้วย (5:14) สำหรับนักบุญเปาโลความเชื่อนั้นไม่ได้เป็นเพียงแค่การนั่งรอรับรางวัลเท่านั้น แต่ความเชื่อที่เรียกร้องการออกแรงอย่างมากเพื่อที่จะถือตามข้อบังคับทางศีลธรรมของตนด้วยความเชื่อ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 1 ธส. 4:9-12 ถ้อยคำดังกล่าวทำให้ท่านประทับใจในการดูแลชาวเธสะโลนิกาของนักบุญเปาโลอย่างไร?

คำแนะนำดังกล่าวมีความไพเราะหรือไม่?

ท่านสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตของท่านได้อย่างไร?

2 เธสะโลนิกา (2 Thessalonians)

นักวิชาการยังมีความคิดที่ต่างกันอยู่สองประการ ในปัญหาเรื่องผู้เขียนจดหมายถึงชาวเธสะโลนิกาฉบับที่สอง นั่นคือเปาโลเป็นผู้เขียนเองหรือบุคคลอื่นเขียนในนามของเปาโล ถ้าเปาโลเป็นผู้เขียนเอง อาจจะเขียนประมาณปี ค.ศ.51-52 แต่ถ้าบุคคลอื่นเขียนขึ้นหลังจากสมัยของเปาโล ก็ไม่สามารถระบุได้ว่าใครเป็นผู้เขียนและเขียนขึ้นเมื่อไหร่ บางครั้งผู้อ่านอาจจะคิดว่าเปาโลเป็นผู้เขียนเพราะท่านคุ้นเคยกับชาวเธสะโลนิกาดี แต่บางครั้งก็อาจจะมีความคิดว่าเปาโลไม่ได้มีความตั้งใจที่จะเขียนถึงชาวเธสะโลนิกาเลย

ลักษณะสำนวนการเขียนมีความแตกต่างจากเธสะโลนิกาฉบับที่หนึ่งอย่างมาก และการกล่าวถึงวันที่พระคริสตเจ้าจะเสด็จมาก็มีความแตกต่างกัน จากสองเหตุผลที่สำคัญนี้เองจึงเกิดคำถามว่าใครเป็นผู้เขียน เนื้อความในเธสะโลนิกาฉบับที่หนึ่งแสดงถึงความคุ้นเคย ความอบอุ่นและเป็นส่วนตัว แต่ในเธสะโลนิกาฉบับที่สองมิได้แสดงถึงความอบอุ่น คุ้นเคยเป็นการส่วนตัวเลย จากเหตุผลของความแตกต่างที่กล่าวมานี้ เป็นไปได้หรือไม่ที่เปาโลจะเขียนจดหมายฉบับที่สองนี้ถึงชาวเธสะโลนิกา ถึงแม้จะไม่มีคำตอบที่แน่ชัดแต่ขอให้เรายึดเอาคำสอนที่มีคุณค่าจากจดหมายฉบับนี้

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกา ฉบับที่ 2
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่านักบุญเปาโลเป็นผู้เขียน
ช่วงเวลา	ประมาณปลายคริสต์ศตวรรษที่หนึ่ง
โครงสร้าง	
1:1-2	คำทักทาย
1:3-12	การขอบพระคุณพระเจ้า
2:1-3:5	เนื้อหา
3:6-15	การสั่งสอนด้านจริยธรรม
3:16-18	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	การเสด็จกลับมาพิพากษาของพระคริสตเจ้า การทำงานเพื่อเลี้ยงชีพ การยืนหยัดมั่นคงต่อไป

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

จดหมายเริ่มต้นด้วยการทักทายอย่างเป็นทางการ (1:1-2) และการขอบพระคุณพระเจ้า (1:3-12) เมื่อเปรียบเทียบกับเธสะโลนิกาฉบับที่หนึ่ง จะพบว่าการขอบพระคุณนั้นสั้นกว่ามาก เนื้อหาของจดหมาย (2:1-3:5) ได้ตอบคำถามวันที่พระคริสตเจ้าจะเสด็จมาพิพากษา ในวันนี้มนุษย์ผู้ชั่วร้ายจะได้รับความพิพาศ (2:1-12) และในทางตรงกันข้ามข้อความในจดหมายได้เตือนให้เรายืนหยัดมั่นคงในความเชื่อต่อไป

คำแนะนำด้านจริยธรรม (3:6-15) ได้เน้นย้ำเกี่ยวกับการทำงาน ในเรสเสโลนิกาฉบับที่หนึ่ง เปาโล ย้ำเตือนพวกเขาให้เห็นว่า ท่านทำงานก็เพื่อเลี้ยงชีพและเพื่อจะได้ไม่เป็นภาระแก่ผู้อื่น ท่านเตือนพวกเขาทุกคนให้ยึดถือท่านเป็นแบบอย่าง “ผู้ใดไม่อยากทำงานก็อย่ากิน” (3:10-12) สุดท้าย “คำท้าทายนี้เขียนด้วยมือ” (3:17) ทำให้พบว่าผู้เขียนนั้นพยายามอย่างยิ่งที่จะแสดงให้เห็นว่าเปาโลเป็นผู้เขียน

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

จดหมายฉบับนี้ไม่มีลักษณะที่แสดงความคุ้นเคยเป็นส่วนตัวเหมือนในเรสเสโลนิกาฉบับที่หนึ่ง ซึ่งอาจจะสะท้อนช่วงเวลาของกลุ่มคริสตชนสมัยหลังจากนั้นที่ถูกกดขี่ วรรณกรรมประเภทวิวรรณ์ได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งในสถานการณ์ดังกล่าว การแยกกันระหว่างพระเจ้าและปีศาจปรากฏชัดที่สุดในจดหมายฉบับนี้ กองทัพของความชั่วร้ายที่อยู่ภายนอกกำลังจะตีบ้านเข้ามาทำลายพวกเขา ในสถานการณ์เช่นนี้พวกเขาต้องยืนหยัดมั่นคงตลอดไปในความเชื่อ การเลียนแบบชีวิตของนักบุญเปาโลก็มีความสำคัญในการดำเนินชีวิตของพวกเขา จดหมายทำให้เห็นภาพที่ปรากฏชัดถึงสถานการณ์ที่พวกเขาจะต้องรักษาธรรมประเพณีของบรรพบุรุษที่ปฏิบัติสืบต่อกันมา “พี่น้องทั้งหลายจงยืนหยัดมั่นคงและยึดถือธรรมประเพณีที่ท่านเรียนรู้มาทั้งด้วยวาจาและด้วยจดหมายของเรา” (2:15)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 2 ทส. 2:13-15 “กลุ่มแรกที่ได้รับชมความรอดพ้น” หมายความว่าอะไร?

ข้อความนี้ต้องการกล่าวถึงใคร?

การเป็นกลุ่มแรกนี้ได้รับสิทธิพิเศษอะไร และมีความท้าทายอะไร?

1 ทิโมธี (1 Timothy)

จดหมายของนักบุญเปาโลถึงทิโมธีฉบับที่หนึ่ง เป็นผลงานที่รวมกันไว้เรียกว่า “จดหมายงานอภิบาล” (The pastoral Epistles) ได้แก่ จดหมายนักบุญเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่หนึ่งและสอง และถึงทิตัส การตั้งชื่อเหล่านี้ได้มาจากผู้แต่งนิรนามซึ่งได้ใช้ชื่อของเปาโล และได้รับเรียกว่า “ผู้อภิบาล” (pastor ชุมพบาล) เพราะหน้าที่ศาสนบริการต่าง ๆ เหล่านี้ถูกบันทึกไว้ในจดหมายทั้งสามเล่มด้วย นักวิชาการได้พิจารณาจดหมายทั้งสามฉบับถึงการใช้นามแฝง การเขียนขึ้นภายหลังการใช้ชื่อของเปาโล พวกเขามีจุดประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นว่าเปาโลเขียนถึงผู้ร่วมงานของท่าน จดหมายถึงทั้งทิโมธีและทิตัสต่างก็เกี่ยวกับศาสนบริการด้านงานอภิบาลของพวกเขา

ทิโมธีเป็น “บุตรที่รักและซื่อสัตย์ของเปาโลในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1คร. 14:17) ผู้ซึ่งเปาโลให้เขาเข้าสู่หน้เพราะบรรพบุรุษของเขาเป็นยิวและคนต่างชาติผสมกัน บ่อยครั้งที่ทิโมธีมีพันธกิจเหมือนกับเป็น

ผู้ส่งข่าวสารของเปาโล ด้วยการส่งจดหมายหรือ รายงานด้วยปากเปล่าทั้งข่าวที่ถูกส่งไปและกลับระหว่าง เปาโลกับกลุ่มคริสชนบางกลุ่ม

เหตุผลเบื้องต้นของนักวิชาการที่ตัดสินว่าจดหมายเหล่านี้เป็นการใช้ชื่อเปาโลได้แก่ ภาษาและ สถานการณ์ที่ปรากฏในหนังสือ ในสมัยปัจจุบันพระศาสนจักรได้แต่งตั้งหน้าที่ด้านศาสนบริกรไว้อย่างดี มากกว่าช่วงเวลาปรากฏในบทจดหมายของเปาโล จดหมายเหล่านี้เป็นหลักฐานของการพัฒนาอย่างเป็นระบบมากขึ้นของพระศาสนจักรในช่วงศตวรรษที่หนึ่ง

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายนักบุญเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่ 1
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นเปาโล
ช่วงเวลา	ประมาณ ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 1
โครงสร้าง	
1:1-2	คำทักทาย
1:3-6:19	เนื้อหาในจดหมาย
6:20-22	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	บทบาทหน้าที่ของศาสนบริกรในพระศาสนจักร การปกป้องความเชื่อ

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

จดหมายของนักบุญเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง เป็นรูปแบบของจดหมายที่ชัดเจนมาก แม้ว่าจะไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นข้อเขียนของเปาโลก็ตาม คำทักทาย (1:1-2) ตามแบบที่เปาโลมักจะทำ แต่ในตัวของจดหมายบ่งบอกถึงลักษณะที่เป็นทางการและมีหลักการมากกว่าที่พบในจดหมายฉบับอื่นๆ ของนักบุญเปาโล จุดสำคัญก็คือเป็นจดหมายที่ปกป้องคำสอนที่ถูกต้องและตักเตือนเรื่องคำสอนผิดๆ

ในจดหมายกล่าวถึงบทบาทที่ต่างกันของกลุ่มคริสตชน ซึ่งกำหนดให้ผู้ที่จะเป็นพระสังฆราชและพระสงฆ์ (ผู้อาวุโส) (Greek : Episkopoi and Prebyteroi) และสังฆานุกร (Greek diakonoi) ในปัจจุบันเราไม่สับสนกับบทบาทหน้าที่เหล่านี้ แต่ในสมัยของจดหมายนี้พวกเขาเป็นผู้นำที่มีหน้าที่แตกต่างกัน ในแต่ละภาคของจดหมายฉบับนี้เป็นการสั่งสอนเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้อภิบาล (3:1-13;5:17-23) จดหมายฉบับนี้ยังกล่าวถึงความจำเป็นที่จะช่วยบรรดาแม่หม้ายและบอกเป็นนัยว่าแม่หม้ายอาวุโสเหล่านี้ได้แต่งตั้งหน้าที่ศาสนบริกรในกลุ่มคริสตชนด้วย (5:3-16) คำลงท้าย (6:20-22) เป็นการตักเตือนโดยสรุปสำหรับทิโมธีให้ปกป้องความเชื่อจนถึงที่สุด

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เนื้อหาเกี่ยวกับงานอภิบาลของจดหมายฉบับนี้ ในคำแนะนำในการปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับทิโมธี ความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ของเขาคือ การปกป้องความเชื่อที่ได้รับมา และนำไปสั่งสอนคนอื่น (6:20) บางคนได้สูญเสียความเชื่อของตนเอง (1:19) การผจญที่ยิ่งใหญ่คือการฟังหรือจากคำแนะนำของมนุษย์ด้วยกัน

เองมากกว่ากระทำตามบัญญัติของพระเจ้า นอกจากนี้ ในบางตอนของจดหมายฉบับนี้ ยังสะท้อนถึงการก่อตั้งกลุ่มคริสตชนมากกว่า การกระจายกันอยู่ทั่วไป สังคมหลายแห่งได้เกิดขึ้นจากการอยู่ร่วมกันและในการอยู่ร่วมกันนั้นพวกเขาก็มีกฎระเบียบร่วมกันเพื่อรักษาความสงบสุข ทุกคนต่างก็มีหน้าที่ของตนเองที่จะต้องบรรลุถึงความสำเร็จ คริสตชนบรรลุถึงความสำเร็จได้โดยอาศัยการปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างดี ประการแรกคือการปฏิบัติตามความเชื่ออย่างถูกต้องและการปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยความเคารพเหมือนหนึ่งว่าเป็นพี่สาวและน้องชายในพระคริสตเจ้า (5:1-2) กฎระเบียบในจดหมายฉบับนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวแต่เพื่อการปกครองอย่างเหมาะสมของบรรดาคริสตชน บริกรของพระศาสนจักรซึ่งเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของพวกเขา สิ่งเหล่านี้ ไม่เพียงหมายถึงการปกครองตัวเองของพระศาสนจักรที่สอดคล้องในเจตนาของเปาโลถึงทิโมธีฉบับที่หนึ่ง เท่านั้น แต่เรายังรักษาไว้ซึ่งใจความที่คล้ายกันคือ การพยายามที่จะส่งเสริมความเชื่อและความเป็นหนึ่งเดียวกันในความรัก

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 1 ทธ. 1:11-16 ซึ่งกล่าวถึงผู้อาวุโสว่า ผู้อภิบาลที่มีปรีชาฉลาดกว่าได้ให้คำแนะนำแก่ผู้ที่หนุ่มกว่า และมีประสบการณ์น้อยกว่า ท่านจะรู้สึกอย่างไรกับคำแนะนำนี้ซึ่งมาถึงท่าน?

ท่านจะได้รับกำลังใจ ความท้าทาย หรือ ผิดหวังจากข้อความนี้?

คำแนะนำนี้ยังประยุกต์ใช้กับปัจจุบันได้หรือไม่ ?

2 ทิโมธี (2 Timothy)

จดหมายถึงทิโมธีฉบับที่สองมีลักษณะเช่นเดียวกับทิโมธีฉบับที่หนึ่ง ซึ่งกล่าวถึง ผู้ร่วมงานหนุ่มคนหนึ่งของเปาโล คือทิโมธีนั่นเอง เปาโลได้เชิญชวนเขาให้เป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีของคริสตชน ทิโมธีฉบับที่สองน่าจะเขียนก่อนฉบับที่หนึ่ง เพราะการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ นั้นไม่ค่อยปะติดปะต่อกันเท่าไรนัก ดังที่เราเราสามารถพบได้ในคำทักทายส่วนตัวของเปาโล (4:9-15)

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่ 2
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นนักบุญเปาโล

ช่วงเวลา	ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 1
โครงสร้าง	
1:1-2	คำทักทาย
1:3-7	คำขอบคุณ
1:8-3: 17	เนื้อหาจดหมาย
4:1-18	คำแนะนำด้านจริยธรรม
4:19-22	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	คำสอน การยืนยันความเชื่อและปฏิบัติหน้าที่ศาสนบริกร

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

จดหมายฉบับนี้เป็นการถ่ายทอดรูปแบบข้อเขียนของเปาโล การทักทาย (1:1-2) และการขอบคุณ (1:3-7) ใช้ถ้อยคำอ่อนโยนที่แสดงถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิดของเปาโลต่อทิโมธี เปาโลถูกจำคุกและปรารถนาจะพบกับเพื่อนของท่านอีกครั้งหนึ่ง

เนื้อหาของจดหมาย (1:8-3:17) มีความเกี่ยวข้องกันกับเนื้อหาหลายตอนที่พบได้ใน ทิโมธีฉบับที่หนึ่ง การยึดมั่นในคำสอนซึ่งไม่มีการโต้แย้งทางปรัชญา เป็นงานชิ้นสำคัญมากของเปาโล ในจดหมายได้เปรียบเทียบการรักษาพระวรสารดังเช่นนักกีฬาที่เตรียมตัวพร้อมที่จะแข่งขัน “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้มาอย่างดีแล้ว ข้าพเจ้าได้วิ่งมาถึงเส้นชัยแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว (1:5;4:7) คุณงามความดีจะได้รับการสรรเสริญ ส่วนความชั่วร้ายนั้นเป็นสิ่งที่จะต้องหลีกเลี่ยง (3:2-5;2:22;4:5)

คำแนะนำด้านจริยธรรม (4:1-18) เปาโลกล่าวถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นจากบางคนที่คิดร้ายและอยู่ฝ่ายตรงข้าม และการอยู่อย่างโดดเด่นในคุกของท่าน แต่ท่านได้แสดงออกถึงความมั่นใจและความเชื่อมั่นของท่าน ว่าพระเจ้าจะทรงนำท่านสู่อาณาจักรสวรรค์อย่างปลอดภัย คำลงท้าย (4:19-22) กล่าวถึงเพื่อนร่วมงานสองสามคนของเปาโล และบางคนที่ร่วมเดินทางกับท่านที่โครินธ์

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ธรรมชาติของคำแนะนำในจดหมายฉบับนี้ มีบทสอนจำนวนมากที่นำไปไตร่ตรองได้ทุกสมัย ในยุคสุดท้ายนั้นจะมีช่วงเวลาแห่งความยุ่งยากเกิดขึ้น (3:2-5) ทำให้การเตือนทิโมธีเป็นผลเพื่อรักษาคำมั่นสัญญา ท่านเองแม้จะพบกับความยากลำบากใดๆ (4:5) ให้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเข้มแข็ง และไม่ต้องกังวลถึงความชั่วร้ายที่จะมาแอบแฝงอยู่ในจิตใจของผู้อื่น ผู้อภิบาลที่ดีต้องไม่ท้อเพราะความล้มเหลวในการทำงาน

ข้อความที่สำคัญในจดหมายเล่มนี้เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของพระคัมภีร์ (3:16-17) พระวาจาเหล่านี้มีอิทธิพลเป็นพิเศษ บรรดาผู้ที่ทำหน้าที่ตีความหมายพระวาจา มีการนำข้อความเหล่านี้เพื่อพิสูจน์เกี่ยวกับการดลใจศักดิ์สิทธิ์ในพระคัมภีร์ และได้รับคำยืนยันว่าพระคัมภีร์เขียนขึ้นโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าดลใจ “อย่างไร?” เพื่อยืนยันถึงธรรมชาติของการดลใจมีความเป็น

สากลต่อคริสตชนทุกคน นั่นคือไม่มีตัวบทใดในพระคัมภีร์ที่จะไม่สามารถเชื่อมต่อและอ้างถึงพระคัมภีร์ฉบับอื่นๆ ทั้งด้านประวัติศาสตร์หรือหลักเกณฑ์วิทยาศาสตร์ แสดงว่าเนื้อหาพระคัมภีร์ไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 2 ทธ. 4:6-8 ข้อความนี้แสดงถึงคำพูดของคน ๆ หนึ่งที่ภารกิจใกล้จะสำเร็จใช่หรือไม่?

ท่านคิดว่าเปาโลเหน็ดเหนื่อยจากการกระทำภารกิจประกาศข่าวดีหรือไม่?

ท่านจะอธิบายความรู้สึกของเปาโลได้อย่างไร?

ท่านเคยมีความรู้สึกอย่างนั้นหรือไม่?

ทิตัส (Titus)

ทิตัสได้เป็นผู้ร่วมงานชาวต่างชาติอีกคนหนึ่งของนักบุญเปาโล บทจดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายฉบับที่สาม ในจดหมายอภิบาล ที่ถือว่านักบุญเปาโลเป็นผู้เขียนถึงทิตัสที่เป็นตัวแทนดูแลกลุ่มคริสตชนที่เกาะครีต ทิตัสเป็นพระสังฆราชที่ปกครองพระศาสนจักร และแต่งตั้งผู้นำอื่นๆ ในกลุ่มคริสตชน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงทิตัส
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นนักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	หลังจากศตวรรษแรก
โครงสร้าง	
1:1-4	คำทักทาย
1:5 - 3:11	เนื้อหา
3:12 -15	คำอำลาและคำอวยพร
สาระสำคัญ	คำสั่งสอน การดูแลจัดการคริสตชนของศาสนบริกร

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

จดหมายฉบับสั้นๆ นี้ประเด็นคล้ายกับจดหมายสองฉบับ คือ 1-2 ทิโมธี คือเรื่องเกี่ยวกับการดูแลพระศาสนจักรท้องถิ่น การยึดมั่นในคำสอนของกลุ่มคริสตชน และชีวิตคริสตชนที่ดี หลังจากคำขึ้นต้น (1:1-4) ก็เป็นเนื้อหาของจดหมายที่กล่าวถึงการตอบโต้ผู้สอนผิดๆ การยึดถือของชาวยิวและผู้ที่ไม่เข้าสุหนัต (1:10) อันก่อให้เกิดปัญหาบางประการขึ้นในกลุ่มพวกเขา และจดหมายฉบับนี้ก็ได้นำทิตัสให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างชาญฉลาดและถูกต้อง จากนั้นนักบุญเปาโลก็แจกแจงถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นผู้นำกลุ่มคริสตชน (1:6-9) อีกทั้งจดหมายฉบับนี้ยังกล่าวถึงการจะสอนกลุ่มคนวัยต่างๆ เฉพาะบุคคลได้อย่างไร ผู้สูงอายุ คนหนุ่มสาว และทาส (2:1-10) ไม่มีผู้ใดมีสิทธิพิเศษ เขาเหล่านั้นจะต้องอยู่ใต้อำนาจและเชื่อฟังผู้มีอำนาจ พร้อมทั้งจะทำความดีทุกประการ (3:1) ยิ่งกว่านั้นจดหมายฉบับนี้ก็จบลงด้วยคำอำลาและการอวยพร (3:12-15) นักบุญเปาโลได้กล่าวถึงผู้ร่วมงานของท่าน และย้ำให้ทุกคนอุทิศตนอย่างเต็มที่ในกิจการที่ดี

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ความสัมพันธ์ของบทจดหมายถึงทิตัสกับจดหมายเกี่ยวกับงานอภิบาลฉบับอื่นๆ มีความคล้ายคลึงกันมาก อีกทั้งยังแสดงออกถึงเหตุการณ์ในชีวิตที่เหมือนๆ กัน ซึ่งพระศาสนจักรได้แผ่ขยายบทบาทของผู้นำที่จะช่วยให้คริสตชนได้ยึดถือชีวิตฝ่ายจิตและดำเนินตามหลักศีลธรรมให้เป็นศูนย์กลางในการดำเนินชีวิต ทิตัสยังได้เน้นถึงพระพรหรรษาของพระเจ้าผู้ทรงเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคริสตชน (2:11-12) นักบุญเปาโลเองได้ยอมรับว่า “ครั้งหนึ่งพวกเราได้เป็นคนโง่ ไม่เชื่อฟัง และปรารถนาในทางชั่วร้าย แต่การปรากฏองค์ของพระคริสตเจ้าได้ทรงเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด” (3:3-7) ผลที่ตามมา

คือ กลุ่มคริสตชนได้มีความรับผิดชอบต่อโลกและทุกๆ คนในชุมชนด้วย นักบุญเปาโลได้กำชับให้ทิทัสได้เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ให้พวกเขาในการปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างดี ดังคำกล่าวที่ว่า “การกระทำดีดีกว่าคำพูดมากมาย”

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ทต. 2:11-14 อะไรคือทัศนคติที่ข้อความนี้บอกท่านเกี่ยวกับชีวิตคริสตชน?
ท่านจะอธิบายถึงสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร?

ฟีเลโมน (Philemon)

จดหมายของนักบุญเปาโลถึงฟีเลโมนฉบับเล็กๆ นี้มีลักษณะเป็นจดหมายส่วนตัวมากกว่าการสั่งสอนเทววิทยาของนักบุญเปาโล ท่านตั้งใจเขียนถึงฟีเลโมนตั้งแต่ต้น เรื่องโอเนสิมัสผู้ซึ่งเคยเป็นทาสและหนีจากนาย มีการกล่าวถึงกลุ่มคริสตชนของฟีเลโมนอยู่บ้าง

การระบุช่วงเวลาของจดหมายไม่สามารถทำได้ง่ายนัก แต่น่าจะเป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของนักบุญเปาโล ซึ่งอาจถูกเขียนขึ้นต้นทศวรรษที่ 6 ในระหว่างที่ถูกคุมขังในกรุงโรม ถึงแม้ว่าจดหมายฉบับนี้จะใช้ภาษาอย่างง่าย แต่เราก็ไม่ควรมองข้ามใจความสำคัญของจดหมายและข้อเสนอแนะของนักบุญเปาโลถึงฟีเลโมนยังสามารถปฏิบัติได้จนถึงทุกวันนี้

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปาโลถึงฟีเลโมน
ผู้เขียน	นักบุญเปาโล
ช่วงเวลา	ราวๆ ค.ศ 60-63 ระหว่างเปาโลติดคุกครั้งแรกที่กรุงโรม
โครงสร้าง	
ข้อที่ 1-3	คำขึ้นต้น
ข้อที่ 4-5	การขอบพระคุณ
ข้อที่ 8-20	เนื้อหาจดหมาย
ข้อที่ 21-22	คำแนะนำด้านจริยธรรม
ข้อที่ 23-25	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	ความเชื่อของคริสตชนก่อให้เกิดความสัมพันธ์ของหมู่คณะ

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

นักบุญเปาโลใช้คำขึ้นต้นตามแบบของท่าน (1-3) และการขอบพระคุณ (4-7) แล้วจึงเข้าสู่ใจความสำคัญในตัวจดหมาย (8-20) นักบุญเปาโลอ้อนวอนต่อฟีเลโมนให้รับโอเนสิมัส ซึ่งหนีออกมาในฐานะทาส และรับเขาคืนในฐานะเป็นเพื่อนคริสตชนด้วยกัน นักบุญเปาโลได้พบกับโอเนสิมัสขณะที่ถูกจำคุกอยู่ (10) เปาโลมีศิลปะในการต่อรองกับฟีเลโมนเพื่อให้ร่วมมือในคำขอร้องของท่านโดยชวนให้คิดว่าเขาเคยเป็นหนี้ และคิดถึงความกรุณาที่เปาโลมีต่อเขา (19) ในตอนท้ายของคำแนะนำ (21-22) เปาโลแสดงความหวังว่าฟีเลโมนจะยอมทำตามคำขอร้องยิ่งกว่านั้น ยอมทำตามที่ความเชื่อเรียกร้องอีกด้วย (23) ตอนจบของจดหมาย เปาโลกล่าวถึงผู้ร่วมงานบางคนของท่านซึ่งส่งความคิดถึงมายังฟีเลโมนด้วย

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

จดหมายของนักบุญเปาโลฉบับนี้เป็นการปฏิบัติทาสหรือ? จดหมายฉบับนี้มีได้เป็นการโจมตีสถานภาพการเป็นทาสตามที่เราคิดหรือหวัง ในสมัยของนักบุญเปาโลการเป็นทาสนั้นเป็นสิ่งที่ยอมรับกันได้ในสังคมโดยทั่วไป ทาสเป็นทรัพย์สินสมบัติโดยถูกต้อง ฟิเลโมนสามารถลงโทษทาสโอนีซีมีส หรือขายให้กับคนอื่น ๆ แต่เปาโลยืนยันกรานว่าพระเยซูเจ้าทรงเปลี่ยนความสัมพันธ์โดยทางศีลล้างบาป โอนีซีมีสจึงกลายเป็น “พี่น้อง” ของฟิเลโมน โอนีซีมีสได้รับการต้อนรับและปฏิบัติเช่นเดียวกับสมาชิกในกลุ่มคริสตชน

“สิ่งยิ่งใหญ่มาจากสิ่งเล็กน้อย” คำกล่าวนี้ใช้กับจดหมายถึงฟิเลโมน ลึกๆ แล้วเป็นการพิสูจน์ว่าคริสตศาสนาได้เปลี่ยนแปลงอย่างไรเมื่อคริสตชนได้ยืนยันความเชื่อของตน

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

จดหมายถึงฟิเลโมนทั้งหมด(สั้นๆ) ถ้าท่านเองมีบทบาทหน้าที่เช่นเดียวกับฟิเลโมน โอนีซีมีส และเปาโล แต่ละบทบาทหน้าที่จะรู้สึกอย่างไร?

ท่านจะรู้สึกถึงธรรมชาติการปฏิบัติของจดหมายหรือไม่?

อะไร คือ รูปแบบของความเชื่อที่ท่านสามารถตระหนักได้ ?

ฮีบรู (Hebrews)

จดหมายถึงชาวฮีบรูเป็นเป็นผลงานฉบับหนึ่งที่มีความงดงามและมีความขัดแย้งกันในพันธสัญญาใหม่ แม้จะถูกเรียกว่าเป็นจดหมายแต่ก็ไม่มีรูปแบบวรรณกรรมที่ชัดเจน ธรรมเนียมประเพณีโบราณหลายสายตั้งข้อสมมุติฐานว่านักบุญเปาโลเป็นผู้เขียน แต่ไม่มีการระบุชื่อผู้เขียนหรือกล่าวถึงผู้รับที่ชัดเจน และเมื่อเปรียบเทียบกับจดหมายถึงนักบุญเปาโลเขียนแล้วก็พบว่าไม่มีความคล้ายคลึงกัน

ในเนื้อหาใจความนั้นเกี่ยวข้องกับชาวฮีบรู ซึ่งอาจจะถูกเขียนขึ้นก่อนพระวิหารถูกทำลายในปี ค.ศ.70 แต่ก็ให้เกียรติสูงสุดกับภาพลักษณ์ของพระคริสตเจ้าในช่วงปลายศตวรรษที่หนึ่ง นักวิชาการยังคงมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ทั้งเนื้อหาและต้นกำเนิดของหนังสือเล่มนี้

ชื่อหนังสือ จดหมายถึงชาวฮีบรู

ผู้เขียน ไม่ทราบแน่ชัด แต่ช่วงหนึ่งเคยเชื่อกันว่าเป็นนักบุญเปาโล

ช่วงเวลา ประมาณปี ค.ศ. 60

โครงสร้าง

1:1-4 อาร์มภบท

1:5-2:18 ยกย่องตำแหน่งบุตรพระเจ้า

3:1-10:39 พระเยซูเจ้าทรงเป็นมหาสมณะ

11:1-12:29 แบบฉบับของความเชื่อ

13:1-19 คำแนะนำด้านจริยธรรม

13:20-25 บทส่งท้าย

สาระสำคัญ พระเยซูเจ้ามหาสมณะ พระเยซูเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหนือทุกสิ่ง
ความเชื่อของบรรพบุรุษ

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

จดหมายถึงชาวฮีบรูฉบับนี้ไม่ได้เริ่มต้นตามรูปแบบจดหมายแต่มีการสรุปและลงท้ายแบบจดหมาย คำลงท้ายของหนังสือฉบับนี้ให้คำอธิบายที่ดีที่สุดว่าเป็น “เป็นข่าวสารแห่งการให้กำลังใจ” (13:22) อาจเป็นคำเทศน์สอนหรือข้อเขียนที่ให้กำลังใจกลุ่มคริสตชนในความเชื่อของพวกเขา แม้จะเป็นการคาดคะเนว่าเป็นจดหมายแต่ก็มีความเหมาะสมเพราะชื่อจดหมายนี้ถูกใช้ในพันธสัญญาใหม่ด้วย

ในบทนำ (1:1-4) ให้คำอธิบายกว้างๆ ถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสตเจ้าในบริบทของประวัติศาสตร์ชาวยิวและการเปรียบเทียบพระบุตรกับทูตสวรรค์ (1:5-2:18) พระเยซูเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าบรรดาทูตสวรรค์ และได้เปรียบเทียบพระเยซูเจ้ากับโมเสสและบุคคลอื่นๆ ผ่านทางจดหมาย ประเด็นสำคัญที่เป็นเอกลักษณ์ของจดหมายฉบับนี้คือการกล่าวถึง พระเยซูเป็นมหาสมณะ (3:1-10:39) ภาพลักษณ์นี้แสดงให้เห็นว่ามีพื้นฐานมาจากยิวเพราะ สมณะผู้สูงสุดเป็นบุคคลสำคัญในศาสนาตามประวัติศาสตร์ของชาวยิว และมหาสมณะเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถเข้าไปยังอภิสุทธิสถานชั้นในสุด

ของพระวิหาร ที่ซึ่งพระเจ้าทรงประทับ จดหมายถึงชาวฮีบรูได้ประยุกต์ภาพลักษณ์ของมหาสมณะกับพระเยซูเจ้า ที่ทรงยิ่งใหญ่กว่าสมณะใดๆ ในประวัติศาสตร์เพราะพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แม้พระองค์จะสูงส่งเพียงใดแต่ก็ทรงยอมถ่อมมองลงมา พระองค์ทรงเป็นมหาสมณะผู้ถวายบูชาและทรงเป็นเครื่องบูชาเพื่อชดชวยบาปของมวลมนุษย์

ส่วนที่กล่าวถึงแบบอย่างของความเชื่อ (11:1-12:29) ได้สรรเสริญความเชื่อของบรรพบุรุษของชาวยิว อาเบล อับราฮัมและโมเสส และคนอื่นๆ ทั้งๆที่มีกลุ่มคนที่เป็นพยานเหล่านี้แล้ว (12:11) แต่พระเจ้าทรงมีแผนการที่ดีกว่านั้นนั่นคือ การไถ่บาปในพระคริสตเจ้า จดหมายสรุปลงท้ายด้วยคำตักเตือน เร่งเร้าให้ดำเนินในทางที่ดี (13:1-19) คำอวยพร(13:20-25) ซึ่งเกือบจะเหมือนคำลงท้ายของจดหมายนักบุญเปาโลโดยเฉพาะการกล่าวถึงทิโมธี(13:23)

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

จดหมายถึงชาวฮีบรูเป็นจดหมายที่เข้าใจไม่ถนัดนักหากปราศจากความรู้เกี่ยวกับเบื้องหลังของพันธสัญญาเดิม และไม่เข้าใจเรื่องธรรมชาติของการนมัสการของชาวยิวในพันธสัญญาใหม่ ผู้อ่านควรกลับมาศึกษาเรื่องราวที่กล่าวถึงนั้นจากหนังสือพันธสัญญาเดิมด้วย จดหมายฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายสองประการ คือ หนึ่งพยายามอธิบายเปรียบเทียบพระคริสตเจ้ากับบุคคลสำคัญในพันธสัญญาเดิม เป็นการแสดง “เทววิทยาเรื่องพระคริสตเจ้า” พระคริสตเจ้าทรงแทนที่จุดศูนย์กลางของการนมัสการในพันธสัญญาเดิมที่ใช้สัตว์บูชาในพระวิหาร จุดประสงค์ที่สองคือ จดหมายได้ให้บัญญัติอย่างเข้มแข็งของการตักเตือนในด้านจริยธรรมเพื่อให้กำลังใจกับผู้อ่าน ให้พวกเขาที่มีกำลังใจและความเข้าใจในพระเยซูเจ้าและงานที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านทางพระบุตร ในจดหมายได้แนะนำ และสนับสนุนให้เขาดำเนินชีวิตในหนทางแห่งความเชื่อและก้าวหน้าตามหนทางแห่งความเชื่ออาศัยตัวอย่างจากประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม จดหมายถึงชาวฮีบรูใช้วิธีการเขียนที่ซับซ้อนของผู้อธิบายพระคัมภีร์ชาวยิว ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ศึกษาใหม่ๆ จะเข้าใจ ควรค่อยๆ ศึกษาและมองมุมกว้างเกี่ยวกับความหมายของการเรียกพระเยซูเจ้าว่าเป็นมหาสมณะ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

- ให้อ่าน ฮบ. 4:14-16 ภาพของพระคริสตเจ้าผู้เป็นมหาสมณะเกี่ยวข้องกับท่านอย่างไร?
- ท่านเข้าใจและยืนยันได้อย่างไรว่าพระคริสตเจ้าเป็นมนุษย์เหมือนเราวันแต่บาป?
- ท่านคิดว่าถ้อยคำดังกล่าวเป็นการปลอบประโลมใจหรือไม่?
- ท่านคิดว่าผู้ประพันธ์จดหมายฉบับนี้จะเข้าใจความคิดรวบยอดนี้ได้อย่างไร?

ยากอบ (James)

แม้ในพันธสัญญาใหม่จะเรียกหนังสือเล่มนี้ว่าเป็นจดหมาย แต่ก็ยังเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่แตกต่างของแบบวรรณกรรมที่เป็นจดหมาย โดยทั่วไปนักวิชาการยอมรับว่าจดหมายนี้ไม่ได้เขียนโดยยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าแน่ๆ (มก.6:3, มธ.13:55, และ กท.1:19) แต่เป็นจดหมายที่ผู้เขียนอ้างชื่อ

ของยากอบ ซึ่งถูกเขียนขึ้นช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่หนึ่ง โดยเขียนถึงกลุ่มคริสตชนชาวยิว ถ้าจดหมายนี้เขียนโดยยากอบ ที่เป็นญาติของพระเยซูเจ้าจริง จดหมายนี้ก็ขาดรายละเอียดเรื่องความสัมพันธ์ในฐานะญาติ หรือแม้แต่เรื่องราวชีวิตของยากอบเองก็ผิดไปจากปกติอย่างมาก

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญยากอบ
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นยากอบ น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ช่วงเวลา	ประมาณปี ค.ศ.90-100
โครงสร้าง	
1:1	คำทักทาย
1:2-18	ความทุกข์ยากและการทดลอง
1:19-5:12	คำแนะนำและคำตักเตือน
5:13-20	คำแนะนำสำหรับการอธิษฐานภาวนา
สาระสำคัญ	ความเชื่อและกิจการที่ดี คนร่ำรวยและคนยากจน ปรีชาญาณแก่ การอธิษฐานภาวนา

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

จดหมายนี้ขึ้นต้นด้วยคำทักทายที่สั้นมากและมีลักษณะเป็นการทักทายทั่วไป (1:1) นักวิชาการต่างไม่แน่ใจว่า “ตระกูลทั้งสิบสองตระกูลที่กระจายอยู่ทั่วโลก” เป็นใคร แน่หนอนว่าตระกูลทั้งสิบสองตระกูลของอิสราเอลเป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มคริสตชนสมัยแรกๆ ในฐานะเป็นภาพลวงหน้าของอิสราเอลใหม่ การกระจัดกระจายหรือผู้ที่กระจัดกระจายหมายถึงชาวยิวที่ต้องอพยพไปอยู่ตามที่ต่างๆ ทั่วโลก อันเป็นผลมาจากสมัยเนเรเทคที่บาบิโลน ในจดหมายของนักบุญยากอบ อาจเป็นการกล่าวอ้างถึงคริสตชนที่กระจัดกระจายอาศัยอยู่ทั่วจักรวรรดิโรมัน เป็นการร่ายที่จะอ้างว่าคริสตชนทั่วไปมีฐานะเป็นผู้สืบทอดของชาวอิสราเอล

ภาคแรก (1:2-18) อธิบายเรื่องความทุกข์ยากและการทดลองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตคริสตชนได้อย่างไร ความคิดหลักๆ ของจดหมาย (1:19-5:12) คือเรื่องของศีลธรรม จริยธรรมและคำตักเตือน ซึ่งความคิดหลายอย่างมีความคล้ายคลึงกับในวรรณกรรมปรีชาญาณของชาวยิว เราอาจกล่าวได้ว่าเป็นสามัญสำนึกพื้นฐานทางศีลธรรม เช่น กล่าวถึงการแบ่งปันทรัพย์สิน การเอาใจใส่ต่อคนยากจน การไม่เลือกที่รักมักที่ชังทั้งในคำพูดและการปฏิบัติ (วาจาและกิจการ) การไม่ใส่ร้ายผู้อื่นด้วยคำพูด การแสวงหาปรีชาญาณแท้ และเรื่องอื่นๆ หลายครั้งมีการยกตัวอย่างประกอบกับความคิดหลัก ความคิดเหล่านี้นำไปสู่ภาคสุดท้ายของหนังสือ (5:13-20) ซึ่งยากอบเสนอตัวอย่างมากมายเพื่อประกอบให้เห็นความสำคัญของการอธิษฐานภาวนา ท่านแนะนำให้ภาวนาในสภาพแวดล้อมทุกแบบ ท่านสรุปด้วยแบบอย่างที่ดีมีไปด้วยความหวัง ถ้าท่านใดหลงผิดไปจากความจริงและอีกคนหนึ่งนำเขากลับมา จงรู้ไว้

เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปให้กลับมาจากทางผิด ก็จะช่วยวิญญาณของตนให้รอดพ้นจากความตาย และจะได้รับการอภัยบาปทั้งหมด การกระทำเช่นนี้เรียกได้ว่าเป็นกิจการแห่งพระพร

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

หนังสือเล่มนี้เป็นที่โต้เถียงกันในการแปลความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาร์ติน ลูเธอร์ ตีคุณค่าหนังสือเล่มนี้ต่ำมาก ท่านเรียกจดหมายนี้ว่า “จดหมายที่ไม่มีคุณค่า” และท่านเห็นว่าจดหมายนี้มีคุณค่าน้อยจึงจัดวางไว้เป็นหนังสือเล่มสุดท้ายในพันธสัญญาใหม่ เพราะในจดหมายไม่มีการกล่าวถึงพระคริสตเจ้าและไม่พูดถึงเรื่องความรอดพ้น บางคนคิดว่าเป็นจดหมายที่เป็นแบบคริสตชนน้อยกว่าจดหมายของนักบุญเปาโลและจดหมายอื่นๆ ในพันธสัญญาใหม่ สำหรับบางคนอุปสรรคใหญ่ยิ่งกว่านั้นคือสมมุติฐานที่ว่า เป็นคำสอนที่ตรงข้ามกับการสอนของนักบุญเปาโลเรื่องความเชื่อเท่านั้นที่จำเป็นสำหรับความรอดพ้น

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันนักวิชาการต่างรับรองว่าคำสอนที่ตรงข้ามกันระหว่างความเชื่อกับการทำกิจการที่ดีมากยิ่งขึ้น ทั้งเปาโลและยากอบต่างแน่ใจว่า ความเชื่อที่แสดงออกในคำพูดและการปฏิบัติในชีวิตต้องมีความสอดคล้องกัน ในทางปฏิบัติยากอบแนะนำคริสตชนว่า การทำกิจการดีไม่ใช่เพื่อที่จะเป็นผู้สมควรได้รับความรอดพ้น (เพราะนั่นเป็นพระพรที่พระเจ้าจะประทานให้เราโดยเสรี) แต่ต้องเจริญชีวิตโดยการแสดงออกถึงความรับผิดชอบตามที่เรามีความเชื่อ ดังนั้นวาจาและกิจการต้องเป็นสิ่งที่ปฏิบัติควบคู่กันไปเสมอ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน ยก. 2:14-26 นี่เป็นข้อความยอดเยี่ยมในพันธสัญญาใหม่ ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์กันระหว่างความเชื่อกับการกระทำความดี ท่านพบว่าความเชื่อและการกระทำความดีเป็นมาตรการที่ช่วยตัดสินความเชื่อของท่านหรือไม่? ถ้าใช่ ท่านมีเหตุผลอะไร?

และถ้าไม่ใช่ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?

1 เปโตร (1 Peter)

นักวิชาการมีความเห็นเกี่ยวกับจดหมายนี้เป็นสองกลุ่ม คือ เป็นจดหมายที่ใช้นามแฝง ที่เขียนในนามของเปโตรในช่วงศตวรรษแรก หรือเป็นจดหมายที่มาจากเปโตรจริงๆ ในช่วงแรกๆ (ประมาณปี ค.ศ. 60) จดหมายนี้ดูเหมือนว่าจะเป็นจดหมายของเปโตรจริง ที่เป็นเหมือนบทเทศน์หรือ คำแนะนำในเรื่องธรรมชาติของศีลล้างบาป และเรื่องอื่นๆ คือ เรื่องการเบียดเบียนในกลุ่มคริสตชน ซึ่งการเบียดเบียนจะไม่

เกิดขึ้นจนกระทั่งในช่วงปลายของศตวรรษ และนี่ก็เป็นหลักฐานถึงช่วงเวลาของจดหมาย และเข้าใจโครงสร้างของพระศาสนจักร (คำกล่าวของผู้อภิบาล 5:1) ที่สะท้อนให้เห็นถึงช่วงเวลาที่มีพระศาสนจักรมีโครงสร้างที่แน่นอน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปโตร ฉบับที่ 1
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นของนักบุญเปโตร
ช่วงเวลา	ปลายคริสตศตวรรษที่หนึ่ง
โครงสร้าง	
1:1-2	คำอวยพร
1:3-4:11	เนื้อหาของจดหมาย
5:1-11	คำแนะนำด้านจริยธรรม
5:12-12	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	ศีลล้างบาป คริสตชนในโลกปัจจุบัน ความอดทนภายใต้การถูกเบียดเบียน

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

คำอวยพร (1:1-2) ระบุถึงผู้รับจดหมายที่เป็นกลุ่มคริสตชนที่กระจัดกระจายอยู่ในเขตเอเชียไมเนอร์ เนื้อหาของจดหมาย (1:3-4:11) สั่งสอนในเรื่องความเข้าใจถึงศีลล้างบาปของคริสตชนที่เปรียบเสมือน “การเกิดใหม่” ผลของศีลล้างบาปนั้นประกอบไปด้วยความรับผิดชอบมากมาย เช่นเดียวกับ การได้รับสิทธิพิเศษที่จะได้รับพระพรอันอุดมจากพระเจ้า เนื้อหาที่ยาวที่สุดเป็นคำแนะนำในเรื่อง การดำเนินชีวิตของคริสตชนท่ามกลางความเกลียดชังจากคนรอบข้าง (2:11-3:12) ซึ่งรวมไปถึงคำแนะนำของจดหมายอื่นๆ ในพันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะการเป็นครอบครัวเดียวกับพระเจ้า (เช่น จดหมายอภิบาล) ข้อความตามตัวอักษรของจดหมาย หมายถึงการแนะนำทางด้านศีลธรรม ที่ถูกทำให้กระจัดกระจายไป แต่มีศีลธรรมในบางส่วน (5:1-11) ที่ให้คำแนะนำเป็นพิเศษสำหรับผู้นำคริสตชน (ที่เรียกว่า สมณะ) และส่วนอื่นๆ ของกลุ่มคริสตชน

ภาพลักษณ์สุดท้ายคือ ศัตรูของท่านคอยวนเวียนอยู่รอบๆ ดุจสิงห์คำรามคอยหาคนที่มันจะกัดกินได้(5:8-11) คำแนะนำคือ “จงต่อสู้กับมันด้วยใจมั่นคงในความเชื่อ” เป็นเสียงที่กึกก้องอยู่ในหูของคริสตชนในทุกยุคทุกสมัย คำลงท้าย (5:12-14) เป็นการกล่าวถึง “บุคคลที่ได้รับเลือกที่บาบิโลน” อย่างลึกซึ้ง สำหรับคริสตชนในช่วงปลายศตวรรษ บาบิโลนได้กลายมาเป็นความคุ้นเคยกับอาณาจักรโรมันคือศัตรูที่เบียดเบียนพวกเขาอย่างไร้ความปราณี

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

การทำความเข้าใจจดหมายฉบับนี้อาจเกิดประโยชน์คือ การรับจดหมายนี้ว่าเป็นคำแนะนำถึงความหมายของศีลล้างบาป และผลสำเร็จของคริสตชนโดยผ่านทางศีลล้างบาป ศีลล้างบาปเป็นการนำผู้

หนึ่งให้เข้ามาเป็นคริสตชน ชำระนิสัยในการโอบเอียงสู่บาป เปลี่ยนความทุกข์ให้เป็นการมีส่วนร่วมในพระทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้า ศีลล้างบาปนำการไถ่กู้มาให้ และนำมาซึ่งความรับผิดชอบในชีวิตที่จะดำรงชีวิตอย่างมีศีลธรรม ให้ความเคารพต่อผู้ที่มีอำนาจและผู้อื่น จดหมายของนักบุญเปโตรฉบับแรกนี้ เป็นการเตือนคริสตชนเกี่ยวกับอันตรายต่อการอยู่ร่วมกับโลก ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเป็นพยานถึงฤทธิ์กุศลของคริสชน โดยส่วนใหญ่พบว่าเป็นการยากที่จะหลีกเลี่ยงจากการถูกล่อลวงจากความต้องการฝ่ายโลก ในช่วงเวลาของพวกเราไม่มีอันตรายไม่น้อย บางทีการล่อลวงในยุคใหม่นี้อาจจะร้ายแรงกว่าในบทจดหมายของเปโตรฉบับที่หนึ่ง คำแนะนำในจดหมายนั้นยังสามารถใช้ได้กับเราทุกๆ วัน ซึ่งเป็นรากฐานของคริสตชนมาแล้วหลายศตวรรษ

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

- ให้อ่าน 1 ปต. 1:3-9 “ทองคำที่ถูกทดสอบด้วยไฟ” หมายความว่าอย่างไร?
- ท่านเคยตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นทุกข์ทรมานบ้างหรือไม่?
- ท่านเข้าใจข้อความในข้อที่ 8 อย่างไร?
- ท่านสามารถอธิบายถึงสิ่งที่ “ไม่เห็น” และเชื่อในชีวิตของท่านเองได้หรือไม่?

2 เปโตร (2 Peter)

จดหมายของนักบุญเปโตร ฉบับที่สอง เป็นหนังสือถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มสุดท้ายในพันธสัญญาใหม่นักวิชาการส่วนใหญ่ยอมรับว่าเป็นจดหมายที่เขียนขึ้นโดยอ้างชื่อของนักบุญเปโตรเท่านั้น แต่ก็ได้สะท้อนความจริงในช่วงต้นศตวรรษที่สอง ได้เป็นอย่างดี ในตอนหนึ่งที่พบที่เกี่ยวกับผู้สอนผิด (2:1-18) มีความคล้ายคลึงเหมือนคัดลอกมาจากบทจดหมายของนักบุญยูดาห์ จดหมายฉบับนี้เป็นการอ้างชื่อผู้เขียน ซึ่งมีลักษณะเป็นคำแนะนำที่เขียนในรูปแบบจดหมายอย่างหลวมๆ คริสตชนในสมัยแรกๆ จึงเกิดความสงสัยในหลักฐานที่บ่งบอกว่าจดหมายฉบับนี้มาจากอัครสาวกเปโตร ดังนั้นการรับหนังสือฉบับนี้เข้าในสารบบของพันธสัญญาใหม่จึงมีความยุ่งยากอยู่บ้าง

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญเปโตร ฉบับที่ 2
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่านักบุญเปโตรเป็นผู้เขียน
ช่วงเวลา	ประมาณต้นศตวรรษที่สอง
โครงสร้าง	
1:1-2	คำทักทาย
1:3-3:16	เนื้อหาจดหมาย
3:17-18	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	การรอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสตเจ้า อันตรายของผู้สอนผิดความเชื่อ

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

คำทักทาย (1:1-2) เป็นคำกล่าวทั่วไป “ถึงท่านทั้งหลายที่รับความเชื่อล้ำค่าเท่าเทียมกับเรา” เนื้อหาของจดหมายกล่าวถึง (1:3-3:16) ประการแรกคำแนะนำของคุณธรรมแบบคริสตชน (1:3-21) ต่อจากนั้นเป็นคำเตือนคริสตชนเกี่ยวกับผู้สอนผิดความเชื่อ ที่สามารถทำให้เราเชื่อผิดๆ และทำลายชีวิตหมู่คณะของกลุ่มคริสตชน (2:1-22)

และประการสุดท้ายคือ การตอบคำถามที่ว่า พระเยซูเจ้าจะเสด็จมาอย่างรุ่งโรจน์เมื่อใด (3:1-16) ความคาดหวังนี้คือ การรู้ถึงวันสุดท้ายที่แน่นอน การเสด็จมากลับมารุ่งโรจน์ของพระเยซูคริสตเจ้า ความหมายในภาษากรีก คือ “กำลังมา” คริสตชนในเวลานั้นได้แสดงความคิดเห็นเหล่านี้ออกมา และกล่าวถึงพระเยซูเจ้าว่าจะเสด็จกลับมาอย่างรุ่งโรจน์ เพื่อการพิพากษาในวาระสุดท้าย เมื่อเวลาผ่านไป และพระเยซูเจ้ายังไม่เสด็จมา พวกเขาก็เกิดความกังวลใจ จดหมายฉบับนี้เตือนผู้อ่านว่าเวลาในสายพระเนตรของพระเจ้าต่างจากความเข้าใจของมนุษย์ และรหัสธรรมแห่งการกอบกู้เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจเข้าใจตามธรรมชาติของตน ผู้อ่านได้รับคำแนะนำให้อดทนและมั่นคงในความเชื่อ เพื่อวันที่พระคริสตเจ้าจะเสด็จมานั้นจะมาอย่างไม่คาดคิด

จดหมายลงท้าย (3:17-18) ด้วยการเน้นให้ดำเนินชีวิตอย่างกระตือรือร้นและมั่นคงในความเชื่อ

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

จดหมายของนักบุญเปโตร ฉบับที่ 2 แม้จะไม่ใช่หนังสือที่น่าสนใจมากนักในพันธสัญญาใหม่ แต่มีคำแนะนำ คำตักเตือนที่เป็นเครื่องหมายแสดงถึงความสำคัญและบทบาทของจดหมายในพันธสัญญาใหม่ ความจริงหลากหลายที่แตกต่างกันสามารถทำลายความเชื่อของคริสตชน สิ่งที่เป็นเรื่องภายในและไม่สามารถเข้าใจได้ว่าคำสอนของพระเยซูเจ้าถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ หมายถึงอะไร ส่วนเรื่องภายนอกอื่นๆ ก็เหมือนกับผู้ที่เฝ้าเย็บบรรดาผู้มีความเชื่อ หรือพยายามที่จะบิดเบือนคำสอนของคริสตชน เพื่อให้บรรดาผู้มีความเชื่อเกิดความสงสัยและไม่มั่นคงในความเชื่อนั้น จดหมายฉบับนี้จึงต้องการให้กำลังใจแก่ผู้ที่ต้องเผชิญปัญหาเหล่านั้น ไม่ให้สูญเสียความหวัง และมั่นคงในความเชื่อและพยายามที่จะแสวงหาความเข้าใจจากผู้ที่สอนและถ่ายทอดความเชื่อ ที่สำคัญที่สุดคือไม่ควรตีความคำสอนในพันธสัญญาใหม่อย่างแคบๆ เช่นเรื่องวันสุดท้าย (ในบทที่ 3) จงอดทนและพระเจ้าจะเปิดเผยในวันเวลาที่เหมาะสม

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 2 ปต. 3:15-16 ข้อความนี้พูดถึงความยากลำบากของการเข้าใจบางสิ่งอย่างในจดหมายของเปาโล บางคนอาจจะบิดเบือนและเข้าใจผิด ท่านเคยมีความรู้สึกเช่นเดียวกันนี้เมื่ออ่านพระคัมภีร์หรือไม่?

ท่านคิดว่าการเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์เป็นเรื่องยากหรือไม่?

คำแนะนำในจดหมายของนักบุญเปโตรฉบับที่สอง คืออะไร?

1 ยอห์น (1 John)

เมื่อสังเกตโครงสร้างของจดหมายของนักบุญยอห์นฉบับที่ 1 ในข้อมูลสำคัญ จะพบว่าจดหมายฉบับนี้ไม่มีลักษณะเป็นจดหมายอย่างเด่นชัด แต่การจะจำแนกรูปแบบวรรณกรรมของจดหมายฉบับนี้ก็เป็นเรื่องยาก การเรียกจดหมายฉบับนี้ว่าคำแนะนำหรือบทความอาจจะเหมาะสมกว่า

ผู้เขียนจดหมายนี้อาจจะมีความคิดเหมือนกับผู้เขียนพระวรสารนักบุญยอห์น แต่เป็นไปได้ว่าอาจจะเป็นคนหนึ่งในกลุ่มของยอห์น ซึ่งเขียนจดหมายฉบับนี้หลังจากการเขียนพระวรสาร โดยมีจุดประสงค์เพื่อต้องการแก้ความคิดเห็นที่ผิดๆ เกี่ยวกับพระเยซูเจ้า ในหลายหัวข้อจะพบว่ามิกล่าอยู่ในพระวรสารของนักบุญยอห์น

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อเรื่อง	จดหมายของนักบุญยอห์นฉบับที่หนึ่ง
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด อาจจะเป็นบางคนในกลุ่มของยอห์น

ช่วงเวลา ประมาณปี ค.ศ. 100

โครงสร้าง

1:1-4	บทนำ
1:5-3:10	พระเจ้าคือความสว่าง เราเป็นบุตรแห่งความสว่าง
3:11-5:12	พระเจ้าคือความรัก เราต้องรักกันและกัน
5:13-21	บทส่งท้าย

สาระสำคัญ ความรัก ความสว่าง ความจริง

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

บทนำ (1:1-4) เป็นคำแนะนำจดหมายพร้อมกับการเป็นพยานผู้เขียนจะอธิบาย “สิ่งที่เราได้ยิน สิ่งที่เราได้เห็นด้วยตา” (1:1) เกี่ยวกับ “พระวาจาทรงชีวิต” (พระเยซูเจ้า) ส่วนสำคัญส่วนแรกของจดหมาย (1:5-3:10) จะให้ข้อสังเกตว่า พระเจ้าคือองค์แห่งแสงสว่าง ซึ่งเป็นการมองพวกเราเองว่าเป็นบุตรแห่งความสว่างด้วย แต่จะไม่เห็นแสงสว่าง ถ้ายังใช้ชีวิตอยู่ในความมืด (2:9) บุตรแห่งความสว่างที่มีชีวิตอยู่ในความสว่างก็จะสะท้อนความจริงออกมา จดหมายยังอธิบายว่าบางคนก็ออกจากกลุ่ม (2:19) และกลายเป็นคนจืดเพราะพวกเขาปฏิเสธว่าพระเยซูเจ้าไม่เป็นพระคริสต์

ส่วนที่สองของจดหมาย (3:11-5:12) เกี่ยวกับความรักเป็นบทบัญญัติที่สำคัญที่สุดของพระเยซูเจ้า คือ จงรักซึ่งกันและกัน เพราะว่าพระเจ้าเป็นองค์แห่งความรัก และเราเป็นบุตรของพระเจ้า ชีวิตเราจึงควรสะท้อนความรักออกมา เราไม่สามารถเรียกหาความรัก ในขณะที่เรายังเกลียดเพื่อนพี่น้องอยู่ (4:20) ในบทสรุป(5:13-20) เตือนใจผู้อ่านให้ภาวนาเพื่อคนบาปที่หลงผิด พระเมตตาของพระเจ้าจะสัมผัสเขาโดยทางพระเยซูเจ้า

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

เช่นเดียวกับพระวาสารของยอห์น ภาษาของจดหมายของยอห์นฉบับที่หนึ่ง ดูธรรมดาแต่มีความหมายลึกซึ้ง เรื่องพื้นฐาน เช่น ความรัก ความสว่าง บาป ความจริง เป็นสิ่งที่ทำซ้ำไปซ้ำมา บางคนอาจรู้สึกว่าเขารู้สึกเจ็บปวดจากการออกไปของสมาชิกบางคน ความจำเป็นที่ต้องเตือนสอนเรื่องความรักต่อกันสำคัญยิ่งในสถานการณ์เช่นนี้ การเปิดเผยความจริงมักจะออกมาจากการกระทำที่หลงผิด แต่จดหมายฉบับนี้ก็ยืนยันว่าเราต้องรักกันเหมือนดังที่พระเจ้ารักเรา บางครั้งจดหมายใช้ภาษาที่เฉียบขาดว่า “ใครที่เกลียดซึ่งพี่น้องคือฆาตกร” (3:15) จดหมายฉบับนี้เหมือนกับพระวรสารที่เชื่อมโยงไปสู่การปฏิบัติอันประเสริฐ ความรักไม่เพียงแต่เป็นสิ่งเคร่งครัดทางศาสนาเท่านั้น แต่ยังเป็นการเชิญชวนให้คิดถึงธรรมประเพณีที่สืบต่อกันมาด้วย (2:24)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 1 ยน. 3:16-22 ท่านจะทำพันธกิจแห่งความรักให้เป็นจริงได้อย่างไร?

อะไรที่ทำให้ท่านมีความมั่นใจว่าจะดำเนินชีวิตตามพันธกิจนี้ได้?

ท่านสามารถอธิบายวิธีที่จะช่วยให้พันธกิจนี้ดำเนินไปได้ได้อย่างไร?

2 ยอห์น (2 John)

เอกสารฉบับนี้ไม่เหมือนกับ 1 ยอห์น เพราะมีลักษณะเป็นจดหมายมากกว่า แต่ก็มีข้อสงสัยว่าใครคือ “มารดาและบุตรที่ได้รับการเลือกสรร” และใครคือ “บุตรแห่งสตรีที่ได้รับการเลือก” ผู้ที่ต้องการส่งจดหมายถึงนั้น อาจจะเป็นคริสตชนที่มีส่วนร่วมในธรรมเนียมประเพณีของกลุ่มยอห์น

เราไม่ทราบว่าคุณเขียนคือใคร เพียงแต่อ้างว่าเขาเป็น “ผู้อาวุโส” นักพระคัมภีร์ยังสงสัยว่า 2 และ 3 ยอห์น ซึ่งเขียนโดยสมาชิกในกลุ่มของยอห์น ไม่ใช่เป็นคนเดียวกับผู้เขียนพระวรสาร หรือ 1 ยอห์น แต่เรียกว่า “ยอห์น ผู้อาวุโส” แต่จดหมายก็ปรากฏเด่นชัดว่าเป็นของธรรมเนียมประเพณีกลุ่มยอห์น ทั้งน้ำเสียงและความยาวของจดหมายก็เหมือนกัน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อเรื่อง	จดหมายของนักบุญยอห์นฉบับที่ 2
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด อาจจะเป็นบางคนในกลุ่มของยอห์น
ช่วงเวลา	ประมาณปี ค.ศ.100
โครงสร้าง	
ข้อที่ 1-3	บทนำ
ข้อที่ 4-11	เนื้อหา
ข้อที่ 12-13	บทสรุป
สาระสำคัญ	ความจริงและความรัก

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

ในบทนำ (1-3) และบทสรุป (12-13) เนื้อหาสาระในจดหมาย (4-11) ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้ที่ลบลวงที่เข้ามาในโลก พวกเขาปฏิเสธการเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของพระเยซูเจ้า (7) ความคิดนอกรีตในยุคแรกๆ ที่ปรากฏชัดๆ ในกลุ่มคริสตชน เนื้อหาในจดหมายเป็นการตักเตือนให้มั่นคงในความจริงต่อบทบัญญัติแห่งความรักที่คุ้นเคยในกลุ่มคริสตชน ผู้เขียนได้แนะนำให้ปกป้องและต่อต้านคนที่ไม่ยึดมั่นต่อความจริงตามที่เขาถูกสอนมา

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

คริสตชนจำนวนมากกลัวว่าอันตรายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อความซื่อสัตย์คือการปฏิเสธว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ พระบุตรของพระเจ้า จริงๆ แล้วการปฏิเสธนี้เป็นอันตรายท่ามกลางผู้ที่สงสัยความเชื่อทางศาสนา แต่อันตรายนี้อาจมาจากอีกฝ่ายหนึ่ง คือการปฏิเสธว่าพระเยซูเจ้าเป็นมนุษย์ที่แท้จริง กลุ่มของยอห์นต้องเผชิญกับสิ่งที่เป็นความจริงทั้งสองฝ่ายนี้ ความเชื่อของคริสตชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่แสดงออกทางในบัญญัติทางศาสนา เช่น บทบัญญัติของสาวกพระเยซูคริสตเจ้า ที่แสดงออกมาเป็นบท

สัญลักษณ์อัครสาวก (บทข้าพเจ้าเชื่อฯ) พระเยซูเจ้าทรงเป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า นี่คือนิยามสำคัญของข้อความเชื่อในคริสตศาสนา แม้จะเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ยากก็ตาม จดหมายของนักบุญยอห์นฉบับที่สองนี้ ได้ยืนยันถึงความสำคัญที่จะรักษาไว้ให้คงอยู่ในหมู่คริสตชน

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน 2 ยน. ข้อ 4-6 “การเดินทางในความจริง” หมายความว่าอย่างไร?
บัญญัติที่เราคุ้นเคยที่ผู้อาวุโสเขียนนั้นคืออะไร?
ท่านจะสามารถประยุกต์ในชีวิตได้อย่างไร?

3 ยอห์น (3 John)

จดหมายของนักบุญยอห์นฉบับที่ 3 มีลักษณะเช่นเดียวกับ 2 ยอห์น เป็นจดหมายที่เขียนสำหรับพวกที่ใช้ภาษากรีกในสมัยโรมัน ซึ่งระบุชื่อผู้รับคือ “กายอัสเพื่อนที่รัก” ซึ่งไม่มีใครรู้จักว่าเป็นใคร แต่เป็นสมาชิกที่ร่ำรวยของกลุ่มคริสตชน เนื้อหาในจดหมายได้เขียนเตือน กายอัสให้คงความซื่อสัตย์ และประณามผู้นำคริสตชนที่เป็นคู่แข่ง ซึ่งไม่เต็มใจยอมรับอำนาจของผู้อาวุโส

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญยอห์นฉบับที่ 3
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อาจจะเป็นบางคนในกลุ่มของยอห์น
ช่วงเวลา	ประมาณปี ค.ศ.100
โครงสร้าง	
ข้อที่ 1	คำเริ่มต้น
ข้อที่ 2-12	เนื้อหาจดหมาย
ข้อที่ 13-15	คำลงท้าย
สาระสำคัญ	ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของคริสตชน ความเคารพต่อผู้มีอำนาจ

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

เป็นหนังสือที่สั้นที่สุดของพันธสัญญาใหม่ บทนำย่อๆ และบทสรุปที่ได้มาตรฐาน เนื้อหาสาระของจดหมาย (2-12) ผู้อาวุโสเหมือนว่าได้แสดงความปิติยินดีต่อข่าวสารที่เขาได้รับมาว่ากายอัสและกลุ่มของเขา ยังคงซื่อสัตย์ต่อคำสอนที่เขาได้รับมา แต่ดีโอเตรเฟสผู้นำของอีกกลุ่มหนึ่งได้สร้างความเดือดร้อน เขาได้เล่าลือถึงผู้มีอำนาจเหนือกว่าและปฏิเสธที่จะยอมรับผู้ที่ถูกส่งไปให้เขาเพื่อฟื้นฟูระเบียบใหม่ จดหมายสนับสนุนกายอัสและผู้ติดตามเขาให้มั่นคงและ “เลียนแบบสิ่งที่ดีงาม” มากกว่าที่จะตกอยู่ในความชั่วช้า ผู้เขียนยังยกย่องเดเมตรีอัสซึ่งเป็นผู้นำจดหมายฉบับนี้ไปสู่จุดหมายปลายทาง

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

กลุ่มของยอห์นเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์มานาน ได้สะท้อนในจดหมายของยอห์นในยุคแรกๆ ใน 3 ยอห์น มีตัวอย่างจดหมายส่วนตัวที่เขียนอย่างมีสาระนำไปปฏิบัติได้ อำนาจของกลุ่ม ความน่าเชื่อถือ จากผลที่เกิดในธรรมประเพณีของกลุ่มคริสตชนคือความไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน (ความแตกแยก) เปาโลได้เขียนเรื่องนี้ถึงชาวโครินธ์ และพันธสัญญาใหม่เองก็มีตัวอย่างความขัดแย้งและความแตกแยกในกลุ่ม คริสตชนต่อเรื่องปลีกย่อยเกี่ยวกับความเชื่อ จดหมายฉบับนี้มีลักษณะพิเศษ แสดงให้เห็นว่าทุกคนมีอำนาจในการช่วยรักษาหมู่คณะไว้ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน การพิจารณาว่าใครเป็นผู้ถูกต้องท่ามกลางความขัดแย้งนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย คำแนะนำของผู้อาวุโสคือให้มีการพิจารณาอย่างรอบคอบ ความจริงจะพิสูจน์ตัวเอง มนุษย์ต้องตัดสินใจตามบัญญัติแห่งความรักของพระเยซูเจ้าด้วยการกระทำมิใช่เพียงคำพูด

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

- ให้อ่านจดหมายทั้งหมด ท่านเคยมีประสบการณ์เป็นคู่แข่งกับผู้นำหรือผู้มีอำนาจหรือไม่?
- ท่านจัดการประสบการณ์นั้นอย่างไร?
- ท่านเห็นด้วยหรือไม่ในคำแนะนำของผู้อาวุโสต่อกายอัส เพราะเหตุใด?

ยูดา (Jude)

จดหมายสั้นๆ ฉบับนี้เป็นหนึ่งใน “จดหมายทั่วไป” ไม่ทราบว่าเป็นคนเขียนถึงกลุ่มใด ไม่ทราบว่าเป็นใครเป็นผู้เขียน ส่วนใหญ่นักวิชาการมีความเห็นว่าเป็นการเขียนจดหมายที่ใช้ชื่อแทน และมีความเป็นไปได้มากกว่าถูกเขียนขึ้นตอนปลายศตวรรษที่หนึ่ง ราว ปี ค.ศ 80-90 ยูดาคนนี้น่าจะเป็นญาติของพระเยซูเจ้ามากกว่าจะเป็นหนึ่งในบรรดาอัครสาวก 12 คน (มก.6:3) และ (มธ. 13:55) จดหมายฉบับนี้มีลักษณะคล้ายกับเปโตรฉบับที่สอง (เป็นพิเศษ 2 เปโตร 2:1-18) ดังนั้นนักวิชาการบางคนจึงให้ความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางวรรณกรรมของจดหมายสองฉบับนี้

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	จดหมายของนักบุญยูดา
ผู้เขียน	ไม่ทราบแน่ชัด แต่อ้างว่าเป็นยูดาน้องชายของยากอบญาติของพระเยซูเจ้า
ช่วงเวลา	ปลายคริสตศตวรรษที่ 1
โครงสร้าง	
ข้อที่ 1-2	คำขึ้นต้น
ข้อที่ 3-16	เนื้อหา
ข้อที่ 17-23	คำสอนด้านจริยธรรม
ข้อที่ 24-25	สรุป
สาระสำคัญ	ตักเตือนให้ระวังผู้สอนผิด

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

จดหมายของนักบุญยูดาได้ใช้รูปแบบจดหมายในพันธสัญญาใหม่ คำขึ้นต้น (ข้อ1-2) กล่าวถึงเจตนาของผู้เขียนถึงการเขียนที่ยืดยาวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์แห่งความรอด ผู้เขียนได้ยืนยันเสียงของผู้เป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ยากลำบากที่กำลังรบกวนกลุ่มคริสตชน สาระของจดหมายฉบับนี้เขียนเพื่อเชิญชวนให้กลุ่มคริสตชนที่มีความเชื่อรอคอยอย่างมีความหวัง และกล่าวถึงเหตุการณ์ในพันธสัญญาเดิมซึ่งมีรูปแบบและตัวอย่างในการรับมือกับผู้ที่เป็นต้นเหตุของความยุ่งยากและความแตกแยก (ข้อ 3-16) ส่วนคำแนะนำด้านจริยธรรม (ข้อ 17-23) เป็นคำแนะนำให้จดจำคำสอนของอัครสาวกที่ส่งเสริมให้พวกเขาแสดงความเมตตาต่อผู้ที่หวั่นไหวในความเชื่อ คำลงท้าย (ข้อ 24-25) เป็นบทภาวนาเพื่อผู้อ่านซึ่งนำไปสู่การสรรเสริญพระเป็นเจ้า

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

การจดหมายฉบับนี้ย่อๆ อาจทำให้ไม่พบเบื้องหลังในพันธสัญญาเดิมที่ปรากฏอยู่ ในนั้นเนื้อหาในจดหมายนี้ได้แสดงความห่วงใยต่อกลุ่มคริสตชนที่ต้องเผชิญปัญหาเรื่องความแตกแยก ยูดาเขียนให้คำแนะนำ คำปลอบโยน และให้กำลังใจในการเผชิญสถานการณ์เช่นนี้ ซึ่งคำแนะนำที่ดีที่สุดมีอยู่

ในพันธสัญญาเดิม การตัดสินของพระเจ้าจะมีต่อผู้ที่ไม่ยึดมั่นในคำสั่งสอนของพระองค์ เป็นการท้าทายให้รักษาความเชื่อในพระเจ้าท่ามกลางความอ่อนแอและการถูกเบียดเบียน (ข้อ 19-20)

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

อ่าน (ยด ข้อ 24-25) เป็นตัวอย่างการแสดงความเชื่อที่ดีมากของคริสตชน ในการสรรเสริญพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า สวดภาวนาซ้ำๆ ในใจ และสรรเสริญพระเจ้า?

มีช่วงเวลาใดในชีวิตของท่าน ที่คำภาวนาเหล่านี้ถูกนำมาใช้เพื่อสรรเสริญพระเจ้าบ้าง?

วิวรรณ์ (Revelation)

“วิวรณ์ของยอห์น” หรือ “การเปิดเผยของยอห์น” เป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมตลอดกาลไม่ว่าจะเป็นในอดีตหรือปัจจุบัน เป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของพันธสัญญาใหม่และของพระคัมภีร์ เนื้อหากล่าวถึงวาระสุดท้าย เช่น อวสานกาล หนังสือวิวรณ์เป็นวรรณกรรมประเภทวิวรณ์ ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับหนังสือประกาศกดาเนียลในพันธสัญญาเดิม วิวรณ์ มีรากศัพท์มาจากภาษากรีก (apokalypsis) ซึ่งแปลว่า “การเปิดเผย”

เชื่อกันว่ายอห์นแห่งปัทมอสเป็นผู้เขียนหนังสือวิวรณ์ นักวิชาการบางท่านว่าเป็นคนเดียวกับยอห์นผู้ให้พันธพระวรสารฉบับที่สี่ บ้างก็ว่าเป็นยอห์นผู้อาวุโส ซึ่งเขียนจดหมายของยอห์น แต่นักวิชาการหลายท่านไม่เห็นด้วยกับข้อสันนิษฐานนี้ ถึงแม้ว่าผลงานของท่านจะมีความคล้ายคลึงกับวรรณกรรมของนักบุญยอห์น แท้จริงยอห์นแห่งปัทมอสเป็นประกาศกชาวคริสต์ที่ได้เขียนหนังสือเพื่อเป็นแรงบันดาลใจและความหวังให้กับคริสตชนที่ถูกเบียดเบียน

ข้อมูลสำคัญ

ชื่อหนังสือ	วิวรณ์
ผู้เขียน	ยอห์นแห่งปัทมอส
ช่วงเวลา	ประมาณ ปี ค.ศ. 90-100
โครงสร้าง	
1:1-3	อาร์มภบท
1:4-3:22	จดหมายถึงพระศาสนจักรทั้งเจ็ด
4:1-5:14	ลูกแกะของพระเจ้า
6:1-16:21	ตราผลึกทั้งเจ็ดดวง แตรเจ็ดคัน ชั้นทั้งเจ็ด
17:1-20:15	การลงโทษบาบิโลน
21:1-22:5	สิ่งสร้างใหม่
22:6-2	บทส่งท้าย
สาระสำคัญ	พระคริสต์ลูกแกะของพระเจ้า ชัยชนะของพระเจ้าต่อซาตาน นครเยรูซาเล็มใหม่

โครงสร้างและเนื้อหาสำคัญ (Structure and Content)

ภาษาของวรรณกรรมประเภทวิวรรณ์เป็นภาษาที่ใช้สัญลักษณ์ ตัวเลขก็เป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญอันหนึ่ง เลขเจ็ดเป็นเลขที่แสดงถึงความสมบูรณ์ ครบครัน จะสังเกตได้ว่าเลขเจ็ดปรากฏในวิวรรณ์บ่อยครั้ง โดยเฉพาะโครงสร้างของหนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็น 7 ตอน

อาร์มภบท (1:1-3) แนะนำผู้ประพันธ์ ยอห์นเรียกผลงานของเขาว่า “การเผยแสดง” ของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า เหมือนวรรณกรรมวิวรรณ์อื่น ๆ การเผยแสดงนี้เขียนขึ้นเพื่อมุ่งชี้ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเวลาไม่ช้าของช่วงเวลาในขณะนั้น ไม่ใช่สำหรับเหตุการณ์ไกลตัว อย่างเช่นสองพันปีข้างหน้า หนังสือเล่มนี้ถูกรวมเข้าในสารบบพระคัมภีร์เพื่อยืนยันว่าเนื้อหาในหนังสือฉบับนี้ยังมีความหมายในปัจจุบัน

ตอนที่สอง (1:4-3:22) ประกอบไปด้วยจดหมายที่ผู้เขียนเขียนถึงพระศาสนจักรทั้งเจ็ดแห่งในเอเชียย่อย จดหมายแต่ละฉบับมีเอกลักษณ์เฉพาะสำหรับสถานการณ์ของแต่ละแห่ง

ตอนที่สาม (4:1-5:14) เป็นการกล่าวถึงพระคริสตเจ้าในภาพลักษณ์ของ “ลูกแกะของพระเจ้า” ลูกแกะของพระเจ้าจะถูกนำไปเป็นเครื่องบูชาไถ่ เพื่อรับพระสิริรุ่งโรจน์ของพระบิดาเจ้า

ตอนที่สี่ (6:1-16:21) เป็นการกล่าวถึงภาพลักษณ์ของชัยชนะของพระเจ้าที่มีต่อความชั่วร้าย โดยใช้สัตว์ร้ายเป็นเครื่องหมายของความชั่วร้าย

ตอนที่ห้า (17:1-20:15) หนังสือวิวรรณ์ได้กล่าวถึงสงครามในจักรวาลซึ่งความชั่วร้ายจะถูกทำลายอย่างแน่นอน

ตอนที่หก (21:1-22:5) หลังจากชัยชนะ พระเป็นเจ้าจะทรงสร้างฟ้าใหม่ แผ่นดินใหม่ การมีอยู่ของสิ่งเก่าก็ไม่คู่ควรกับฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่ จึงจำเป็นต้องมีการสร้างใหม่ นครเยรูซาเล็ม เป็นศูนย์กลางของการสร้างใหม่ แต่จะเป็นเมืองที่ไม่มีพระวิหาร พระเจ้าจะทรงเป็นพระวิหารเดียว “นครนี้จะไม่ต้องการดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์เพื่อส่องสว่าง เพราะพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าส่องสว่างเหนือนคร และลูกแกะของพระเจ้า ทรงเป็นตะเกียงของนคร” (21:23)

บทส่งท้าย (22:6-2) ยอห์นเป็นพยานยืนยันแก่ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำแห่งการประกาศพระวาจา และจบลงด้วยบทภาวนาและความหวัง “มารานา ธา” (Maranatha) “เชิญเสด็จมาเถิดพระเจ้าข้า”

คำอธิบายโดยสังเขป (Interpretation)

ตามที่ได้เกริ่นไว้ข้างต้น “หนังสือวิวรรณ์ของนักบุญยอห์น” ประสบปัญหาในการตีความมาตั้งแต่สมัยอดีตกาล บ่อยครั้งถูกตีความและเข้าใจตามตัวอักษร ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักการแปลวรรณกรรมประเภทนี้ สิ่งที่ต้องคำนึงอีกประการหนึ่งคือ ความคิดหลักหรือการเผยแสดงหลักในหนังสือวิวรรณ์มีเพียงเรื่องเดียว ไม่ใช่การเผยแสดงหลายเรื่อง (Revelations) นั่นก็คือ “ในที่สุดพระเป็นเจ้าก็มีชัยโดยเด็ดขาดเหนือความชั่วร้ายทั้งปวง”

หนังสือวิวรรณ์เขียนโดยมีจุดประสงค์ที่จะสร้างความหวังให้กับคริสตชนที่ถูกเบียดเบียนในสมัยจักรพรรดิโรมันซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่หนังสือเล่มนี้ถือกำเนิดมา ลักษณะของวรรณกรรมวิวรรณ์ก็คือการใช้ภาษาสัญลักษณ์ ซึ่งทำให้ผู้ที่ไม่คุ้นเคยหลงประเด็นจากความหมายที่แท้จริง ตัวอย่างของภาษาสัญลักษณ์คือ เมืองบาบิโลน เป็นสัญลักษณ์ของนครแห่งความชั่วร้าย (เวลานั้นคือจักรวรรดิโรมัน สัตว์

ร้ายเจ็ดหัว หมายถึงจักรพรรดิโรมันที่เบียดเบียนพระศาสนจักร เลข 666 เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงที่สุดของความชั่ว (เลขตอง 3 เป็นวิธีที่ชาวยิวใช้บอกถึงที่สุดของบางอย่าง ส่วนเลขที่สมบูรณ์คือเลข 7) เครื่องหมายเหล่านี้เป็นธรรมชาติของหนังสือวิวรณ์ ผู้เขียนต้องการให้กำลังใจและมั่นคงในความเชื่อท่ามกลางการถูกเบียดเบียน

หนังสือวิวรณ์ยังใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในปัจจุบันแจกเช่นในอดีต โดยต้องรักษาเนื้อหาและมุมมองที่ถูกต้อง และเป็นหนังสือที่มีความเหมาะสมเพื่อจะเป็นบทสรุปสำหรับพระคัมภีร์ทั้งหมด

แบบฝึกปฏิบัติ (Exercise)

ให้อ่าน วว. 21:1-4 ซึ่งกล่าวถึงฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่ ท่านเคยคิดอยากให้ภาพนิมิตนี้เป็นจริงหรือไม่?

ท่านจะประยุกต์ข้อความเหล่านี้มาใช้ในชีวิตจริงอย่างไร?

ท่านจะเข้าใจและอธิบายข้อความนี้ให้เป็นถ้อยคำแห่งความหวังได้อย่างไร?

วันฉลองของชาวยิว

ในพระคัมภีร์มักจะมีกรกล่าวถึงงานฉลองต่างๆ ของชาวยิว ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พระเยซูเจ้าก็เองก็มีส่วนร่วมในวันฉลองต่างๆ ด้วย และบางวันฉลองที่สำคัญของชาวยิวนั้น คริสตชนก็รับเอามาและพัฒนาความหมายทางเทววิทยาเพิ่มขึ้น

วันฉลอง	ชื่อที่เรียกอีก อย่างหนึ่ง	คำอธิบาย	พระคัมภีร์ที่ เกี่ยวข้อง
วันสับบาโต (Sabbath)	Shabbat	เป็นวันฉลองประจำสัปดาห์ ในพระคัมภีร์พระเจ้าทรงทำงานหกวัน และให้อีกหนึ่งวันเป็นวันพักผ่อน สำหรับชาวยิวในวันสับบาโตคือ วันเสาร์ แต่คริสตชนได้เปลี่ยนมาเป็นวันอาทิตย์เพื่อระลึกถึงการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า	ปฐมก 2:1-3 อพย 20:8-11; 31:12-17 ลนต 23:3 มธ 12:1-8 ลก 6:1-11 ยน 5:1-10
ปีแห่งการหยุดพัก (Sabbatical year)		ทุกๆ ปีที่เจ็ด จะไม่ทำการเพาะปลูกบนผืนดินนั้น เพื่อให้หยุดพัก และปล่อยให้พืชผลบนต้นเป็นอาหารสำหรับคนยากจนและสัตว์ทั้งหลาย	อพย 23:10-11 ลนต 25:1-7 ฉบ 15:1-11
ปีแห่งการเป่าเขาสัตว์ (Jubilee Year)		เป็นการเฉลิมฉลองปีที่ห้าสิบ (หลังจากการฉลองปีที่เจ็ดครบเจ็ดครั้งแล้ว) เพื่อเป็นการปล่อยทาสให้เป็นอิสระและกลับไปยังดินแดนของตน เป็นการทำให้สังคมเกิดความเท่าเทียมกันระหว่างคนจนและคนรวย	ลนต 25:8-17
เทศกาลปัสกา (Passover)	เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ (Pesach)	เป็นงานฉลองของชาวยิวเพื่อระลึกถึงการผ่านของทูตสวรรค์ ที่มาสังหารบุตรหัวปีชาวอียิปต์ และเหตุการณ์ข้ามทะเลแดงไปสู่อิสรภาพ งานฉลองนี้อยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ (มี.ค. – เม.ย.) คริสตชนนำเอาเทศกาลนี้มาประยุกต์และเพิ่มความหมายทางเทววิทยาเรื่องพระทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า	อพย 12:1-13:10 กตว 9:1-14 2พงษ 23:21-23 2พงศด 35:18-19 อสร 6:19-22 มก 14:12-16 มธ 26:17-19 ลก 22:1, 7:13 ยน 2:23 ; 13:1 18:28,39
วันเพนเตกอสเต	Shavout	เป็นการฉลองวันที่ห้าสิบ หลังจาก	อพย 34:22

		งานฉลองปีสกา ซึ่งจะอยู่ในช่วงเดือน พ.ค. – มิ.ย. โดยมีต้นกำเนิดมาจากการฉลองพืชผล และต่อมาก็เป็นการระลึกถึงกฎหมายโตราห์ที่พระเจ้าประทานให้แก่โมเสสที่ภูเขาซีนาย สำหรับคริสตชน ได้ประยุกต์เป็นวันฉลองพระเจ้าเสด็จลงมา	ลนต 23:15-22 กตว 28:26-31 ฉธบ 16:9-10 ทบท 2:1 2มคบ 12:32 1คร 16:8 กจ 2:1-13
วันขึ้นปีใหม่	Rosh Hashanah ฉลองปีใหม่	ฉลองในช่วงเก็บเกี่ยว (ก.ย. – ต.ค.) เพื่อเริ่มต้นปีใหม่ด้วยการอวยพรและเป่าแตร	ลนต 24:23-25 กตว 29:1-6
วันชำระมลทิน	Yom Kippur	ฉลองการให้อภัยบาปในปีที่ผ่านมา ซึ่งกระทำในเวลาสิบวัน หลังจากการฉลองปีใหม่ มีพิธีชำระบาปซึ่งปลดปล่อยบาป และสิ่งชั่วร้ายให้ห่างไกลจากมนุษย์	ลนต 16:1-34; 23:26-32 กตว 29:7-11 ฮบ 8:9
เทศกาลอยู่เพิง (Tabernacles)	Booths	เป็นการระลึกถึงพระหัตถ์อันทรงอำนาจของพระเจ้าที่ปกป้องชาวอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่ในเต็นท์ กลางทะเลทราย และเป็นการฉลองนานถึงแปดวัน ช่วงปลายเดือนกันยายน หรือต้นเดือนตุลาคม ระหว่างที่มีการเก็บเกี่ยว	ลนต 23:33-44 กตว 29:12-40 ฉธบ 16:13-15 นหม 8:13-18 ยน 7:2,10-11
วันอันนุกกาห์ (Hannukkah)	ฉลองแสงสว่าง	ฉลองการชำระพระวิหารซึ่งเริ่มต้นในสมัยของกลุ่มมัคคาเบียน โดยเป็นการฉลองแปดวัน ในเดือนพฤศจิกายนหรือธันวาคม	1มคบ 4:36-61; 2มคบ 10:1-9
เทศกาลปุริม (Purim)	Lots	เป็นการฉลองเล็กๆ เพื่อระลึกถึงอิสรภาพของชาวยิวจากแผนการณ์ทำลายชาวยิวของ พวกเปอร์เซีย โดยพระนางเอสเธอร์ และโมเดคัย	อสธ 9:18-32
วันระลึกถึงการล่ม		งานฉลองเล็กๆ เพื่อระลึกถึงการ	หนังสือเพลงคร่ำ

สลายของกรุง เยรูซาเล็ม (Ninth of Ab)		ล่มสลายของพระวิหารและกรุง เยรูซาเล็มโดยพวกบาบิโลนในปี 587 ก.ค.ศ. และโดยพวกโรมันใน ปี ค.ศ.70	ครวญ
--	--	--	------

ช่วงเวลาสำคัญในประวัติศาสตร์ที่สัมพันธ์กับพระคัมภีร์

ช่วงเวลา	เหตุการณ์	หนังสือพระคัมภีร์
ประมาณปี 2000-1750 ก.ค.ศ.	ยุคอัยกา	ปฐมก 12-50

ประมาณปี 1250 ก.ค.ศ.	การอพยพ	อพย
1200 - 1020 ก.ค.ศ.	ยุคผู้วินิจฉัย	ยชว, วนฉ
1020 – 922 ก.ค.ศ.	การร่วมแต่ละเผ่าเป็นชาติอิสราเอล ซาอูล ดาวิด ซาโลมอน “ยุคทอง”	1,2 ซมอ 1 พกษ 1 พศด
922 – 721 ก.ค.ศ.	การแบ่งอาณาจักรเหนือ – ใต้ อิสราเอล (สะมาเรีย) และยูดาห์ (เยรูซาเล็ม)	2 พกษ 2 พศด
721 - 587 ก.ค.ศ.	อาณาจักรยูดาห์ อัสซีเรียเรื่องอำนาจ บาบิโลนเรื่องอำนาจ	2 พกษ 2 พศด ยรม 39-44,52
587 – 539 ก.ค.ศ.	การเนรเทศไปบาบิโลน	สดด137
539 – 333 ก.ค.ศ.	เปอร์เซียเรื่องอำนาจ การกลับมาสร้างพระวิหารภายใต้การนำของ เอสราและเนหะมีห์	อสร นหม
333 – 63 ก.ค.ศ.	ยุคกรีกเรื่องอำนาจ	1มคบ
333 – 300 ก.ค.ศ.	พระเจ้าเอลีกซานเดอร์มหาราช	2มคบ
300 – 200 ก.ค.ศ.	การปกครองของพวกปโตเลมี	
200 – 175 ก.ค.ศ.	การปกครองของพวกเซเลูซิด	
175 – 135 ก.ค.ศ.	พวกมัคคาบีทำการต่อต้าน	
134 – 63 ก.ค.ศ.	การปกครองของพวกฮัสโมเนียน	
63 – 4 ก.ค.ศ.	อาณาจักรโรมเรื่องอำนาจ	
37 – 4 ก.ค.ศ.	เฮโรด มหาราชปกครองชาวยิว	
6 – 4 ก.ค.ศ.	พระเยซูเจ้าทรงประสูติ (ก่อนเฮโรดมหาราช สิ้นพระชนม์)	
4 ก.ค.ศ. – ค.ศ.34	โอรสของเฮโรดมหาราช ปกครองชาวยิว	
ค.ศ.27 - 30	พระเยซูเจ้าเริ่มออกเทศนา การสิ้นพระชนม์ และกลับคืนพระชนม์ชีพ	
ค.ศ.30 - 63	เปาโลทำพันธกิจ	รม, 1-2คร, กท, ฟป, 1ธส, ฟม
ค.ศ.66 - 70	ชาวยิวก่อการจลาจล	
ค.ศ.70	กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย	
ค.ศ.70 - 100	ช่วงที่มีการเขียนพระธรรมใหม่มากที่สุด	มก, มธ, ลก, ยน, กจ อฟ, คส, 2ธส, 1-2ทธ

		ทต, ฮบ, ยก, 1ปต, 1-3ยน, ยด, วว
ค.ศ.71 - 132	ชาวโรมันปกครองชาวยิว โดยจักรพรรดิหลาย พระองค์	2ปต
ค.ศ.132 - 135	ชาวยิวก่อการจลาจลครั้งที่สอง	

ชื่อและอักษรย่อของหนังสือพระคัมภีร์

ภาคพันธสัญญาเดิม

1. ปฐมกาล	ปฐมก	Genesis
2. อพยพ	อพย	Exodus
3. เลวีนิติ	ลนต	Leviticus

4. กัณฑ์วารวิถี	กตว	Numbers
5. เฉลยธรรมบัญญัติ	ฉรบ	Deuteronomy
6. โยชูวา	ยชว	Joshua
7. ผู้วินิจฉัย	วจฉ	Judges
8. นางรุท	นรธ	Ruth
9. ซามูเอล ฉบับที่ 1	1ซมอ	1 Samuel
10. ซามูเอล ฉบับที่ 2	2ซมอ	2 Samuel
11. พงศ์กษัตริย์ ฉบับที่ 1	1พงษ	1 Kings
12. พงศ์กษัตริย์ ฉบับที่ 2	2พงษ	2 Kings
13. พงศาวดาร ฉบับที่ 1	1พงศด	1 Chronicles
14. พงศาวดาร ฉบับที่ 2	2พงศด	2 Chronicles
15. เอสรา	อสร	Ezra
16. เนหะมีห์	นหม	Nehemiah
17. โทบิต	ทบต	Tobit
18. ยูดิธ	ยดธ	Judith
19. เอสเธอร์	อสร	Esther
20. มัคคาบี ฉบับที่ 1	1มคบ	1 Maccabees
21. มัคคาบี ฉบับที่ 2	2มคบ	2 Maccabees
22. โยบ	โยบ	Job
23. เพลงสดุดี	สดด	Psalms
24. สุภาษิต	สภษ	Proverbs
25. ปัญญาจารย์	ปญจ	Qohelet, Ecclesiastes
26. เพลงซาโลมอน	พชม	Song of Solomon, Song of Songs, Canticle of Canticles
27. ปรีชาญาณ	ปชญ	Wisdom
28. บุตรสิรา	บสร	Ben-sira(ch), Ecclesiasticus
29. อิสยาห์	อิสย	Isaiah
30. เยเรมีห์	ยรม	Jeremiah
31. เพลงคร่ำครวญ	พคค	Lamentation
32. บารุค	บรค	Baruch
33. เอสเคียล	อสก	Ezechiel
34. ดาเนียล	ดนล	Daniel
35. โฮเซยา	ฮชย	Hosea
36. โยเอล	ยอล	Joel
37. อาโมส	อมส	Amos

38. โอบาดีห์	อบด	Obadiah
39. โยนาห์	ยนา	Jonah
40. มีคาห์	มคา	Micah
41. นาฮูม	นฮม	Nahum
42. ฮาบากุก	ฮบก	Habakkuk
43. เศฟันยาห์	ศฟย	Sephaniah
44. ฮักกัย	ฮกก	Haggai
45. เศคาริยาห์	ศคย	Zechariah
46. มาลาคี	มลค	Malachi

ภาคพันธสัญญาใหม่

1. มัทธิว	มธ	Matthew
2. มาระโก	มก	Mark
3. ลูกา	ลก	Luke
4. ยอห์น	ยน	John
5. กิจการอัครสาวก	กจ	Acts of the Apostles
6. โรม	รม	Romans
7. โครินธ์ ฉบับที่ 1	1คร	1Corinthians
8. โครินธ์ ฉบับที่ 2	2คร	2Corinthians
9. กาลาเทีย	กท	Galatians
10. เอเฟซัส	อฟ	Ephesians
11. ฟิลิปปี	ฟป	Philippians
12. โคลโลสี	คส	Colossians
13. เธสะโลนิกา ฉบับที่ 1	1ธส	1Thessalonians
14. เธสะโลนิกา ฉบับที่ 2	2ธส	2Thessalonians
15. ทิโมธี ฉบับที่ 1	1ทธ	1Timothy
16. ทิโมธี ฉบับที่ 2	2ทธ	2 Timothy
17. ทิตัส	ทต	Titus
18. ฟิเลโมน	ฟม	Philemon
19. ฮีบรู	ฮบ	Hebrew
20. ยากอบ	ยก	James
21. เปโตร ฉบับที่ 1	1ปต	1Peter
22. เปโตร ฉบับที่ 2	2ปต	2 Peter
23. ยอห์น ฉบับที่ 1	1ยน	1John

24. ยอห์น ฉบับที่ 2	2ยน	2John
25. ยอห์น ฉบับที่ 3	3ยน	3John
26. ยูดา	ยด	Jude
27. วิวรรณ์	วว	Revelation